

II.
C. 13010
e 54

JOSAFAT.

Kraljevi sin is Indije.

Is pisem gospoda

Krifhtosa Shmida.

12000. II. C. e. e. G.

JOSAFAT.

Kraljevi fin

is

INDIJE.

Is pisem gospóda

KRISHTOFA SHMIDA.

prejeto
Franz Malanoffnik

V Ljubljani.

Natifnil, saloshil, in na prodaj jih ima Joshef Blasnik,
na brégu, Nr. 190.

1840.

030042561

Pervo poglávje.

Veséli fantizh.

Kralj Abenar je kràljeval pred vezh, ko tavshent létmi v Indii, ki je bila eno smed nar lépsih in mogozhnejših kraljéstvov. Šilno mogózhen je bil, hráber v vòjski, premedèn in frézhen v vsih svòjih pozhétkih; njegova lépa postáva, pòlna plemenítosti in velizhánstva je pri vsih sposhtovánje njèga sbudíla. Neishtéte sakláde slatá, drásih kámnov in bisèrov je imel, in vsiga mu je bilo obílno, karkóli mu je serzè posheljélo. Le eniga mu je majnkalo; otrók ni imel.

Zhès dolgo je sína dobil. Neisrezhèno se je zhès tó veselíl. Povábil je vse imenítne moshé svòjiga kraljéstva na obéd, ljudstvo svòje je rasveseljeval in obílne daròve je med ubóge po deshèli delíl.

Nar modrejshi moshé svòjiga kraljéstva je k sèbi poklízal, de bi se bil s njimi zhès prihódnjo rêjo novorojènega kraljízha pogovóril. Pismoúki tiste deshèle, ktérim se je Mágijem réklo, so djáli, ali domishljeváli so si sáj, de snajo v svésdah brati, kako se bó otròku v prihódnim shivljenju godílo. Vpráshal jih je tadáj králj rekózh: „Povejte mi, kaj bó s téga otròka?

Osnánovali so mu, morebiti lé se mu prikupit, de bóde ta kraljizh nar vézhi in nar mo-

gozhnejšhi vſih králjev. Eden téh piſmárjev, ſtar, zhaſtitljiv móſh, ki je bil v reſnizi nar modrejſhi vſih, je djal: „Réf je, nar vézhi in nar mogozhnejſhi kralj bo vſih, ki ſo doſlé v jutrovi deſhêli kraljeváli, zhe bo najmodrejſhi in naj krepkejſhi; moraſh ga pa, o kralj, dá-ljezh is ſvòjiga dvóra na rêjo dati in ga najmodrejſhim in najkrepkejſhim moſhém v uk isrozhíti.“

Dopádel je kralju ta ſvét in ſklênil je, ſe po njém ravnáti. Na enim ſvojih gradov, néke milje od dvórniĝa méſta v prav lépim kraju na deſhêli, je dâl prav lépo ſtanovanje ſa kraljizha napráviti; s pomozhjó téga moſhá mu je pri-hódne redníke ſbrál in ko je ſhé kraljizh odrá-ſtel, ga je králj ſam tjékaj ſprémil. Pokáſal mu je lépe ſòbe (zímre) in dvoráne, vſe is zédrovi-ga leſá bogato s slátam olépfhane in ſavèrnil ga je na piſane raspétinje, (tapéte), s kterimi ſo ſténe bile prepéte, na ſhtépane pertí, s kte-rimi ſo bile miſe, ſtòli in zló tlà pregernjene. Vkáſal je, mu ſlatih, umétno sdélanih poſód po-kasati, ki ſo ſe od drásih kamnov bliſketale.

Pêljal je kraljizha v lépi vèrt, na s mno-gobarvnimi zvetlízami ofajéne gredé, v dólge verſté pomoránzhnih drevéſ polnih slátiga ſadjà, k margaránam polnim ſhkerlátaſtiga zvétja ino ſadjà, v ſénzo viſòkih kraljévih palmovih drevéſ, s koſhatimi lépo ſelenézhimi verſhizhi. Pokáſal mu je ko ſrebro zhiſto jeſéro, v ſrédi ktériga je vodomèt ko kriſtalnati ſtèber ſtal, is ktériga ſo védno neiſhtéte, velíke kaplje vodé ſvitlim bíſeram enáke pádale. Po jeſéru ſo ſe ko ſnég béli labudovi s ſakrivenimi vratovi giſdavo voſili; v globozhíni ſo ſe ríbize, kakor májhni kárpi zhudno kakor jutrajna ſárja ſvetíle. Prijétne di-

sháve so se po vertu rasfhírjale, v ktérim so veséle ptize prepévale. Tam je na sólnzhni tráti pav svôje pisano svitlo pírije rasgrinjal, na lépih s drôbnim péfkom posútih tláh so pútke rastré-sene sèrna pobirále; dalje pròzh v dufhézhnih germízhih so lesháli slaténkasti in frebèrnkasti basántje (fasáni). Bolj she je rasveseljeval kraljízha lépi vert, kakor krafni grád in obljúbil je ràd túkàj ostáti. Ozhe mu je obljúbil, vsaki tjéden ga sàj en pót obiskáti in vesél se je v dvórno mésto vèrniti.

Kralj se je srézhniga imel, kér je vse svôje shélje doslé spolnene vidil; pa she bólj srézhniga je upánje storilo, de bo njegoví fin she mogozhnejshi králj, kakor je on sám. Pa pri vsem svôjim bogástvu in rasveseljevánju je imel kralj Abenar vùnder le dostikrat prav shálostne ure. „Kogá je to vse, kar imám?“ Je vezhkràt rékel: „Vse míne. Ta dvór bom mógel sapustíti; na èni téh lépih póstelj bo enkràt, mordè kmálo môje truplo pozhiválo. Dolge verste drágo oblézhenih v slátu se leskatézhnih dvórníkov me bodo v velíko shálost savíte k sagrébu spremíle! Šmert nobènimu ne prisanêse!“ „Pa to brítkost,“ je djal — „ki mene táre in vse môje vesélje grení, zhem svôjimu sínu, sàj v pomládi njegoviga shivlenja skríváti.“ Dál je tédáj kraljízhu sámotake moshé, ki so bili v nàj lépsih stárosti, in v sdravju zvetézhe uzheníke. Le nájbolj sáli plemenízhi so mu strégli. Tudi délavzi na vertu so bili le mládi, možní ljúdjé odbráni. Sapovédal je uzheníkam, nikóli ne beséde od nezhi-màrnosti zhlovéshke in od smèrti govoríti. Okróg dvóra in vertov je dal ográje, sídòve in globòke grábne naréditi; s smèrtjo je shúgal, ko bi se

kaki ptujez, — ker bi se snálo permériti, de bi od smerti govoríti vtégnil, v dvór kraljizhev pustil; she manj je pa starim ljudém, ktérik pogléd shé na smèrt spomni, pripušheno bilo se kraljizhevím ozhém prikásati. Na tángo so se kraljéve povêlja spolnovalé.

Kraljizh je vesél fantizh srástel. Prav frézhniga se je zhútil. Nizh ni védel od zhlovéshkih nadlóg. Shè mislil ni téga, de je ta sêmlja dolína sôls marškitérim ljudem, ràj se mu je sdéla. Misllil je v svôji frézhni nevédnosti, de na semlji vse tako ostáne, kakor je. She v glavo mu ni príshlo, de bi se mu drugázhe goditi vtegnílo. Neumerjózhiga se je misllil.

Drugo poglávje.

Starzhèk.

Med tém je zhutil kraljizh, ko je mladénzha leta nastópil, de mu je v svôjim lépim prebivalíshu vúnder nekako tesnó. Škosi sgórne ókna gradú je lahko v prostórne lépe doline vidil, po ktérik se je réka Ind víla. Vidil je, de je vúnder le jetník in vèzhi prostóra je tel iméti, po ktérim bi se sprehájati mógel. Njegóvi uzheniki so skusháli, take misli v njem satréti. Pa kralj, njegoví ózhe, je njegovim prôshnjem jénjal in od zháfa do zháfa ga je sebój vsél na májhne popotvánje sa krátek zháf.

Škerbéli so pa, de kraljizh nizh táziga ni vglédal, kar bi ga shaliti vtegnílo. Povsôdi so ga s vesêljem sprejémali. Povsôdi je saglédal

trume vesélih ljudi, ki so se na selènih trátaš ob zésti v pisanih prásnizhnih oblazhílih s musiko in petjem, s mnogimi igrámi rasveseljevali. Prav dopádle so te kratkozhásne póta kraljizhu, sámó prerédke so se mu sdéle. Pa eniga dné je vidil, de most na stèklih, po ktérim se v dvór in lépe vérté pride, ni savésan. Strasha se je oddáljila in vùn je smuknil.

Permérilo se je, ali bolj, bôshja prevídnoš je hòtla, de ga je sláb starzhék blíso devétdefétih lét frézhal. Pripógnjena gláva téga starzhka je bila pléshasta, le na sènzih je bilo malo bélih laszhkov. Oblízhje je bilo vse sgerbanzheno, ušta doli víszhe ino bres sób; ozhí so bile flábe in kermoshljíve, uštnize vóske in bléde; njegôva flába rôka je kómej môgla pálizó dersháti, na ktéro se je vpéral; njegove skluzhene koléna so se tréfle in li s majhnimi stopínjami je nevárno po zhasi dálje lésele. Shiva podóba zhlovéshke nezhimárnošti je bil.

Vèš savsét in prestráshen je stópil kraljizh tri stopínje nasáj rekózh: „Kdó si ti? Ali si zhlóvek? Ali si kako drugo bitje?“ Štarzhék je sazhúden s glávo majál in rékel s slabim in hrípavim glásam: „Kdó zhem le biti, zhe nísim zhlóvek? Zhlóvek sim rávno tako kakor ti!“

„Pa kaj se ti je primérilo,“ — ga je vprašhal kraljizh, — de si tako oréval? Ali si mordè smiraj tak bil?

„Zhúдно!“ — je djál starzhék, — „môja gláva je bila tako kódrasta, ko tvôja; môje líza so bile tako okrógle ino zvetézhé, kokor so tvôje sdaj. Môje roké so bile she môzhnejshí od tvôjih sdaj, in nogé moje so bile tako tèrdne, de bi lahko ta gráben tukaj preskózhil bil.“

„Tó je zhudno!“ — je rékel kraljizh. „Pa kakó fi taki postál? Povèj mi resnìzhno.“

„Zhudno me prafhafh“ — je odgovóril starzhek ves sazhúden. Šivzhek fim, she devétdefét lét stàr. Štarost prinese take flabósti sebó. Ali nevèsh téga?“

„Nak“ je rékel kraljizh, „nobène she nifim flifhal od téga. Pa povèj mi, se li vřim ljudém tako godí? Ne sposnám, kako she prafhati móresh,“ je djál starzhek. „Vřim, vřim ljudém se takó godí, kralju kakor berázhu. Kàdar ofimdefét ali devetdefét lét preshivíjo, vsahnejo in so kakor jes, bolj zhlovèshki sénzi podobni. Pa málo ljudi doshiví tako stároost. Zló velíko jih móra shé v lépi mladósti umréti.“

„Umréti?“ je savpil kraljizh; — „kaj je tó? Tudi od téga she nifim nizh flifhal.“

„Prav nevèden mladénezh fi she,“ je djál stàrzhek, „ali she níkóli nífi nizh od umerjózhnosti, od smerti govoríti flifhal?“

„Umerjózhnost? smert?“ je rékel kraljizh — „to so mĩ nesnáne beséde, ktéríh she nifim níkóli flifhal. Povej, kaj zhessh s njimi rèzhi?“

„Tadaj, ker nevèsh téga, kar vři ljudé vejo, poslušhaj, kaj je umréti. Kdór umerje, nevídi nizh vèzh; sólnze mu je ugásnilo, ali bolj rekózhe, njegòve ozhí so ugásnile. Glasú prijatla nizh vèzh ne flifhi in she donènja gromú ne flifhi. Kakor léd so njegove roké mèrsle ino terde, in njegovo zélo télo leshí nepremàkljivo, kakor kámen na tléh. Potem sazhnè trohnéti. Njegova podóba se strafhnó spremení; neisrezhéni smerad se is njega rashirja. Satorej ga sakópljejo, preden se vsmeradi, hitro v semljo, v globòko jamo, ki se grob imenúje; ali ga pa

po shêgi drusih naródoŭ feshgêjo. Zhudi, savsé-
maj in stréŭaj se, kakor zhêsh! Nizh drugázhi
ni!“ „Kaj,“ — je vpráshal kraljizh — „vŭim, vŭim
ljudém se móra tako godíti?“

„Vŭim, vŭim bres raslózshka, je odgovóril
ŭtarzhek; „naj v bajtah ali kraljevih dvórih pre-
bívajo. Šlŭshal fi shé: Štari mórajo, mladí mó-
rejo umréti; jes bom mógel morebiti ŭhe danáŭ
umréti; s eno nogó shé v gróbu stojím. Pa
vunder snásh ti ŭhe pred menó umréti.“

Kraljizh je hitil, veŭ preŭtráshen in spláshen
zhes móŭt, kí ŭo ga ravno nasaj potegniti hòtli,
nasáj v dvor.

Trétje poglávje.

Shalofŭni mladénezh.

Med uzheníki kraljízha je bil néki mósh,
v ktériga je posébnó saúpal. Šórdan mu je bilo
imé. Prav pròŭt mósh je bil, kí se kraljízhu
nikólj ni prilisoval, temózh mu smiráj resnízo
govóril. Kraljizh téga ni na tánko sposnáł, pa
je obzhútil. H tému je hitel in rékel mu je :
„Ljubi Šórdan! Pójdi s menó na vert, kjer ná-
ju nobéden ne ŭlŭshi. Váshne rezhí ti imam
povédati.“

Uzheníka ostráŭhi pláshán obrás kraljízha
ter s njim gré. „Nékaj posébniga se mí je pri-
mérilo, — je djal kraljizh. — Néko bitje ŭim vi-
dil, nevém, zhe je bil duh ali zhlovek!“

Povédal je kraljizh pogóvor s ŭtarzhkam. „Po-
vèj mi sdaj ti“ — je djal — „zhe je to, kar mi

je ta usmiljenja vrédna, sgrévana stvár povédala, réf, ali me je nalagála, me vstráshit in opláshit?“

Hudo je djála pripovést kraljizha Šórdanu. Šhe bolj, kakor pláshljivo stvôjiga rêjza, ga je to skerbélo, de je kraljizh proti ôjstrimu povêlju svôjiga ozhéta pred vráta dvóra in blíshniga véta príshel in de na védosshêljniga mladénzha niso dosti pasili. Zló takó se je mósh vstráshil, de je njegovo oblízhje od strahú kakor sid obledélo.

Kraljizh téga obledênja ni prav umèl, in djal je: „Obledújesh! Pověj mi, ali tudi ti téga, kar mi je starzhek pripovédal, dostlé nifi védel? Ali tudi ti she nifi starzhka nikóli vidil?“

„Oh mój kraljizh,“ je rékel Šórdan, „vse to mi je dôbro snano. Pa tvój ôzhe te niso hòtli s tákimi rezhmí sosnániti, sato so te sim na tó prijétno stanovánje správlili. Prósím te, ne pověj jim nobêne beséde od téga; zhe ne se bódo hudo rasferdili. Mène in vse tvôje zhuváje, uzheníke in prijátle sadéne njih nemilost in vézhno te móramo, nesrézhni, sapustiti.“

„Nebóji se,“ — je rékel kraljizh — „molzháti zhem. Pa pověj mi resnízo, ali je réf tako, kakor je starzhek rékel?“

„Oh, mój dragi kraljizh,“ je odgovóril Šórdan, „ne mórem ti tajíti, vse je tako, jes in vsi tvôji postréshniki móramo enkrat tako révni biti, kakor un stárhék, ali pa she pred umréti in strohnéti; vsi se móramo v práh in pepél spremeníti.“

„Ali tudi jes, tudi mój ôzhe?“ je vpráshal kraljizh.

„Tudi ti, tudi tvój ôzhe“ — je odgovóril Šórdan. „Nobêniga kralja mózh nesamóre téga odvèrniti.“

„To je strašno,“ — je djal kraljizh. — „Vfi, vfi! Tudi ti, tudi mój ôzhe! Pa poslušhaj, kogá fim se sdaj smislil. Kám je tisti prijasni, veséli mladénezh preshel, ki je bil môje stárosti in môje postáve, mój prijátel Válmi, ktériga fim bólj ljubil, kakor vse svôje verstnike. Rekel si mi, de se bó spét vèrnil. Sakáj pa ne príde? Je li tudi vmréti mógel in je sdaj njéga kônez? Svésto mi povèj resnízo!“

„De bi tako ne bilo, kakor právish, ljubi kraljizh,“ je rékel Šórdan. — Nikólj vèzh ga ne bó! Mèrtev je — in njegôvo mèrtvo trúplo shé v gróbu trohni.“

Šolsé so se vdèrle kraljizhu, na narbolj támne stésíze med selênjem je sbéshal, roké vijózhi je tam gôri in dôli hôdil védno tako govorézh: „O mój Válmi, mój ljubi Válmi!“ in ni ga bilo mogózhe potoláshiti. Vfi, kar jih je bilo okróg njega, so si prisadévali, ga vpokójiti. Mnógotére veséle ígre so si ismislili in podáli so mu dráge dari, ktére je poprèjshni dán svezhér kralj njému poslál.

Pa kraljizh je odgovóril: „Pròzh nesíte té igrázhe, ki so me nékdaj tako rasveseljevále. Tudi vse té dragozénine rezhi, ktére pred menó na spregled raskládáte, so mi sóperne. Vse okróg mène se mi práсне sanje sdé, ki kmalo mínejo. Véla, pol-ofkúbena rósha tukáj mi pravi, tako bósh tudi ti svénil in se v prah sdróbil. Ja vsáko blédo peró mi klizhe: „Smíšli se smerti! Vfi vi se mi sdéte kakor okróg hodézh mertvih trupla; níkjér ne vidim nízh drusiga kakor smert in trohljívost!“

Zhes nekoliko dní je prishel kralj, kraljizha po navádi obiskat. Vstráshil se je blédo obli-

zhje svojiga drásiga finú saglédavfhi in vídfhi, de je vfa brihtnoft ga opuútila je rékel kralj: „Kaj ti je? — nizh duha in shivlenja ni vezh v tebi?“ K okóljnim flugam se je obernil, vpraflhaje: „Je li bólán?“ „Nak’“ — fo odgovóрили — „ni bólán ne!“

„Ali te je njih kdó rasshálil?“ — je vpráflhal kraljizha. „O nak’“ — je odgovóril kraljizh — vfi fi persadévajo, mi vesélje ftoriti, pa saftójn.“

„Na dúhu fi tàdaj bólán,“ — je rékel kralj; „gotóvo ste mu rezhí povédali, ktérik mu ni tréba véditi, od ktérik s njim govoriti, fim vam prepovédal.“ Od jése fo se blifkále kraljéve ozhí. Vfi okróg njéga fo obledéli in tréfli fo se. Tudi kraljizh se je vftaráflhil, pa vúnder ni povédal, kaj ga tako sháli. Vnefrézhliti ni hotel svójih uzheníkov in poftréshnikov, in nesvéft biti v svóji obljúbi, zhe mu je rávno gróšno tefhko djálo, svójimú ozhétu kaj samolzháti.

Véf sháloften se je ózhe v svóje dvórno méfto vérnil. Škôri vfiáki dan je sdáj kraljizha obifkal. Šabo ga je hòtel vséti na dvór. „O nak’, lé téga ne!“ je rékel kraljizh. „Tjékaj iti fim sdáj najmajn priprávljen.“

Nizh vezh se ni sbríhtal in neveséle dni je shivel v prelépim dvóru in v lépim vertu. Sháloftni duflhni ftan kraljizha ni bil dôlgo skrit; pa káj je pravi usrok téga, nobéden ni védel, kér ga ni ne kraljizh ne uzheník rasodél.

Vfi pa, ne sámó na kraljizhevím gradu, temózh tudi na kraljévím dvóru fo bili savóljo tihiga shalovánja predrásiga kraljizhi škôraj tako sháloftni, kakor králj sám.

Zhetèrto poglávje.

Slépzi, glúshzi in shántovzi.

Tisti stárzhek ni takrat, ko se je s kraljizhem ménil, védel, kdó je ta sáli mladénezh. Pa kmálo je svédel ino povédal je pogóvor s njim vézhim ljudi. Králj je svédel, kako se je njegov dóber namèn, kraljízhu pogled zhlovéshke révshine pokriti, v nizh isshel. Nizh vézh ni tadaj potrébno mislil, ga tako pripérati. Kraljizh je sló shèlel, blishne selène logove ino dáljne vishnjeve góre, ki so se is gráda vidile, obiskáti. Pripústil mu je kralj, de je sprémljen od plemenítnih mladénzhev dvakrat ali trikrat na tjéden na lov shel. Svéstiga moshá, ki se je na streljánje dobro umel, mu je dal teléshniga lovza. S sulzami, stréljami in lóki so shli. Kraljizh je bil tako dôbriga serza, de ni pustil pévskih ptizhev ali nedolshnih sverín k veselju streljati. Veselili so ga she lé pisani pòperli, ki so v tistih deshèlah tako domázhi, kakor pri nas vráne, in ràd je poslúshal, zhe so zhlovéshki gláf, klízanje lovzov, ali beséde, ktére so mladénzhi, ali pa on sám isgovárjali, raslóshno oporékali. Brihtne ópize, ktérik je tam velíko vezh, kakor pri nas lévarz, so ga prav rasveseljevále, zhe so urno in brihtno po drévju plésale, ali na kaki véji sedézhe zhlovéshke déla oponáshale. Tudi lépih gasél, nekakih sèrn, ktére so pa bolj dròbne in lépe, kakor sèrne v náshih krájih, ni pustil stréljati. Lé na divje ptizhe in na tigre, zhe so bili rávno lépo páfasti, in lépo pikaste pántarje in leopárde, ktéri druge sveríne kólejo, so streljáli.

Take krátke póta med hribe so storile, de je kraljizh nekólíko svôje shále posabil. Pa kmálo je kaj nashil, kar je njegovo shálost spét sbudilo in pomnóshilo. Nékíga dné ga je dôbro rejèn mósh frézhal, kteríga je néki majhin pó-bezh ob palizi vòdil. „Kako je tó — „je djál kraljizh svôjimu telésnimu lovzu — „de se ta sdrávi, terdni mósh otròku vòditi in si pot kásati dá. To je rávno naróbe. On bi le imel otròka vòditi in vládati.“

„Oh,“ je djál lovez. — „Vbógi mósh je flép!“

„Slép?“ — je vpráshal kraljizh — „kaj je to?“

„Kdór je flép“ — je odgovóril lovez — nevidi ne lóga ne drévja, ne hribov ne dolín in nizh ne od zéle semlje. V védni temòti shíví, ki je bolj gósta in zherne, kakor naj tamnejshí nózh, v ktéri ne svétijo ne luna ne svésde.“

Kraljizh je blishej k móshu prístópil, mu v ozhí poglédal in mu vèf usmilen djál: „Vafhe bítire zherne ozhí faj níso oslabène. Kako ste pa oslépili?“

„Oh“ — je sdihnil flépez — „flép fim shé na svét prishel! Drugi od ktérih fim flishal, so v svôji mladósti ali veliki starosti she oslépili. Dóstkírat se she usroki nevéjo, sakáj. Ta nefrézha se sná vsazimu prikljuzhiti, ako ravno prav skerbnó na svoje ozhí pási. Nobén zhlovek se nelmé sanèsti. Nar bolj shálostno se mi pa pri tém to sdí, de si flépez svojíga vsakdánjiga kruha nemóre svésto in poshtèno s délam svojih rok saflushiti!“

Smilil se je nefrézhni mósh prav v serze kraljizhu; en slát mu je podélil in naprej je shel.

Drugi pót je saglédel kraljizh ribzha, ki je

rávno s ternikam ribe lovíl. „No ribizh, kako je?“ je rékel kraljizh — „Ali veliko rib vjámesh?“

Mósh je préshal s odpertimi ustmi in nizh ni zhèrhníl. „No kako je tó“ — je djál kraljizh — „ali nifim odgóvora vréden? Sakaj ne govorísh?“

Lóvez, ki je kraljizha sprémljal, je rékel: „Ubógi mósh je gluh in tako ném, ko njegove ribe!“

„Gluh in ném?“ — je rékel kraljizh; „té so mi sopet nove beséde. Kaj poménijo?“

„Gluh zhlovek“ — je odgóvoríl lovez — „ne flíshi ne sladkiga shumljánja potóka, ne filniga gromenja. Njemu je zél svét tako ném, kakor on sám. Kakor je veliko slépih na svétu, tako se tudi veliko glufih dobi. Ktéri gluhi na svét pridejo, ostánejo tudi navadno némi. Drugi mànj nefrézhni oglufhé she li v starosti se blishajózhi. Tudi nam se sná to primériti.

„Oh,“ je djál kraljizh — „gluhoném na svét priti prinéše nesmérne nadlóge. Od vsih rezhí, ki so se v prejšnih zhasih prigódile, od zéle sгодòvshine taki zhlovek nizh ne vé, in nizh od vfiga, kar se na vesólni sémliji sгодí. O grosno móra to britko biti, zhe se v zélím shivlenju nobèna prijasna beséda od zhlovéshkiga jesíka neflíshi in zhe se nobenimu zhlovéku svoje misli in obzhutki serza rasodéti nemorejo! Veliko, véliko révshine je na svétu. Na uniga slépza in na téga némiga bom kaj zhasa pomnil.

Ko je kraljizh ob potóku dalje prishel, in zhes bervizo iti tel, je vidil néke stopinje od sebe moshá v travi sedézhiga, ki je roko proti njemu molíl in ga darú profil. „Sakaj ne vstanesh pred menó?“ — rezhe kraljizh. — „Zhem li dar, ktériga me prófish, zló k tébi nésti? Lahko bi

se té stopínje do mène potrudil. Pridi fim ino vsemi, kar ti serzhno rad dám!“

Lovez mu je rékel: „Ubóshez je kruljev. Nemóre iti ne stati. Velíko jih je, ki imájo kruljeve nogé ali svite roké, ki jih nemórejo ne premákváti ne se jih sa kako rabo poslushiti. Pazh tudi mí nismo gotôvi, de bi kdaj kruljevi ne bili.“

Kraljizh je shel k kruljevimu móshu, mu je pokásal svoje soufsmiljenje in obílني dar mu v roko podavshi je shel naprej. Tazih usmiljenja vrédnih ljudi, slépih, glufih, némih in kruljevih je she vézh posnavál kraljizh.

She drugikrat je prishel kraljízhu zhlovek naproti, ktériga oblízhe je prav nemárno bilo. Vstráshil se je králjizh, in djal je lovzu: „To je strashno viditi; kaj se je li tému zhlovéku sgodilo, de je tako strashán?“

„Oh,“ — je lovez odgovóril — „góbov je, bolésen v nashih krajih možhno domazho imá in ki se prav rada nalése. Nesméva se tadaj temu zhloveku blishati. Takiga zhloveka se ví ogíbajo, is zhlovéshke drushbe je istéran, prav shaloftno shiví in blishna smert, ker se ta bolesin vézhi dél ne da odpraviti, ima smiraj pred ozhmí.“

„Ali bi bilo tudi mogózhe,“ — je vprashal kraljizh, — „de bi ta strashna bolésin se tudi mène prijéla?“

„De bi ne bilo!“ — je odgovóril lovez; — „vsaziga zhlovéka se sná prijeti, kakor vsaka mnógih bolésen, ki so na svétu. Pa she druga nalésjljiva bolesen je, ki je tako strashna, de v kratkim zhasu jeséra ljudi pomorí. Kugo jo imenujejo. Kraljizh je bil ves spláshen.“ „Prav shaloftno je,“

je sdišval, de je zhlovek tólikimi bolésnimi pod-
vèrshen.“ Tako je to njegôvo serze poprijélo,
de vezh dní ni mógel vesél biti.

Péto poglávje.

Mladi lôvez.

Blági kraljizh je hôdel med tém od zháfa
do zháfa lé od svôjiga teléšniga lôvza sprémljen
ali pa tudi sam na lòv, skôrej ne savolj lôva,
ampak de bi svôje misli zhes zhlovéshko slabóft
in nestanovitnoft redíl. Tudi je hôtel ljudi, ki
so se mu prav révne stvari sdéli, in ktére bi
imel kàdaj vládati, bolj sposnováti. Ravno tako,
kakor njegov lovni drúg, je navádno lovsko ob-
lázhilo oblázhil, ker se mu je bolj ohlátno sdé-
lo in kjér lepotije slatá in drasih kannov ni dô-
fti obzhiflal. V táke kráje hríbov je shel, ktérik
she dôflé ni prehôdil. Ljudjé niso védli, kdó
je in lé mládiga lôvza so ga imenovali, ali pa
she le lôvskiga mladénzha. To mu je prav do-
pádlo. Misilil je: kér me ljudjé kraljévsckiga per-
vénza neposnájo, temòzh me le svôje enákosti
imájo, se mi bodo, bres de bi se v sposhtovánju
skriváli, pokasáli, kákshni so.

Tako je príshel enkrat k néki lépo sídani
zhédni híshni, okróg ktére so vèlik vèlik vèrt,
zvètni trávniki in njive skôraj sréliga rísha bíle.

Pred híshnimi vrátmi je sedel néki star mósh,
s bélo glavo ko golózbhek, ki je vrózhe folse
tòzhil in britko sdíhoval. V serze se je kraljí-

zhu smilil, ki je próti njemu stópil, ter djál: „Kaj vam je, mili stari ózha, de tako brítko jókate?“

„Ah“ — je odgovóril zhaštítljivi fivzhek — „môji otrózi, mój fin in môja finaha sta me is híšhe spodíla. Vse fim jima dál, kar fim imel, to pohífhje, ta vèrt, te poljáne in trávnike, svôjo govédnjo, kosé in jágnjeta, in vse svôje premošénje in blágo. Sdaj mi pa potrební shívesh le skópo in s nevóljo podájeta in hózheta, de bi si svój krúhek s tèrdim délam saflúshil, ki môjo mózh premagúje. Vsfáki gríshlej v ustih mi shtèjeta. Le poglèj tù môjo obnósheno, rasstergano sukňjo; tako flaba je, de ma nar bólj réven berázh kómaj slabèjšhi na sèbi! Oblazhílo bi mi saj imélo tako biti, kakorshno — nerèzhem premóshnimu, ampak le — poshtènimu moshù gré. Prófil fim ju in môlil, de bi mi dála bólji sukňjo narediti. Sa tó sta me pa is híšhe spodíla. O kako me v serze bolí ta otrózhja nehvaléshnost!“ Sópet se je jél brítko folsíti. Kraljizh se je sló nad témi nehvaléshnimi, opòkljimi in tèrdoserzhnimi otrózi sgrosíl in folsé usmiljenja nad nefrézhnim stárim móshem fo mu v ozhéh igrále.“ „Pojte tjè na grád kraljéviga pèrvenza“ — je djál — „tam vas bodo preskerbéli.“

Kraljizh je stópil v hísho, neusmiljeniga finú in njegovo hudo shèno pokarati. Obá sta s gèrdimi besédami na-nj savpíla tèt sanizhvála in preklinjála svôjiga stáriga ozhéta. Smejála sta se lé, ko jima je kraljizh nju krívizo ozhítal. Tèrdíla sta zló, de se je stárimu móshu právsgodílo: „Pobèri se túdi ti“ — sta vpíla — „zhe ne tudi tèbe, ki, bres de bi te bil kdó prófil, njèga sagovárjesh, is híšhe suneva.“

Pa ko sta slifhala, de je sáli mladénezh, ki je pred njima stal, kraljévi pèrvenez, sta se hudo vstráfhila, préd-nj na koléna padla ter ga mílofti profíla.

Kraljizh je rékel, de bo njih nefrámno vedênje s starim ozhétam, kralju, svôjimu ozhétu, povédal, in ta jih bo gotôvo sa tó kasnal — kar se je tudi sgodílo. Kralj je sapovédal stárimu móshu njegôvo premoshênje nasáj dáti; nehvaléshna otrôka od dóma peljáti in ju v róbne*) oblazhila oblézhi; obsódil ju je pri pízhlim jedilu v rudarijah délati. Kakor stà s svôjim ozhétam ravnála, tako se jima je tudi sdaj vernílo.

Ko se je nékiga vezhéra kraljizh is lôva vernil, je vglédal zhédno oblézhenige, mládiga kméta po zéfti príti, ki se je védno opotékal, tako de mu je bíla zéfta prevóska. Njegove oblazhíla so bíle pomásane in vidilo se je lahko, de je v bláto padel. Vezhkrát je ta zhlovek na gláf savpil, saúkal in neúmnofti shlobodrál. Ko bi bil trênil je v zéftni graben pádel.

Vpráshal je kraljizh svôjiga teléfniga lôvza: „Kákshno mêní she nesnáne bolésen imá pa ta zhlovek?“ Hitéti je hotel, ga pobrát. Pa lôvez je djál: „Netrudi se, dragi kraljizh; nefrámneshtéga nesaflúshi. Ni prav bolán; le pil je obílno! Kdór môzhnih pijázh prevèzh pijè, príde nekóliko zhasa ob pámet, jesíka ne móre sa sobmí dersháti; né móre vèzh térdno in po kônzi na nogáh státi in ne vèzh térdno stópati; drugi dán po tem in she vezh dní tudi mu je flá-

*) róbne ali fushne oblazhíla, kakorshne fushni nófijo.

bo, nevarne bolésni dobí in sgódni grób si kóp-
lje. Tako se bo túdi s tém pijánzam godílo.
Dóbro ga posnám in vèzhkrat fim ga shé svaríl.
Pa nizh ne pomága. Pijánzhvati ne néha ino
tako samiga sêbe pogúblja.“

Zhlòvek se je med tém spét is blátnaftiga
grábna na nóge skòbazal, kraljízha s napétimi
ozhmí poglédfhi in ves hrípov nerasumljive be-
séde mu vpívfhi.

Gnufílo se je kraljízhu, ko ga je glédal.
„Kako gnufòbno, ostúдно je tó viditi!“ je djál
kraljizh. Kako móre zhlovek sámiga sêbe tako
posábiti, de se gèrfhi ko svér, véde. Noben
vol, nepije vèzh, kakor potrèbuje. Ta zhlovek
tukáj, ki je ob vfo pámet, je resnizhno bolj ne-
úmen, bolj shtórkljašt kakor nespametna shivína.
Sanizhljív je. To so tèshke smóte zhlovéshke
naráve (natúre). Oh ljudjé níso ne samo objó-
kovanja ampak tudi sanizhvánja vrédne stvarí.“

Eniga dné je prishel kraljizh s mnógimi
drugimi lóvzi s nékiga hríba. Vidil je v dolíni
dva moshá, ki sta graben kopála, de bi senoshet
mòzhil, se prepérajozha. Vpila sta in si sabav-
ljála. Sabavljánje se je ishlò na pretèp. Lóvzi
so hitéli jih raslózhit in vmirit. Pa préden so
k njima prishli, je eden drusiga s lopáto mah-
nivfhi poderel, in vmoríti bi ga bil vtégnil, ako
bi mu ne bili lovzi vbraníli. Kraljizh se je
priblíshal in stráhama je vídil, de je mósh kí
je na sêmlji lèshal, hudo ránjen in de mu je
kri s zurkam is ráne dèrta; drugi je she bléd
in od togóte se tresé tam stal, pa tudi v stráhu
nad kervávim nazhínam, ki ga je v togóti storil.

Kraljizh je hòtel véditi sa kóga sta se ras-
pèrta. Eden njih, prav tèrmašta búzha, je drú-

gimu nekóliko tópimu zhlovéku, rékel: „Ti mèdeved!“ Ta mu je pa vernil: „Ti ópiza!“ To je vse.

„Pa savolj dvéh besedí,“ je djál kraljizh, „se snájo ljudjé takó raskázhiti, de se hòzhejo med seboj poklátí!“

„Taki so ljudjé!“ je odgovóril prilétni lòvez. „Vezh krátov fim shé doshível, de je ena fáma beséda, ne samo krég in prepér, temòzh tudi morítev in ubítje usrókovala.“

Kraljizh je djál: „Ne veselí me dôsti vezh, zhes take ljudí, kí so vsi sprideni, kdaj kraljevátí; shal mi je sló, de móram tudi med njimi shivéti.“ Velíl je lovzu, hudodélnika sódbi isrozhítí, ranjenimu pa sdravníka pripeljátí de bi ga obésal, in sam je shel ves shálosten proti dómu.

Enkrat se je kraljizh néko divjo sveríno sledézhi od svòje lovfke drushíne odtégnil. Sashèl je. Dèsh je možhno líl, nózh se je storíla. V nevárnosti je bil kraljizh v mrásu in mokróti pogíniti. Zhès dôlgo je vídíl lúzh se blíshíti. K njéki kózhi je príshel, tèrkal tèr mílo pròfil mu odpréti. Pa tèrdosérzhni gostázhi ga níso na górko vséli. Vsa pròshnja je bila saftónj; gèrdo in ofhábno so mu odrèkli. Sdáj jim je pa dnárjev obljúbil, in kój so plát ôknja odpèrli. Pokásal jim je slát. Kój so mu vráta odpèrli in práv prijásno so mu nàr bòlj strégli.

„Tadáj imá,“ — si je mílil — „saníkerna ruda vèzh možhí do váshih sèrz, kakor zhlovéshka ljubésen in usmíljenost próti ubógimu sapushènimu pótníku! Resnízhno, ti ljudjé so révne, saníkerne stvarí.“

Té in she druge take shálostne skufshnje so narédile, de je kraljizh na djánje in déla mladézhnev in mósh, ktére mu je ózhe odlózhil in

ktéri so s njim pod eno strého prebivali, bòlj sposnovavàl. Tudi pri njih je spásil, kakor se mu je sdélo, prilisovánje in hinávshino, in velíko inákih spák. Spásil je, de níso samo bòlj podlòshni flushábniki, velíko shívesha, ktériga je v gradu obílno bilo, in ktériga je fléherni obílno dobíl, k sèbi stískali, preprízhal se je tudi, de je she híshnik, ktérimu je kralj oskèrbljenje gradú in vsih grajshínkih dobráv isròzhil in sa tó ga obílno plázhal, velíke shtevíla napísal, ktérik ni níkólj rasplázhal, temòzh v svòjo móshno pomédil.

She bòlj je pa neprídnošt ljudí kraljizha opáрила, kakor njih minljívošt.

Usmíljenje njegòvo se je v odvèrshnošt in nesaúp sprevèrgla. Vsa njegòva bríhtnošt je mínila. Sa védnosti, ktére je poprèj s vesèljem obdéloval, ni bil vezh unét, tudi na lòv se ni mógel vezh napráviti, kí ga je poprèj tolikánj veselíl. V svòjo sòbo in v sámiga sèbe se je saklènil.

Štán njegoviga duhá je bil práv shálošten, Vsak, kí je od njèga flíshal, je sá-nj fkerbèl.

Šhéfto poglávje.

Pushávník.

V pushávi, dàlj ko pétdefét mílj od kraljizheviga gradú je shivèl v révni kózhizi mèd gójsdi in pezhovjem zhashtíljiv pushávník. Ta mósh, Bárlaham po iménu, je imel nékadaj, ko je kraljizh she otròk bíl, velíko pozhástno flúshbo in sam králj je poséбно njému saúpal. Tudi je bil filno bogát in velíke grajshíne so bile njegòve.

Indiáni so bili v tistih zháfih she vézhi dél malikvávzi. Ko se je kerfhánska véra kmálo po rasposljánju Apóstelnov po vfi jutrovi deshêli rasfhírjena tudi v filovitim indiánskim kraljéstvu dálje in dálje do kraljéviga dvóra rasfhírila; so se prisadéváli malikvávski duhovni králja od nje odvèrniti in ji ga sovrashnika narediti. Ta véra — so djáli — vse naróde sméfhá.

Judam je pohújshanje, Gèrkam pa neúmnošt. She zló Rímzi, sdàj najmogozhnejshi ljúdstvo na sêmlji, ktéri v tréh délih sêmlje kraljújejo, fi prisadévajo jo s ôgnjem in mêzhem satréti. Gotôvo je tadàj dershélstvu nevárna. Pási tadàj, o králj, de she tvôjimu kraljéstvu nevarna ne bóde.

Králj je verjél tém besédam, ako rávno ni bil hudôbniga serzá in prepovédal je svôjim podlôshnim in s smèrtjo jim je shúgal, zhe se té vére primejo.

Bárlahamovi savidovávzi so tudi blágiga moshá pri králju kristjána toshíli. Poklízal ga je králj in ôjstro ga je prijél. Bárlaham je pa bres ovínka povédal: „Réf je, kristján fim.“ Zhes velíko hásen, ktéro kerfhánska véra vfm ljudém prinêse, je hôtel králja poduzhíti. Pa králj je bil prevèzh sóper kerfhánsko véro, de bi ga bil poslúfhal. Velíl mu je, svôjo flúshbo sapustíti in se od dvóra odprávití.

Bárlaham je bil pokóren, lé sa tóliko zháfa ga je she prôfil, de bi svôje rezhí oprávil. Králj, ki se ga je nerád snébil, mu je dovóljil tó, mu she to svôjo sadno mílošt fkasáti.

Bárlahamova sarozhníza (shêna) je shé umèrta; tudi njegovi otrôzi so pomèrli. Shlahte ni nizh imél. Šklênil je tadàj, svôje premoshê-

nje ubósim na prid obèrniti. Pa módro je tó narédil. Švòje njive ino trávnike je mèd ubóge, pa délavne ozhéte, ki so iméli otrók, rasdélil, de bi s njimi poshtèno svòje preshiviti môgli: stárim ljudém in révnim vdòvam, ki niso vèzh sa délo bile, je létnino preskèrbil; ubóge, nebogljène firóte, je preskèrbil, de so sè uzhití môgli, kar jim je v prihódnim shivlenju potrebno bilo. Števílo denárjev pa je kakor svetínjo s-hranil in obljúbo stóril, nizh od njih sa se, temòzh vse v prihódnih potrebah ubóshzam na prid obèrniti. Lé málo je sa narvézhi svòje potrebe pridèrshal, de bi v révshini drugih ne nadlégoval.

Potém je shel v pufhávo, kjér je lé tù ali tám kaki kerfhánfski pufhávník prebival, ki je tjékaj pobégnil, pregánjanju, ali pa skufhnjavam svetá, dostikrat she bolj nevarnim se umàknit. Tukaj si je dál Bárlaham v tèsni dolíni zélizo s drévnih dèblov naredíti, s terstjem pokrító. Nizh se ni v nji vidilo rasùn leséniga krísha in nekóliko kníg; mísa, par flámnatih stolòv in sedèsh f máha sa pozhíti s ovnatim pogrinjálam. V lépo spletenim jérbaszhku je kruh hránil, ktéri-ga si je enkrat na tjéden prinesti dál; vodé sa piti si je sám v persténim vèrzhu prinésel.

Blíso zélize je bíster vir is skale isvíral in pálme so nad njó selèno strého délale. Vèrt si je sagra díl, sam ga je s matíko in lopáto obdé- loval, dínje in vsáko edíno póvertnjíno, je pridé loval ter olíve in smókve in drugo sadjé sadíl. Tako je shível tù pri molítvi in délu práv do- vóljen in vesél.

Pa tukaj ni vèš sapushen bil. Velíko ljudi je v filí tèshkiga serzá k njèmu pribeshálo in

nihzhe se ni nepotoláshen vèrnìl. She nektéri njegòvih dvórnih prijátlov so prìfhli sméraj k njému, ki so dôbriga svetà ali toláshbe potrebovali; poìfkáli so ga in mu vse svôje sèrza odkrìli. Eniga dné je prìfhel stàr prijátel, tudi krìstjàn, in tóshil mu je s velíkim sozhutenjem kraljizhevo otóshnost. Ako rávno je bil Bárlaham od dvóra segnán, je vùnder she sèrzhno prìvèrshnost in svestòbo do králja in ìskrèno ljubésin do kraljizha imèl, ako rávno ga je míleniga, nebogljèniga fánta, kómaj tri léta stàriga vídil. K Bógu je mòlil in dúh ga je míkal, k kraljizhu se podáti s úpam, njegòvo kàlno sèrze rasjásniti in drásiga kraljéviga fina Jésufu Krìstufu pridobíti.

Šédmo poglavje.

Tergovez.

Bárlaham je dôbro sposnàl, de v svôjim pùshávnìskim rasovniki ne bóde v dvór pùshèn; pa vùnder se mu ni bilo báti, de bi ga kdó nekdájniga ìsvóljenka kraljéviga sposnàl tèr ga krìstjána s framòto odgnàl ali pa she vjél in umóril. Njegòva podóba se je od tístiga zháfa, ko je na dvóru shível, slo spremeníla, tudi mladénzhi in mòshjé, ki so sdaj okróg kraljizha, so she takrát majhni otrôzi ali mladénzhi bili. Oblékel se je tadáj, kakor je bila takrát uzhènim in umétalnikam naváda, in bres odlóga se je na pót napravìl.

Blíso dvóra ga je kraljizhev hìshnik frézhal

in popótniga kupzhevávza ga míflizh ga je pri-
jásno posdrávil in shèljno vpráshal, kaj je novi-
ga po svétu, v kákshnih opravílih potúje in s
zhím kupzhúje.

Bárlaham ki je bil skufshèn posnávez svetá,
je híshniku v ozhí poglédal in sdájzi sposnàl,
de imá svijázhaftiga, goljfviga moshá pred sebó
in djál je: „Drág kámen imám v premoshènju,
ki ima zhudovíte lastnósti; mózh imá, vse dušne
flabósti in pa tudi telésne osdráviti. Slíshal
fim, de imá kraljizh vesèlje nad drágimi kam-
nizhi in biferi; to lepotíjo fim tadáj, pred ktéro
se vsi sakládi svetá skrijejo, njèmu omíflil.“

Híshnik je djál: „Dáj de kamen pogledam.
Umèm si na táke drágošti in na tánko prevdá-
rim, zhe je kámen tóliko vréden, de ti puštim
kraljizhu ga ponúdi.“

„Priprávljen fim,“ je djál Bárlaham, „pa
ta kámen imá posébné lastnósti. Kdór njegòvo
zéno sposnáti in njegòvo blágo mózh obzhúti
sheljí, móra bístre ozhí in zhísto serzé iméti.
Kdór imá flábe ozhí ali pa saróbljeno, hudòbno
serzé, ne bo ímel nad kámnam, ako je rávno
tako lép in krášen, nizh posébniga dopadajènja.
Zló bati se bi bilo moshú, de bi ga kámen isdál.“

Híshnika je to popáriló, in djál je: „Nezhèm
tadáj téga zhúdniga kámna víditi, sakáj moje o-
zhí me od undán shé po málim bolíjo; drugá-
zhe míflim, de bi ga smél bres nevárnosti po-
glédati. Sakáj, kar mòje serzé tizhe, mi nizh
kríviga ne ozhíta. Pa vùnder ne bóm márn dé-
lal, pri kraljizhu te napovédati. Sdráve ozhí
imá in narbòlj blágo serzé. Míflim, de mu bo
kámen prav dopádel, sláft kjér kraljizh néke
dní fim v dúhu velíko terpí, in taka zhudna

pomózh bi mu prav pomagála. Gotôvo ti bo kámen dôbro plázhal, kaj she, po kraljévim te bo obdáril, potléj pa túdi, se nádjam mène, svôjiga flushábníka, ne bósh presèril.

Híshnik je shel, pótniga tèrgovza napovédat in kmálo je prishel in ga je kraljizhu v krásno sôbo pèljal.

Práv prijásno je kraljizh ptujiga stáriga moshá posdrávil, ga s pasljivimi ozhmí preglédoval in zhúdil sè je nad njegôvo zhaštítljivo postávo; tudi stárhka je gánil poglèd lépiga zvetézhiga mladénzha, is ktériga ozhí in módriga sadershanja je bíster úm in dobrovóljno serzè, pámetna ponofítost in bláshnost nespázhene mladôsti fijála in veselíl se je, ako rávno so se na ljubesnívim oblížhju snáminja notrájne shálosti vidile. Kraljizhu se je kój v pervi hípi saupánje do ptújiga, stáriga moshá vnélo. „Zhaštítljivi stári ôzhe!“ — je rékel. — „Mój híshnik mi je od drásiga kamnízha, ktériga gospodár ti pravísh, de si, zhudne rezhí pripovédoval, ktérih ne mórem verjéti. Tudi téga tvôjiga govorjènja ne mórem s tvôjim módrim ponofítim sadershá-njem, ki módriga moshá káshe in úpljivost sbudúje, sedíniti. Kako móre kámen mózh iméti, dúsho omezhiti, kar jo teshí, odprávití in ji nôvo shívlènje dáti?“

„Pa je vúnder tako,“ — je odgovóril Bárlaham; „le drugázhe, bolj nerasumljivo sim govóril, od lepôte, ktéra to zhudno mózh imá, od bífera, ki zéno vsih sakládov svetá nadvísháva.

„Ahá,“ — je djál kraljizh — „ti míflísh, se mi sdí, pravo modróst.“

„Sadèl si jo“ — je rékel Bárlaham; — „od práviga sposnánja Bogá in od njegôve vólje.“

„Prav imásh! — je djál kraljizh. — „Pa míliš ti, de jes ne pošnám Bogá? Gotovo fim se nad njegovo vřigamogózhnostjo, in dobrótljivostjo v njegovih délih na nébu in na sêmlji, shé dostikrat zhúdil in veselil in k njemu môlil!“

„To fi ti stóril, ljubi kraljizh?“ — je rékel Bárlaham ves gánen in savsét. — „Pa fáj vém, de Indiáni, ako rávno po isglédu drugih naródoz vézh Bogov malikújejo, vúnder eniga naródkhiga Bogá sposnájo.“

„To sposnánje,“ — je rékel kraljizh — „je bilo doflé môje naróvzhi veselje, sólnzu je bilo enáko, ki vse rasvetlí in ogrêje; pa od undán mi je to sólnze, kakor bi ga támni obláki sakriváli. Vřédi se k mênì in poslúshaj me.“

Bárlaham se je vřédel k njêmu na mehák sédesh in kraljizh je jél vse svôje serzé mu odkriváti.

„Gotovo ti ni nesnáno“ — je djál — „de so mène mój ózhe, odlózhniga od zeliga svetá, v ta grád na rêjo dáli. V drúshtvu veselih, zvezézhih póbzhev in mladézhnev, nísim níkólj ne stvárizo od zhlovéfhke révřhine in od nestanovitnosti ljudi šlihal. Pa nenádní pogléd nekiga slábiga stárhka, ki je kómaj šhe sénzo zhlovéka imel, in nenadna povést od smérti, grôba in trohljivosti me je možno gánila; štréla so mi bíle te rezhí is jálniga obnébja.“

„Kér se je rávno naspróti, kakor so mój ózhe hótli, de bi jes svôjo mladóšt v sládkí smóti prešível, šgodílo mi níso vézh braníli, na sprehòd hodíti. Tukaj fim flépze, glúshze, néme, krúljeve in druge nestrézhne vídil. Ušmiljenje do ljudi je tó v mênì vřhgálo. S kméti fim se pogovárjal, bres de bi me bíli pošnali. Ubó-

ge fim v njihôvih kózhah obiskoval. Oh kóliko révfšhine fim tam vidil, kolikoktére bolníke, ki so možno káfhljali, krí pljúvali ter le teshko in bojézhi se, de bi se ne sadúfšhili, sopšti mógli; bolníke, ki so od neisrezhênih bolezhín shgáni tako gláfno vpíli, de mi je vpítje serzé tèrgalo in fhe druge bolníke fim vidil, ki so bili rákovi ali góbovi, ktérik poglèd je shé grôsen bil. Oh naj molzhím od téga! Nihzhè jim ni mógel pomágati, v tákih mukah so mógli smerti zhákati! Svédil fim, de móra vézhi dél ljudi od bolézhin take predsmertne bolésni umréti. Nifim se bal, pokopalísha obiskati. Šerzé me je bolélo in grôsa me je bílo, ko fim kofí in zhepínje od sólnza in deshjà obélene rastréšene vidil okróg leshati, ki so nékdaj bile vesélih ljudi, ktérik postáva je mordè nékdaj tako lépa in zvetézha bíla, kakoršhnih je málo na sêmlji.“

„Oh,“ — fim sdíhoval — „kako je lé mogó-zhe, de je dobrótljivi Bóg ljudém tako révfšhino odlózhiti mógel; de rávno nasprótnost bôshje modróšti in dobrótljivosti, ktéra se na sêmlji in na nébu svéti, na zhlovéku vídimo; de je Bóg svôjo nar lépfhi in nar imenítnišhi stvár na sêmlji, ki zhès vse ináke stvári gospodári, tako smèrti podvèrgel, de pripuští, de tako strašhno mínejo in rastrohné, se rasprashé in raskadé.“

Velíkokrát in sló fim zhlovéfhko révfšhino premífhljeval. S solsámi in s jókam posdrávi déte ta svét; s jezhanjem, têshkim sdihovánjem in s smèrtnim pótam ga stárzhek sapuští. Kaj! vfa narava (natura) je, tako rekózhè, próti zhlovéku s orôshjem obdána. Kóliko fim shé v krátkim zhasu svôjiga shivlénja skufil! Tu je déte med zvetlízami igrálo, tiger se je na-njga sa-

kádil, ga je rastèrgal ter poshèrl. Tam so se otrozhízhi v germòvji veselili in rádošno poskakovali; saglédali so svitlo-rudézhe, pa strupéne jágode in savshívshi jih so umèrli. Tu je mirno popótnik v sénzi drevéfa spál; kázha se je priplásila, ga je upízihla in strashnih bolezhín je umerl. Vsi vstóki (elemènti) se sedínijo, zhlovéku shkodovati, ter njéga in njegove déla unízhiti. Is oblákov shvígnejo gorézhi blískovi, ljudí umoríjo. Vóda se raslije zhes nar lépsih dolíne, rasòrjè nar lépsih poljé in hishe nêse se bó, v nji utónejo ljudjé in sveríne. Sêmlja se v zháfih potrèse, se v svòjih globozhínah potrèse in ljudi s njihòvim prebivalíshhi poshrè. Srak v zháfih ostrupljèn in kuga in strashne bolésni ljudí na jesére v gròb safújejo. — She pred krátkim je vihárs plòho in debélo tózhò vftál, pòl srélo fétev pobíl, nar lépsih drévje she s lépsim sadjèm polòmil in velíko shivine in zló ljudí na pólju pobíl!“

„Pa she bòlj strashni vihársji in pisih vftájajo v zhlovéshkih pèrsih. Njegòva dúsha je velíko bòlj révna in vézhim nevárnostim podvèrshena, ko teló. Nevidimo szer téga; pa je vunder tako!“

„Ko fim tedáj sazhél zhlovéka spremíshljevátí in v svòjih prevdárkih dosóren fim bòlj tánko na déla in ravnanje ljudí pásil. Pa kaj fim náshil? Ne míslim prehudo od njih, zhe právim de so le flabe tèrmafte stvarí, temòzh de imájo svòje nágneje do hudiga. Nektéri so tako hudòbni, de so si med sebój nevárnejshhi, kakor tigri in kázhe. Od morítve in vbijánja, in od kervávih vojská she nêzhem govoríti, temòzh le od navádnihi pregréh. Vsi ljudjé, ktére bólj

posnám, so bédaſto napúhnjeni. Vſdigújejo ſe zhes druge in to malo dobriga, kar le imájo, prevèzh zénijo, hudôbniga pa, ktéro ſe jih derſhí, ne mórejo nikákor ſposnáti; naſprótno pa s majnſhújejo in tajijo lépe laſtnóſti drugih in mnóſhijo njihôve napáke ali jim pa pregréhe primifhlujejo od ktérik ſo prôſti. Veſelí jih, od drugih hudo govoríti ali pa njihôve nár bolji djánja oporékati. Bres ljubésni ſo med ſebó. Shalújejo, zhe ſo drugi frézхни in neſramno veſélje obzhútijo nad ptujo neſrèzho. Nalágati in prekániti eden drusiga in v kupzhíji in prodáji eden drugimu ſhkodvati ſhelíjo. Savòlj káke shàl beſéde ali májhniga denárja ſe snájo raſpréti. Kadar ſe jim jéſa vnáme, ſo ſtraſхни, ſe vsajémno ſanizhújejo in doſtikrat zló ſpopádejo in kervávo ránijo. Velíko jih je lákomnih. Ako rávno ſo ſi vezh bogáſtva nagrabili, kakor bi jim k ſhivlénju potreba bilo in zhe bi rávno ſtó léti ſtari bili, vùnder ſmiraj vezh ſhelíjo in tarnajo in trudijo ſe nózh in dán, to dobíti. Májhna ſguba jim ſkerbí déla. Od ſvôje obílnoſti nizh ne podelíjo drugim, zhe bi ti prav pomájnkánja in révſhine pogíniti iméli; ſami ſe do ſítiga najéſti neúpajo. Lákomnoſt in ſámogoltnoſt ſatrèta doſtikrat otrôkam ljubésen do ſtárſhev. Zló ſhe otrôzi — kaj móre ſtráſhnèjſhiga bíti! — ſtárſhem ſmèrt ſhelíjo. Kakſhne smóte ſo take pregréhe! Pri drúſih móram oframotéti, pa ne govoríti.

De bi ne bilo to ſpazhênje ljudí obzhínſko! Mój ózhe ſo naj bólji s med mladénzhev in mósh deſhèle mi továrſhe in uzheníke odbrali. Pa ſhe ti niſe zhíſti od ſhkodljivih ſtráſtih in velíke nápzhinoſti imajo. Lé bólje jih véjo ſkrivati.

Kadar se jim serd in shèlza v serzih kúha, se posmehújejo in prijasne oblížhja délajo. Škufhajo se fizer mi postrézhi, me rasveselíti in mi po mogózhnosti se prikupiti. Pa téga ne délajo tako is ljubésni do mène, temòzh se mi prikúpit, de bi jih ozhétu priporózhil in de bi jim potém vézhi flushbe dajáli. Pa kakor je njih vedènje sglájeno in islíkano, tako saróbljeno in terdo je njihovo serze. Vidil fim dôstikrat, de ti prijásni gospodji, ki se proti mèni tako ponišno in tako prilísнено vedèjo, s svòjimi postréshniki prav ofhábnò in opòklo ravnájo. Proti mèni so svíti in potuhneni, med sebój polni savísti in sovráshtva. Špasil fim zló, de je she mósh, ktérimu so mój ózhe ofkerbljènje te hishe isrózhili, jih ob velíko denárjev djál. Velika nehvaléshnost je to zhlovéka, ktériga so mój ózhe is prahú posdvígnili, mu saúpali in s dobrótami ga obkládali.“

„Zhe vse to pomíslim, ne mórem umiti, kako je Bóg tako svét vstváriti mógel! Nemogózhje je, de bi mu ljúdjé ki v njém prebívajo, dopádlí. Nemórem tajiti, de mi teshko dé, kér med takimi stvarmí shívím, ki so vsi, bódi imeniten ali ne, enáko hudòbni ino spázheni.“

„Šèbe“ — je djál Bárlaham, „mènde ne shtejsh med njé in se bóljshtiga mislísh, kakor druge ljudi?“

„O naka“ — je odgovóril kraljizh — „nikakor ne. Bolji biti, kakor so oni, fizer sheljim, in de bi oni bólji bili, kakor fim jes. Pa sháli Bog! doflè she téga nifim mógel dosézhí. Zhutim na sèbi, de me napùh in jésa, sovráshtvo in savíst skufhajo. Oh kóliko rezhí fi ozhítam! Dôstikrat fim bil tèrmašt, fim pri svòjim obstál, ako rávno

fim se preprizhal, de fim bil krív. Dôstíkrat fim bil, samérživ, fim v svôji nevólji svôje enáke shánil ali fim jim savídal, zhe so bili v orôshnih igráh bôlj gibki od mène. Dôstíkrat fim to svôje obnáshanje brítko obzhútil.“

„Šrézha me je, kakor právjio, med jéser drugimi bóshala — pa vúnder fim réven zhlovek; od posvétnih dobrót fim imel vsíga dovòlj, kar fim kólj shêljel. Ali pa vém, zhe bóm jutri she imel? In kóliko mi she májnka, de bi bil dóber zhlovek? Trohljivo teló in dusha pólna smót sta mój dél. Vsaka stvár v svôjim rôdu je dôbra in popólna, lé zhlovek ni! Netajím fizer, de fim na nektérim zhlovéku tudi veliko dôbriga vidil. Pa kdór ni od vse hudobíje ves zhíft, kdór ni ves dóber, je vúnder lé she nepopólna stvár.“

„She enkrat! Vém, de imám bólji biti, pa nevém kako, imám to sazhéti. Glej, to je usrok môje otóshnosti, môje nedovóljnosti. Oh, kdór bi mi môje dvomênje nad svétam in nad ljudmí rasvosljáti mógel, kdór bi me poduzhíti mógel zhes smert in shivlênje, zhes bôshji sklêp s ljudmi; kdór bi mi môjo vést upokojíti in mi pomagati mógel dôbrimu biti, ta bi mi bil mósh! Môji uzheníki pa téga nesnájo. Velíko bistroúmniga véjo od zirkeljna, tri-ino shtirvogljíne povédati, od rásti in mozhí sélsh, od premikovánja osvédja in drugih rezhí véjo veliko snámenítiga govoriti, kár je prav lépo vse in kar krátkimu shivlênju na sêmlji prav korístno biti vtégne. Pa zhes tó, kar se najbolj vediti vrédno sdí, me nevéjo po môji vólji poduzhiti. Zhe mi rávno drugázhi marfiktér dóber

uk dajo, mi vunder le ne véjo povédati, od kodi zhem mózh dobiti se po njem ravnati.“

„Dragi kraljizh“ — je rékel Bárlaham — „stan ljudí na sêmlji si bòlj na tanko spremisfh-ljeval, kakor bi kdó od táziga mladénzha mislil bil. Poglèd tistiga stárzhka in njegovó govorje-nje te je po bôshjim ravnánju najpervo k tému spodbódel in nagnil. Pa potoláshi se! Mislim, de te bóm v ti tamóti rasfvétil in te k tistim svelizhánju pripêljal, po ktérim ti serze hrepení. Torèj fim se na dolgo pót vezh mílj daljezh po-dál, te s'posnánja edino-práviga Bogá in njegove vólje bolj na tanko uzhit. S njegovó pomozhjó imásh v njem pokòj serzá, ja zélo svelizhánja dobiti. Ali k tému je potreba nekóliko zhasa. Pa pripravljen fim, tólikokrat te obiskáti, in pri tébi biti, kólikorkrat lé sheljish.“

„O ljubi mósh“ — je rékel kraljizh — spri-mi te tadaj Bóg! To je tadaj dragi kámen, bí-fer, od ktériga si govóril! Mislim, de mi te je sam Bog poslál. O prebíváj s menó v tém grá-du; sôba ti bóm napraviti dál. Bódi mi prijátel, uzheník, ôzhe! — Pa glèj, sólnze se je she skrílo in nozhí se shé. Trúden in sdélan si gotóvo od póti ter lázhen in shêjen. Pojdi in vezhérjaj s menó; in potém te zhem pozhívat peljati.“

Lé kruha je prôfil Bárlaham, káj pálmoviga sadjà in kosárez mersle stúdénzhine.

Kraljizh je vkásal, vsíga mu prinesti. Bár-laham se je oddáhnul in kraljizh je pri njém o-ftál, de je Bárlaham svòjo smérno vezhérjo po-jédel in she spát ga je pêljal. Bárlaham v sôbo pridfhi je, ko je kraljizh odsfel, na koléna pa-del in serzhno môlil: „Bóg, rasfvéti me, de bóm mógel tému kraljizhu, ktérimu bósh en-

krat blágor kraljéstva srózhil, resnízo osnánoval! Omêzhi mu serze in dodéli, de se ti ta blága dufha, ktéra te ifhe, pridobi! Dáj, de po njem veliko ljudi resnízo sposná in pogublênju odíde.“

Osmo poglavje.

Bárlaham pripoveduje.

Ko je sôra nad selênim zédrovjem safijala in grád in vèrt s rumêno svitlôbo osvitíla, je Bárlaham shé po vèrtu hôdil ter mólil. „Vfiga-mogózhni Bóg! ôzhe zhlovéshki! Kakor se sdaj sôra déla in kmálo tvôje sólnze pride in vse ras-svitlí, tako rasvétli tudi Ti dufho Jósafata, de bi têbe in Tvôjiga fina sposnal in vézhno shiv-lênje doségel.“

Josafat je po nôzhi malo spal. Teshko je prizhakoval, kaj mu bó Bárlaham osnánoval. Ako je ravno málo Bogá sposnal, pa je vunder k njêmu mólil: „O ti Bóg nebéshki, ti skriti Bóg, ti bitje vsh bitij! Rasodêni se mi, daj de sposnám, zhimu fim na tem svétu; úzhi me s ústmi téga pobóshniga moshá, tvôjiga flushábni-ka, ktériga si mi Ti poslal, kaj mi je storíti, de zilj, sa ktériga si me vstváril, doséshem!“

Kraljizh, k ôknu stopívshí je vídil boshjiga porozhníka pod pálmo klezhézhiga. K njêmu je hitel in prav prijásno ga posdravshí je rékel: „No povèj mi, kar mi imásh povédati. Vfédi se k mêní fim na ta klóp in rasodêni mi, kar ti je Bóg rasodèl!“

Bárlaham se je vfédel k kraljízhu in djál:

„Ljubi kraljevi fin! Ravno téga te je nar bòlj shêlja véditi, zhes kar so nar pámetnejshi in najbòljshi ljudjé fi gláve ubijáli. Pa saftójin so fi, ako niso bòljiga rasviltljênja is nebél dobíli, glave belíli. Zhes spázhenje ljudí in njihovo nágnenje k hudimu, zhes mnogotéro révshiu ljudí, zhes smert, ki ljudí po kratkih dnévih shivlênja strashno konzhá, sheljish biti poduzhèn. Marfiktér modrijanov téga svéta ni mógel, kakor ti, téga s boshjo modróstjo, dobrótljivostjo in vsigamogózhnostjo s ediniti. Tada j poslúfhaj!“

„Velíko in vashno uprashánje sa zhloveka, ki svét in frézhen bíti, ter vézhno shivlênje dofézhni hózhe, je ref to naj pervo: Od kó d pride, de so ljudjé gréfhni, révni in umerjózhi?“

„Na to uprashánje ti zhem sdaj po rasodênju bôshjim, ki se v naj stárejih in verovanja vrédnih písmih bêre, edíno-pravi odgòvor dáti.“

„Najpervo ti bóm ob krátkim rasjásnil, kako se je Bóg ljudém s djánjem in s besédo rasodèl. Po takim bôsh velíki, krafni zilj in namèn vsiga rasodênja bôshjiga tím bòlj sposnal; vidil bosh, kako se ubógim, gréfhnim ljudém pomágati móre. In ako bôsh rávno s zháfama prigódbi po sámim na tánko slifhal, ti bo táki preglèd svesánje vsiga she bolj rasjásnil.“

Zhaftitljivi, bogabojézhi mósh je s fkléne mi rokámi môlil in nekóliko zháfa molzhé v nebó gledávshi je sazhél pripovedovati, kako je Bóg nebó in sêmljo vstváril; kako je po vsigamogózhni bôshji besédi: „Bódi svitlôba!“ gósta temà svitlôba postála, kako se je lépo, vishnjevo nebó raspélo in kako so se vodé na sêmlji, ktero so pokrívále na en kraj stêkle in kako se je sêmlja is mórja vsdignila. Kako so se po bôsh-

jim vsigamogózhním „bódi!“ na nébu sólnze, luna in svésde svetile in kako so na sêmlji tráva in zvétlize, sêlfha in vsakoktère drevéfa pognale; kako je po bôshjim povélju vôda ribe, podnébje ptizhe, sêmlja vsakoktère shiváli redíla in kako je Bóg na poslédnje zhlovéka po svôji podóbi vstváril in ga shiválam in zéli sêmlji gospodárja dal.

Bárlaham mu je po tém pripovédoval, kako je Bóg perviga zhlovéka Adáma v ráj vsêlil, v naj lépsih vert, kjér so viri pôlni bistre vodé se rastékali in kjér je drévje najslájsih sadjè obrodílo; kako je Bóg Adámu Evo pomozhnízo dal in v kakshni frézhi sta obá v lépim vertu shivéla. „Sakáj obá“ — je rékel Bárlaham „sta bila nedôlshna in dôbra. Nju dúshni ste bile she zhíste in neskalène od hudih strásth; nju teló je zvetélo v nevenljívi mladôsti in lepôti.“

„S pámetjo, kétero jima je Bóg dal, sta lahko Bogá sposnála ino ljubila; vse kar je bilo lépiga, sta ljubila. Nobèni bolésni nísta bila podvêrshena, prôsta od vsih slabóst, kétre sdaj na ljudéh vidimo; tudi njih teló je bilo neumerjózhe. Bóg je s njima hôdil, kakor ljubésni polnôzhe s svojími otrôzi.“ „To vse je bilo“ — je rékel kraljizh, prav lépo in vesélo! „Mífliti si móramo tudi, de je dobrótljivi Bog vse po gódi vstváril. Sakaj pa ni to tako ostálo?“

„Bóg je dal,“ — je odgovóril Bárlaham — zhlovéku prôsto vóljo. Po svôji vólji bi iméla dôbra in svéta bití. Sa tó ju je Bóg vstvaril in jima pomózh dodélil. De bi se tedáj v dóbrim vádila in svéta skasála, jima je Bóg sapovéd dal. Dovóljil jima je sadjè od vsih drevéf vértá jésti; le eniga drevéfa sadú pokúfiti jima je prepovédal. „Zhe jésta“ — je djál — „mórata um-

réti. Váditi bi se iméla, svôjo vóljo po vólji naj svetêjšhiga ravnáti. Iméla bi to, kar Bóg hózhe, dôbro sposnáti, in od téga, kar je samo nju pozhútkam dopádalo, bôlj zhiflatí.“

„Pa zhlovéka nísta bôshje sapovedí spolnovála.“

„Hud duh is brésna v goljíví podóbi kazhe ju je prekánil. Pregovóril ju je, prepovedániga sadú jésti. „Zhe jésta“ — je djál — bódeta vse védla in Bogú enaka.“ Vezh sta kázhi verjéla, kakor vsigamogózhnimu, vsevedézhnimu, naj dobrótljivimu Bogu, ki jima je shivlénje in vse dôbro in lépo, kar sta okróg sêbe vídila, dál. Bedásta shêlja vse véditi, od Bogá se odvrézhi, nje-mu enáka biti, Bogóva biti, ju je oslepíla.“

„Pogléd preléstniga sadú je njih zhutljívošt podbódil. Jedla sta. Tako sta tadaj od Bogá odpáda; Bôshji duh ju je sapústil. Posheljívošti sta v róke pádla, súshnika gréha sta postála. Stráh in grósa ju je obshlá; nótrajni nepokòj se ju je lótil, vest ju je pékda. Po nju frézhošti je bilo.“

„Bog njima je kásen napovédal. On, nar svetêjšhi, ki gréh zhes vse zhèrti, je govóril Adámu serze bodézhe besede: „Prekléto bodi poljé savólje tebe. Tèrne in osát naj ti obrodúje; têshko se imásh od njéga redíti. S pótam v obrásu imásh svój kruh jésti, dokler se povèrnesh v prah, is kτέρíga si.“

„Oba je Bóg is rája páhnil.“

„Tako je po gréhu prishla smèrt na sémljo. Škèrb, révshina, teshke déla, bolésni so gréha naflédnize. — Gréh pèrvih ljudí se je rasshíril zhes vse njih mlájsihi. Ljudjé niso bili nizh vézh Bogú nar svetejšhimu podóbní, temòzh svójim

pervim stárfhem, pervim gréfhnikam. Vezh ni-fo bili edíni s Bógam v ljubésni in svetósti, kakor perva zhlovéka pred gréham; temòzh njih dúh se je od Boga ódtégnil. In tako, kakor je gréh sháloftna dédfhina (érbfhina) vfih ljudi, tako je tudi kásen (fhtrafinga). Njiva neobdélana she sdaj tènje in osád obrodúje; she sdaj mórajo ljudjé v pótu svôjiga oblízhja svóy kruh jésti, de se po terpínskim shivlénju spét v sém-ljo spremené in se v prah vérnejo.“

„Oh“ — je djál kraljizh — „to vse je prav shalóftno; pa sháli Bog! prav resnizhno! Šam na sêbi tudi she nékaj od gréha pervih stárfhev zhútim, prásen napúh in posheljívost. Tudi sposnám, de semlja ni vezh móгла ráj óstáti, trúdapolno shivlénja in vedni stráh pred smértjo sta prav prirózhna, posheljívost zhlovéshkiga mesá bersdáti in njih napihnjenoft vkloniti. Pa to she ni dovòlj! Ali je Bóg gréfhne ljudi v njihovi révshini puftil in ali se ni nizh sá-nje pezhàl?“

Bárlaham je odgovóril: „Bóg nar svetejshi in nar pravizhnejshi, ki hudiga ne púsha bres kásni, je ljudém tudi svôjo vsmiljenoft pokásal. Vse fi je prisadjál, jim is nefrézhniga stanu, kamor so sabrédli, pomágati in jih spét dôbre in svéte storíti. Sakáj sami bi fi ne bili pomágati in se od gréha, revshíne in smérti reshiti mógli.“

Njih nepokórfhino she od vekoma prevídfhi je sklénil jih réshiti. Shé pervim gréfhnikam v raju in poté m njihovim gréfhnim mlajfhem je odresheníka obljúbil, ki bo gréh s vfimi njegovimi sháloftnimi poslédki isprál in she smért premágal.“

Bárlaham je dálje pripovédoval, de so se ljudjé na sémliji filno saredíli, de so pa vfi she

od mladôsti lé k hudimu nágnjeni bili in po tem lé sheljéli; de jih je Bog po nabóshnim Noetu opominjal, se pobóljshati, zhe ne jih bo vse v velikim potópu konzhal; de je Bóg Noetu velil barko sídati, sebe in svôjo drushino otét, pa de ljudjé napovédovavza pravízhnosti niso polufháli in so v nepravízhnosti, gréhu in hudobiji ostali, de je Noe v barko stópil. Popífal je po tém Bárlaham, kako se je nebó potamnílo, kako je dèsh s zúrkama strafhno líl, kako so nesmérjljive povódnjí semljó pokrívále, popífal je, kaka strahôta in tárnanje je med ljudmí bilo in kako so se na drévje in visôke goré réshiti hòtli; pa kako je vòda smíraj víshaj in víshaj naráshala, visôko zhes teména naj visozhéhjih gorá in kakó so vsi ljudjé potonili. „Poslédnizh“ — je rékel Bárlaham — „se je nebó rasjáfnilo in vòda je vpádlá. Barka je na néki gôri obstála. Noe s svôjimi je stópil is bárke in oprávil je sa svôje zhudno oténje nar Vishimu hvalen dár, in Bog je s Noetam, njegôvimi finôvi in mlájshí savéso prijásnosti stóril in v vézhen spómín te savése je med obláke mávrizo djál.“

Kraljizh je djál globôko sdiháje: „Grôšno je, kako ljudjé s svôjo hudôbnostjo tako rekózh Bogá filijo, de jim take strafhne kasni naklóné. Prav vesélo je pa, de se je Bóg njemu pokórnim tako polniga ljubésni in prijásnosti skasal. Tako skufsheni ljudjé so mendè vunder le hudobijo zhèrtili in savéso, ktero je Bog s njim sklenil varvali.“

Bárlaham je dálje pripovédoval, kako so se ljudjé po obzhínskim potópu sópet saredili ino se v zélih naródih po sémliji rasmíkati sazhéli, kako so pa od dné do dné Bogá posabljeváli in

fi zlo malike délali ter jih molíli, kako je Bóg nar bóljega moshá tístiga zháfa, Abrahama po iménu, ki je she v njega véroval, in mu pokóren bil, fi svótil po njém in njegovih mlájskih véro v edino praviga Bogá in up v obljubljeniga odreshenika med ljudmí obvárovat. Bóg je Abrahama — je Bárlaham dalje govóril — v deshêlo peljal, kjér se je mléko in méd zedíl. „Hôdi pred menó in bódi popoln!“ mu je rékel Bóg. „Mnóshil, kakor svésde na nébu, bom tvoje otrôke — in po nékom tvôjih mlájshev bodo odobróteni vsi narodi na sêmlji.“

Bog je tó oblubo Abrahamovimu finu, pobóshnimu Isaku, ponovil. Abrahamovimu unúku, Jakóbu, ktériga so tudi Israela imenovali, in ki je dvanajst finov imél, je Bóg rasodel, de se bódo po enim teh dvanajst finov, Judu, v prihódnih zháfih kralji rodíli. Oblubil mu je Bóg: „Kraljévniza ne bo prishla od Juda, ne vojvodska páliza od njegovih mlajshev, doklér ga ne bo tístiga, ki imá poslán priti in ki bódo vá-nj naródi upáli.“

Bárlaham je popisál, kako je Abraham po pastírsko shivézh pod sshotòri prebíval; kako je poln shposhtovánja bôshjiga pri svôjim sshotòru altár fosidal smiraj pripravljén, is ljubésni do Bogá tudi nar vézhi teshave prenéstí; kako je Abraham mirno priljúdno in poln ljubésni s vsími ljudmí shivel; kako je Bóg obílno Abrahama oblagodáril, de je imel mnóshizo hlápszov in dékel in velíke zhéde velbljúdov, govédine in dróbnize in de je tako obogátí, kakor je le kdáj kakí knes bil bogát; kako stà Isak in Jákob Abrahama naflédovala, kako se jima je Bóg rasodél in príjásno snjima ravnál kako stà v saúpu

na Bogá sméraj mírniga in veséliga serzá shivéla, in kako stà se na tém svétu le gostázha in ptujza míslila in svôje hrepenênje in úpanje na bôlje shivlênje v nebéshkim otzhéstvu stavila.

Kraljizhu so prôste shêge in pohlévno shivlênje tih pobóshnih mósh in njihôva priljúdna hója s Bógam prav dopádle in rékél je, de bi raj v taki lópi shivel, kakor v taki lepôti dvóra v kraljévim gradu.

Sgôdba Joshefa je kraljizhu zló dôbro dopádlá. Gánen je poslušhal, kako so ljube sánje od snôpov in od lúne in od enájstih svésd, ktere so se Jóshefu priklánjale, njegovo prihódno velikóft pomenile, kako so ga njegoví brátje savidávshi mu v rúpo vèrgli; ga súshniga v Egipt prodáli in kako je tam, ako rávno po nedolshnim, kakor hudodélnik v jézho sapèrt bil; kako je kralju sánje od sêdmih bremenitih in sêdmih glúfih klaev raslôshil in sêdem rodovitnih in sêdem lét dragine prerokoval in s módrim osnovánjem vso deshêlo od lákote réshel in kraljévo slávo doségel. Švitile solsé so têkle po zvetézhim oblízhju kraljizha, ko je slíshal, de so se Jóshefovi brátje mu vunder priklónjati mógli in ne sposnáje ga, mu pred nogámi leshézhí ga mílošti profíli. Ko jim je pa Jóshef odpustil in se jim poln ljubésni sposnâti dal rekózh: „Jes fim Jóshef! she shivé moj ozhe?“ Prav dopádló mu je, de je dôbri Joshef svôjiga ozhéta, svôje bráte in njihove otrôke na Egiptovsko vsél in de jim je hvaléshni kralj naj lépsíhi kraj deshêle odlózhíl. Šofébnó zhudil se je pa kraljizh nad previdnoltjo Bôshjo, ki nam ljudém vse k pridu oberniti vé in ki je blagiga mladénzha Jóshefa skósi rupo in jézho na kraljévi sêdesh pëljal.

Bárlaham je prifhel sdaj do sgódbne Mójsefa. S nevóljo je flifhal kraljizh, de je eden naflednih králjev Israelze, ki so sdaj vèlik naròd bili, gròsno pèklil in k naj tèrjifhimi fúshnimi oprávkam filil in fhe zló njihove novo rojène otrozhízhe mòshkiga fpòla v vòda pometáti vkásal. Ganen je bil kraljizh flifhavfhi, kako je Mójsef v lózhnatim jérbasu od Bogá tako prevídno otét in sa refheníka in vòdja ljudftva odlózhen bil. Švéto poshtovanje je vnélo ferze kraljizha pri pripovédi zhudne prikásni gorézhiga germa, is ktériga je bòshji gláf govóril in Mójsefu narózheval, ljudftvo is Egipta peljáti v lépo, daljno deshèlo nasaj, kjér se je mléko in méd zedíl, in kralju bòshjo vóljo osnaniti, de imá ljudftvo ispuftiti. Bárlaham je povédal, de kralj ni tél gospòda zhes se sposnáti in se ljudftva ufmíli, de je pa Bóg mnogótere v sazhétku majhne, po tém pa zhe dálje vézhi nadlóge Egiptu naklònil, nesmóshne shivali, shábe in komárje proti ktérim je vfa kraljéva mózh omágala, ktére so kralja in ljudftvo neprestáno flifkale, kako je pogubljenje nosézhha kúga mnóge veljbljúdov, govédine, in ovaz vséla, kako so stráfhne vreména s blifkam in tréfkam prifhle in kako je tózha póljfko sadjè in drévje pobíla, kako so vláki kobíliz vsak selen líftek pojédle, kako je tako gófta tamòta, de zhlovek ni zhlovéka vidil, zél Egigt pokríla in kako je sa tém poslédnizh naj stráfhneji vsih shíb prifhla in de je o polnozhi vsak pervévez od kraljéviga do fina narrevnejfhiga délavza umréti mógel; kako je potem kralj po svòjih flúshábnikih Mójsefa na kolénih profil, s ljudftvam Egipt sapuftiti.

Josafat, ki je védno bolj se zhudijozh poslušhal, je djál: „Réfnizhno, Bóg bi se ne bil mógel vfigamogózhniga gospóda sêmlje in nebél, vsih stvari ter shivlênja in smèrtiljudí, kasnivza stífkávzov in reshénika stífkanih bòlj pokasati.“ She bolj pa se je zhúdil kraljizh, ko je slíshal, de je kralj svóy sklèp, ktériga je shé tolikokrat overgel, sdaj spet overgel, sa Israêlzi s svôjo vojsko, s kójniki bòjnimi vosmi flôbno vdáril do rudézhiga mórja, jih pobit, pa de so Israêlzi s zhudeshem Bòshje vfigamogózhnosti po suhim zhes príshli, kralj pa s svojo vojsko v mórju pogínil.

„Bog je pravízhen!“ — je rékel kraljizh, — „Kakor so kralj in njegovi Egiptzháni fantízhke Israêlzov potópili, tako se jim je sdaj tudi godílo.“

Poséбно je pa she opómnil Barlaham, de so Israêlzi, ki niso nizh nadlóg Egiptzhanov terpéli, v nôzhi, ko so bili is Egiptovske fushnosti résheni, jágnje sakláti in s jágnjetovo kervjó híshne vráta sasnámnjati mógli. „To“ — je djál Bárlaham — „je nékaj posébniga pomenilo, in v sledézhnih sgódbah bom spét na to príshèl.“

Bárlaham je po tém govóril od popotová-nja Israêlzov v pústi, suhi púshávi, od kruha, ki ga jim je Bóg is nebél dal, od mèrsle studénzhine, ktéro je kopernézhimu ljudstvu is suhe skále dal, in poséбно od postáve, od desètih sapòved, ktére je Bóg Israêlzam s sínajске gòre prav mogózhno s blískam in gromênjem osnanováł.

Na sakona dajanje je kraljizh nar bolj pásil. Desét sapòvdi si je sopet povédati rékel, ter djál: „Tako so mi umévne, tako so kratke, pa vunder dôbre, de si boljih kar mísliti ne morem. Perve trí uzhéjo sposnánje vere v Boga, nehinávfko zhaštenje Boga, ozhítno flushbo

Bòshjo, bres ktére nobèno kraljéstvo obštati nemóre. Zhetèrta sapòved, spofhtovánje staršhev, ni nizh màjn váshna; fáj zhe staršhe spofhtújemo, tudi Bogá spofhtújemo; nehvaléshnóšt in neljubésin do staršhev bi iméle tudi posvétne gosposke kásnati.“

Druge sapòvedi: „Ne ubijaj, ne nezhístvoj, ne kradi, ne prizhaj krivo, ne shelji svòjiga blishniga shène!“ so ljudém, kakoršni so sdaj zhes vse potrebne. Té sapovedujejo, kar se v dôbro osnovánim deshélstvu na tanko spolnováti móra. Varnost shivlènja, ozhítna framoshljívost in poshtènost, várnost premoshènja, svestòba, véra, svetóšt sakóna. Kako frézhna bi bila deshèla, kjér bi se te sapòvdi povsodi spolnovále!“

Bárlaham je sdaj she prasnovánje flushbe bòshje popísal, ktéro je Bóg po Mójsefu, vfnoval, de bi se savésa, ktéro je Bóg s israèlskim ljudstvam stóril, smiraj obvarovála. Bárlaham je popísal bogáto s slatam olépsfhano skrinjo mirú in sprave, v ktéri so bile sakónske tablje správljene; sláta dva Kerubíma, ki sta v molijózhi postavi na nji klezhala in s rasprostrenimi perótami kraj kasála, kjér je Mojsel v zhasih glas bòshji slifhal; veliki, krafni s pisanimi pertmi prekriti shòtor, snidniza imenován, v ktéri je skrinja mirú in sprave in srebèrni svézhnik s sedmémi rògli in sláti kadivni altar bil, veliki bronzhèni altár pred shotòram, na ktérim je vikšhi duhòven v prásnizhnim oblazhílu shgávne darí daroval.

To je kraljizhu prav dopáadlo. „Mi mesnati ljudjé móramo kaj vidljíviga íméti“ — je djál — „de naf nevidljívih, bòshjih rezhí opomínja. In zhe Bogá le v resnízi môlimo, naf

shé serze opominja, nótrajno zhaštênje tudi s djánjem vrédno pokasati.“

„Israêlska flushba bôshja“ — je djal Bárlaham — „ni bila samo lépa in polna povsdigovanja k Bógu shé fama na sêbi; darovi, altár in duhoven so bili podóbe in snámenja, prihódni-ga, nefkônzho vézhiga in svetêjshiga darú, kar bósh, dragi kraljizh, posneje svédil.“

Kar je Bárlaham is sгодôvshine králjev pripovédoval, je kraljizh, ktérimu je bilo samimu kralju biti, s ponovljeno pasljivoostjo poslušhal. Shalilo ga je, de je koj perviga téh kraljev, kra-lja Šavla, njegova visokóšt in mozh preshérniga, filniga in nepravízhniga naredila, in de je savolj téga po Bôshji pravízhni naklómbi ob kraljéstvo in shivljenje prishel. „Nad njim se zhem isglédovati! je rékel kraljizh, „nad ljubim pastírzhkam Dávidam, ktériga je Bóg od drób-nize na kraljévi sédesh poklízal, ki je sovráshni-ga velikána premágal. Nad pobóshnim, unétim pévzam, ki je v svétih pêslih bôshjo flavo spéval in velizhánstvo prihódni-ga odreshenika osna-nová, je imel veliko vesélje in djal je: „Ko bi té hvalne spéve tudi môje ljudstvo kdaj spévalo!“

Šalomona módri pregôvori, ktérik mu je Bárlaham nektére povédal, so mu zló dopádli in sklênil je, svôje shivlênje po njih ravnáti; nad krásnim tempeljnovim sidánjem se je savsél, in rékel je, de bi tudi jes kádaj v stan prishel Najvíshimu tako lép tempelj sidati!

S shálostjo je Bárlaham sdaj tudi povédal, de Šalomonovi sin, kralj Róboam, starih mód-rih svétovavzov svôjiga ozhéta vezh ni poslu-shal, temòzh de se je lé po nepremíshljéním svetovánju mladih mósh, ki so s njim odrástli

ravnal in de je s svôjo ofhábnoſtjo in bédastim vedênjem ljudſtvo sòper ſebe ſkvíſhkil, de je vézhi dél ljudſtva od njêga odpádel in ſi svôjiga králja svóljl; de ſta od tiſtiga zhaſa dva kralja ljudſtvo vladala, ktéríh naſlédniki ſo v zhaſi prav hudòbni bili, med ſeboj ſe vojskovali in deſhêlo s kervavimi vojskámi ſiſkali; de tiſti dél ljudſtva, ki je odpádel, s ſvojim králjem vezh ni temeljna obíſkoval in sató odíjval, in sòpet v malíkvánje ſabredil; de je ljudſtvo ſavolj punta, ſavolj bogaposaobljívostí in rasusdánja neisrezhêne nadlóge terpélo.

„V tázih sháloſtnih zhaſih,“ je rékel Bárlaham, je Bóg moshé poſlal, ktére je raſſvétil, pogumne ſtòril in s svôjim duham pokrèpzhál, de bi ljudém in králjem možhnó in na tanko reſnizo osnànovali. Preróke je poſlal. Kakor je Bóg po Mójſeſu ljudſtvu ſvoje ſapovedi osnànoval, tako ga je po prerókíh k ſpolnovánju njih opomínjal. Kakor je Mójſeſ ljudſtvo v edíno pravíga Bogá vervati ter mu pokórníga bití uzhl, tako ſo bili preróki poſláni, ljudſtvo k zhaſtênju Bogá, in k pokórhíni proti njemu sòpet napeljevati.“

„Med temi preróki je bil Elíja od naj vezhíh, in tako rekózhe, drugi Mójſeſ. Kakor ſe je Bóg, kí je nebó in sêmljo vſtvaril, v Mójſeſovih zhaſih v velízih zhudeshíh Gospóda nebéf in sêmlje ſkásal, tako ſe je tudi ob zhaſu Elíja godílo. Po bôshjim povêlju je Elíja kralju in ljudſtvu osnánil: „Kakor ſhíví Gospód, préd ktérím ſtojím. Ne deſhjà ne bo, ne rôſe té léta, dokler ne rêzhem.“ In do tiſtiga dné ni kápljize ne deſhjà ne rôſe od néba pádlo; in na sêmlji ſo jéle pólja, ſenoshéti in drevéſa vſáh-

váti. Huda dragína je vstála. Velíko ljudi je lákoti umerlo; tudi shivína je skopernéla, ker ni vezh trava rástla, ker so viri in potóki vsúh-níli. Ko je ta révshina tri léta in shéft mészev terpéla in ko se je terdovrátno ljndstvo omézhilo in po Bógu sopet prafháló, je Elija Bogú daroval in ógenj is nebél je dár poshèrel in vse ljudstvo, ki je malikam flushílo, se je spét k edinopravimu Bogu vernílo, in v molítvi je padlo na oblízhje. — Dèshvalo je spét in rodovítni zháfi so prifhli.

„Is téga tudi prevídím“ — je rékel kraljizh — „zhimu so nadlóge na svétu, ktérih nikolj nísim mógel s bôshjo modróstjo in dobrótljivoštjo sedí-niti. Vse narávské nadlóge, ktére se nam proti módrí osnôvi naráve sdijo, so po bôshjim naj modrejshim in milostnejshim naménu frédstva zhlovéshkiga pobólfhanja.“

Bárlaham je djál dalje: „Prerôki pa níso samo ljudstva v véri v Bogá poduzhiti iméli; kakor Mójsef, ki je bôshje obljúbe odresheníka svésto sapísal, tako so tudi oni ljudstvo v prihód-niga odreshenika upati uzhíli, kτέρíga bo Bóg k svelízhánju ljudi poslál. Vsi so od njéga pri-zhovali. S ponishnim spofhtovánjem, vífoko radoštjo in svéstim saúpanjem so od njéga govóрили. Zhudodélza, bôshjiga isvóljenja so ga imenováli, svetnika svetníkov; masíljenza gospódoviga; gospóda nam dániga v pravízo; oblagrovávza in odresheníka zhlovéshkiga rodú; knésa mirú, ki bo ljudém vezhni mir prinéfel; velíkiga králja, ki se bó is Dávidoviga rodú rodíl, zhígar kraljéstvo se bo po všim svétu rasfhíralo, in vekomej terpélo, kτέρímu se bodo she vši naródi sémlje pod-vérgli in pred kτέρíga bódo she vši posémjski

kralji poklékovali; finú narvikshiga, Bogá môzhniga, Bog s-njámi.“

„Prerókovali so pa tudi, de mu bo veliko terpéti, de bi ljudi odréshil, de ga bódo kakor jágnje v mesárnizo peljáli, in de bo shivlénje darová, dar správe sa gréhe svetá.“

Od shelénja, sdáj od reshénika kaj flíshati, je Josafat gôrel. Pa sólnze je shé nisko bilo in fénze gorá so se shé zhes dolíne dáljezh potegníle. Bárlaham je tedaj rékel: „Dánaš je dovolj! Odlóga ti sdaj dám, dragi kraljizh, tó, kar si flíshal premíshljévati. Jutro sgódaj, ako Bóg zhe, bósh dalje flíshal, káj je tēbi in všim ljudém svelizhánje.“ S unétim serzam se je kraljizh nabóshnimu móshu sahvalil sa pridobljéno poduzhénje in komaj je prihódno jutro prizhakoval.

Devéto poglávje.

Bárlaham dalje pripovedúje.

Ko se je sór napózhil in daníza v naj lépshi svitlôbi na zhistojálnim nebu svetíla, se je Bárlaham spet v vèrt podál. Sakaj pod mílim nébam mu je serze loshej bilo, kakor med osídjem kake híshe ali zló narkrasnejshiga dvóra, ki je vùnder le senza lepôte nebél ino sēmlje, flabo délo zhlovéshkih rók. Tudi kraljizh se ni dál Bárlahamu dolgo zhákati, in prôfil ga je svôjo pripovést dálje práviti.

„S rádoftjo“ — je djál Bárlaham — „govorím s tebój od zló dálje lépsshiga rasodénja bôshjiga. Dôbro si storil na to pasívshi, kar sim ti doflé

právil. Šladkimu mráku lé je bilo tó enáko, ki sdaj ta vert rasviltljúje, mislim pa, de bó Bóg tudi v tvôjim sêrzu danízo ushgál in tvôji dušhi svitli dán stóril.“

Dálje je Bárlaham pripovédoval in njegove pripovésti sapopádek je bil tá. „Ko se je zhal isfhel, ktériga je Bog v svôjim módrim sklêpu odlózhil, je svôjiga, zhes vse ljubiga fina na svét poslal. Šin Bôshji sam se je pozhlovézhil, de bi ljudi odréshil od gréha, révshine, smerti. María nar pohlévnejshi, najzhišteji deviza je bila njegova máti isvóljena. Šhe pred njegovim rójstvam je Angelj Bôshji velíl ga Jesufa, to je odrefhenika iménovati.“ „Sakaj on bo“ — je Angelj rékel — „svôje ljudstvo od gréha otél. Ravno tako ga je Angelj Kristufa masiljenza Gospódoviga iménoval, ktériga je Bóg vézhniga víkshiga duhóvna in svétiga kralja ljudi odlózhil.“

„Jesuf Kristuf, sín Bôshji se je v naj vézhi révshini in pohlévnošti rodíl. She v njegovim rójstvu bi se bilo véditi imelo, de vsa visokóšt svetá v bôshjih ozhéh nizhne veljá. Bôshje déte je móglo, kér bóljiga prostóra bilo ni, v jáflih nékiga hléva leshati.“

„Pa Bóg je svôjiga fina poséбно obzhástil, mémo ktériga je vse velizhánstvo posvétnih kraljev le fénta. Neisfhéto veliko Angeljev Bôshjih je is nebés prishlo; Bogá v nebésih so flavili in frézho so ljudém na sêmlji voshíli; mir so jim osnanováli, ktériga so po gréhu sgubili in ktériga bi sdaj vsi, ki so dôbre vólje, dobiti iméli. Nabóshni pastírzi, ktérim so se Angelji pokasáli, so k jašlam hitéli, s nepopisljívo rádoštjo so bôshje déte vglédali in hvalíli flavézhi Boga.“

Modri moshjé kraljéve rodovíne so prishli, od zhudne svésde peljáni is dáljnih krajev, novo-

rojêniga kralja môlit, in darôve in sakláde svôje deshêle so mu prinêšli. Ko je máti svôje déte v tempeljnu Bogú darovála, je prishel od bôshjiga duha pripelján Šimeon, svét starzhèk, je sposnal déte prizhakovániga odreshenika in lúzh in svelízhánje svetá ga je imenoval.“

„O kako ljub in lép je sazhétik sgódbè od Jesufa! — je rékel kraljizh in roké je fklênil. Pastírzhèk pri jáflih bi tel biti! Ko bi bil takrat shivel, bi bil s tistimi módrimi vse svôje sakláde bôshjimu détu daroval. Kako me beséde Šimona s veselé in potoláshijo! Luzh in svelízhánje sta rávno to, po kómer môja duha hrepení.“

„Jesuf Kristuf, sín Bôshji, je resnízhno ljuzh sveta! — je rékel Barlaham, — ljudí je s svôjim ukam rasvétlil. Bóg sam ga je ljudém uzhenika pokásal. Pokásal ga je na néki góri v nebêshki svitlôbi. Mójsef in Elija, ktéra sta she pred stóletji naj svetêjšhi flushábnika bôshja k ozhakam se verníla, sta se sraven Jesufa v povelízhani podôbi prikasala, in gláf se je is nebes slifhal: „Ta je mój tjubi sín; njega poslušájte!“

„Jesuf je vso deshêlo obhòdil in v vsih méstih in terjih je uzhl, pod milim nébam in v Tempeljnu. „Sakáj, sa to fim prishel,“ je rékel.

„Uzhíl naf je: de je Bóg vfigamogózhni gosfpód nebél in sêmlje, nafh ljubi ôzhe in mi ljudjé imámo vfi njegoví otrôzi biti. Njega imámo zhés vse in med sebój se pa kakor samí sebe ljubiti. Vef svét, ki ga vidimo, nam je pokásal v prijasnejshi svitlôbi in uzhl naf je v njem Bôshjo ljubésen glédati: Bôshje je sólnze, ki zhes vse ljudí, dôbre in hudôbne, isíde, njegov je dèsh, ki náshe pólja in verte poshkropí in storí, de seleníjo in zvetéjo. Ptize v sráku

preshiví; zvetlize na pólju lépfhi kakor po kraljevo oblázhi. Zhes vse svôje stvarí je pa zhlovéka povsdígnil. Ljudje ga sméjo ozhéta imenováti in njemu imajo podóbni biti. „Bodite popolnoma, je rékel Jesus Kristus, kakor je vaš ozhe nebéfhki popolnoma!“

„Kako me misel povsdigne,“ — je djal ves radoften Josafat — „de je Bóg, vsfigamogózhni Gospód nebél ino semlje ôzhe vsih ljudi! Ko bi bil Jesus Kristus, samo to veliko veliko resnizo uzhíl, kóliko neskónzhno hvaléshnost bi mi bili shé dolshni! Kdó bi se ne prisadéval, tako popolnoma biti, kakor otrókam bôshjim gré. De je zhlovek otrók bôshji, mu je vézhi sláva, kakor króna.“

„Pa Jesus ni samo s besédami uzhíl“ — je rékel Bárlaham, „ampak tudi s djánjem. V vsm, kar kóli je délal in uzhíl, je bil isglèd naj zhištejshí svetósti. V vsih svôjih djanjih je pokásal, kako imajo resnízhno dobri ljudjé, nad ktérimi Bóg svoje dopádajenje iméti móre, misliti in se obnáshati. Pohléuniga in krotkíga serzá je bil; milosten, usmilen in dobrodélen. V vsm svojim terplenju, ktéro je is ljubésni do ljudi náse vsél, je bil sgol poterpeshljívošt; pripravljen je bil, zló svoje shivljenje sa ljudi dati. Vóljo svojiga ozhéta v nebéfh spolnití, mu je nar bolj k serzu fhlo. Zélo njegovo shivljenje je bilo védno povelízhevanje Bôshje vedna dobredéljnošt ljudém.“

Posámesne isgléde je Bárlaham povédal. Josafat je ímel nad njimi veliko dopadajênje in glóbôko ganen, je djal: „Kako lép, kako shiv isgléd je Jesus! Zhe smiraj le navadne, vsakdanfke ljudi okróg sebe vidimo, se lahko dosti dôbre míslimo, bres skerbi; se pobóljshati. Shivljenje Jesusov naj mi bó, de tako rêzhem svitlo

ogládalo, v ktériga zhem pridno glédati, de bóm njegovi podóbi podóben.“

„Jesuf Kristuf“ — je rékel Bárlaham dalje — „je svelizhanje svetá. Tifiga se je skásal, ktériga je Bóg poslal, naj vézhi dufhno rano ljudí, gréh, sazélit in vso fhkodo, ktero je gréh ljudém na telésu in na dufhi narédil, poprávít. Sdravníka rásudáne zhlovéshke naráve se je skásal.“

S eno besédo, s énim mígljejam je stóril, de so slépi vidili, gluhi slífhali, kruljevi hodíli; góbove je ozhífhali in grôсно popázhenim je sópet zhlovéshko podóbo dal. She zló mèrtve je sópet oshívljal. Tukaj je détu, ki je rávno umerlo, rékel: „Dékliza, rêzhem ti, vstáni!“ tam mladéNZhu ktériga so shé na lésu k ságrébu nêšli: „Mladénezh vstáni!“ in vstála sta; she mèrtvumu, ki je shé v gróbu trohnéti jél, je rekel: „Pridi vùn!“ in prishel je vùn.

Zhudopólne déla Jesufove so Josafata, ki je zhes mnógotere zhlovéshke slabósti, zhes smèrt in trohljívost ves shálosten bil, prav rasveselile.“ „Rél je“ — je djál — „nizh bòlj veséliga si nemórem mísliti, kakor de je Jésuf sdrávje in shivlenje okróg sèbe rasfhírjal, vsako révshino konzàl in she smerti sapovédoval. Prav ozhítno je pokásal, de ima mózh ljudí sópet v frézheni stan postáviti, v ktérim so pred gréham v rajú shivéli.“

„Te telésne dobróte“ — je djál Bárlaham — „je pa she is víkshiga naména skasoval; pokásal je Jesuf, de zhe snjimi zhlovéshki dufhi pomá-gati. Prishel je, de bi ljudí, ki so na dufhi sa resnizo slépi in gluhi in sa dôbro kruljevi, v ktérik se je Bôshja podóba sbrifala, ki so v gré-

hu vmèrli, v novizh prestváril. Tistim, ki vá-nj véreje, on pravo dufhno shivljenje daje.“

„Kér je gréh najvézhi sló, ja korenína vse zhlovéfhke révfhine je Jesuf tako rekózhe tó koreníno is-fékal. On, fin Bòshji, ki se je is ljubésni do ljudi pozhlovézhil in se nar rájshhi finú zhlovéka iménoval, je s besédami in s danjem pokasal, de je na ta svét prifhel, ljudi od gréha odréshhit, dolg in kasen gréha isbrifati in ljudém primòzhi, de bi svéti in svelízhani bili.“

„Šin zhlovékov“ — je djal — je prifhel ifkát, in svelízhat, kar je bilo sgubljeniga.“ Koj v sazhétku svòjiga uzhénja je ljudi opomínjal: „Delajte pokóro in spreoberníte se!“ Vfi ljudjé, ki pod shelésnim jármam gréha koperné in ktére njegova tésha tlázhi, je k sèbi povábil: „Pridite k mèni vfi, ktéri se trudite in ste obtesheni, in jes val bom poshivel: Vsemite mój jarm, kér jes fim krotak in is serza poníshen in bóte pokòj nashli svòjim dufhem. Mój jarm namrezh je sladek in môje brème je lahkó.“ Odpustil je tistim, ki so vá-nj vérváli in sgrevani k njemu prifhli, gréhe. Pokásat, de imá oblast gréhe odpuhfati in njihove naslédke sbrifati, je rékel nékimu zhlovéku, ki se je skosi svoje gréhe révniga in hromoviga na svòji póstlji k njemu nesti dal: „Odpushení so ti tvòji gréhi; vstani, vsèmi postljo svòjo in pójdi na svój dóm.“ In v tisti hipi je mósh vstal ter na dufhi in teléfu osdrávljen, Bogá hvalézhhi na dóm shel.“

„Jesuf je od vfih véro térjal; sagotóvil je, de ljudjé v véri na-nj vse saderge v dóbrim, vso mózh greha in hudobíje premágati morejo. On daje vérnim mózh k tému.“

„Resnízno je rékel v priliki, ako imáte véro, kakor sénofovo sèrno, porezhête ti gôri: „Postávi se od tódi tje, in se bo prestávila, in nizh vam ne bóde nemogózhe. Ta véra je pa luzh nebéfhka, dár bôshji. Jésuf Kristuf je sam djal: To je ravnanje Bogá de na-nj vérjete, ktériga je poslal.“

„De bi gréshnim ljudém od svétiga pravízhniga Bogá, ki vse gréhe zhèrti in bres kásni pustiti nemóre; odpušhanje doségel in jim mózh; ktéra jim bôshja podóba ponovi, pridobil, je Jesuf Kristuf, fin Bôshji, po bôshjim neisvedljívim sklépu in is neskônzhne ljubésni do ljudi veliko terpljenje na se vsél. Kakor jagnje se je hotel v dar dati, de bi gréhe svetá oprál in ljudi s Bogam správil. Tako so preróki osnаноvali. To je shé jagnje pomenilo, ktéro so Israèlzi svézher pred odhódam is Egípta sakláhi in is ktériga kervjó so vráta svòjiga štanovánja sasnámovali, kakor jim je Bóg po Mójsefu vkásal. In vsako léto so mógli jággnje sakláti, velikonôzhno jággnje se je imenoválo ne samo v hvaléshen spómín zhúdniga otènja is egíptovfke súshnosti, temòzh tudi de bi prihódniga odresheníka pomenilo, ki bo ljudi is veliko strashnejshi súshnosti gréha réfhil, in kakor nedolshno, krotko darívno jagnje, svoje shivljenje daroval. On sám je rékel, svoje teló bo dal in svojo krí bo prelíl v odpušhanje grehov.“

S svéto pobóshnostjo in ganenjem je Barlaham potem pripovédoval, kako je Jesuf Kristuf poslédni vezher, kadar je s svòjmi Apóstelni velikonozhno jagnje jédel, svéte skrivnostíi svòjiga teléfa in kerví postavil, de bi sadú njegoviga odreshènja deléshni bili.

„Pri ti poslédni vezherji“ — je djal Bárlaham — je dál Jesuf svôjim uzhénzam sapoved: „Ljubíte se med seboj, kakor fim val jes ljubil. Nihzhe nemóre vézhi ljubésni iméti, kakor de svoje shivlénje sa svôje prijátle dá.“ In tako je sa na svôje shivlénje dál! Bóg je tako naklônil, de je bil Jesuf isdán v roke gréfhnikov. Ti so ga po nôzhi v vértu na óljfski gori, kjér je môlil, vjéli, s vésmi svesáli, bízhali, in mu, kralju nebéf ino sêmlje, sanizhváje tèrnjevo króno na glávo djáli in perbili so ga na krish. On pa je môlil sa svôje morívze: „Ozhe, odpústi jim, saj ne vejo, kaj déljajo!“ Vef po otrózhje pokóren svôjimu ozhétu, neisrezhèno mílosten ljudém, je tèrpel in krí prelil. On, ki je klizati mógel: „Dopolnjeno je!“

Tukaj je omólknil Bárlaham v tíhi molítvi. Josafat pa se ni mógel isdershátí: „Oh nad tém se mi je zhes vse zhuditi, de je on, nad ktériga rôjstvam so se angelji radováli, on ki se je na gòri v táki mogózhnosti prikásal in nad ktérim se je glaf Bôshji is nebéf flíshal: „Tu je mój ljubi sín!“ de je on sdaj na krishu v táki sramôti tako kervavo umerl! In tako rasmefárjen je is ljubésni dò ljudí umerl! O, ne mórem isrézhí, kaj obzhútím! Vse môje serze gorí v ljubésni do Jesufa. Molíti le ga samórem — in se mu sahvaliti sa vse, kar je od jaflih do krísha sa na ljudí stóril in terpel!“

„Ref je“ — je rékel Bárlaham — in nad njegovimi jáfli in nad njegovim krishem bi se imélo napifati: „Bog je svét tako ljubil, de je dal svôjiga edinorojéniga finu, de kdór kóli va-nj véruje, se ne pogúbi, temòzh imá vézhno shivlénje.“ Josafat je roke sflênil in proti nébu v

molítvi poglédal. „Pa kaj se je dálje sgodilo?“ — je vprašhal zhes nekóliko. — „S smèrtjo Jesufovo she ni móгла Jesufova sgódba konzhana biti!“

Bárlaham je odgovóril: „Truplo Jesufovo je bilo s krisha snéto in v grob polosheno. Pa sdaj se je Jesuf naj mogozhneje premagávza smerti pokásal. She v svojim shivlenju na sèmlji je rékel, ko je tistiga mèrtviga is grôba poklízal: Jes fim vstajênje in shivlênje.“

„Sdaj pa je sam od smerti vstal in shív, premagovávez smerti gròb sapústil, se je svôjim uzhenzam shíviga in povelízhaniga pokásal in jih tako ozhítno od shivlenja unstran grôba preprizhal.“

„Smèrti, raslozhênje dushe in teléfa, mi fizer ne móremo véditi. Pa Jesuf je smert fladkimu spanju prilizhil. „Kdór môje beséde poslusha,“ — je rékel — in v tistiga vérje, ktéri me je poslál, je skósi smèrt v shivlênje prishel. Kdór se po móji besédi ravna, smèrti vézhno ne bó vidil.“

„Pa ne samo dusha bó po zhasni smerti she shivéla, kakor nad Mojsefam in Elíjam vidimo, ktére je Bóg shé davno is téga svetá vsél, in ki sta na gòri spremenjena v rasviltlènih podóbah pri Jesufu bila. Tudi telo zhlovéka, ako ravno bo v semljo sakopano strohnelo, bóde vstalo in s lépshti podóbo semljo sapustilo. Tako se tukaj godí po lépi priliki Jesufovi, kakor s pshe-nízhnim sèrnam ali bódi s kterim kóli sèrnam, ktéro v sèmljo vsejano strohni in lep kváf ali lépa zvetlíza sópet is semlje pride.“

„O Bogu bódi hvála in hvaléshnost!“ — je rekel Josafat. — Teshek kámen se mi od serza odvalí. Smert mi je bila doflèj najstrashnéji,

kar fim fi mišliti mógel. Sdaj pa lahko bres strahú smèrt prizhakújem. Sdaj se mi ni vezh bres toláshbe in upa od grôba drasih prijatlov verníti. Njêmu odrefheniku, premagavzu smerti bódi hvala in hvaléshnost!“

„Po vřtájenju“ — je dálje Bárlaham pripovedoval — „je Jesuf ſhe 40 dní med ſvôjimi uzhénzi preſhivel in od Bôshjiga kraljéřtva je s njimi govóril. Šhe enkrat jim je ſvétiga duhá obljudil, duha reſníze, od ktériga jim je ſhé pred ſmertjo rékel: „Švéti duh, ktériga bo poſlal ozhe v môjim iménu vaſ bo vzhil vſe in vaſ bo vřiga opómnil, kar kóli fim vam rékel.“ Préden je Jesuf ſemljo ſapuſtil, je ſhe enkrat ſvôje uzhénze na eni gôri ſbrál in med njimi ſtoje jim je rékel: „Dána mi je vřa obláſt v nebéřih in na ſemlji. Torej pojdite in uzhíte vſe naróde in kerſhújte jih v iménu ozhéta in ſina ino ſvétiga duhá. Uzhíte jih derſhátí vſe, kar kóli fim vam ſapovédal. In gléjte! Jes fim s vami vſe dní do kônza ſvetá!“ Potem jih je po- blagoflôvil in préđ njihovimi ozhmi ſe vſdignil v nebo in ſhel v ſvitlóſt ſvôjiga ozhéta. To ſvitloſt je obljudil nekđaj s nami delíti in ſagotovil nam je, de bómo tudi mi tjé priřhli kjer je on, — v nebéřa.“

Joſafat je ſhélil, ſhe vezh óđ nebéř ſvéđiti. Bárlaham je rékel: „Kakor je ſlepimu nemogó- zhe lepote tega vidljíviga ſvetá glédati, tako fi nemóremo lepote in ſvitlóſti uniga ſvetá ne mi- ſliti ne. Kar nam je pa Jesuf povédal, je do- volj: Tako umévno je, kakor veſélo: „Vaſhe ſerze naj ſe nepreſtraſhi, je, preden ſe je v ne- béřa věrnil, ſvôjim uzhénzam rékel: „V hiřhi môjiga ozhéta je veliko prebiválířh. Grém vam

mésto pripravít, bóm spét prishel in val bóm k sebi vsél, de bóte tudi vi, kjér fim jes. Špét val bóm vidil in váshe serze se bo veselilo in vášhiga veselja vám ne bo nihzhe vsél.“

„Mifel na nebéfa“ — je rékel Josafat — „mi imá odfle naj ljubšhi mifel biti. Na tém svétu smo vunder lé ptujzi in nimamo nobèniga stanovitniga stanovánja! Vfi moramo enkrat od tódi. Kar tu na sêmlji našho domovíno imenujemo, nam je lé ptuja deshêla! Kako se veselím, de imamo she lépsšhi domovíno! O kako dôbro nam bó tam v ozhétovi hifhi, v hifhi ozhéta v nebéfh?“

Bárlaham je dálje pravil: „Ko je Jesuf v nebéfa shel in so uzhénzi polni hrepenênja tóliko zhasa sa njem glédáli, de jim ga je meglà sakrila, sta v eni hipi dva Angelja med njimi stala ter djala: „Ta Jésuf, ktéri je bil vsét od val v nebó, bo tako prishel, kakor ste ga vidili iti v nebó.“

„Ravno to je Jesuf sam vezhkrat prerókoval: „Šin zhlovékovi bo prishel v svôjim velizhánstvu svôjiga ozhéta s svojimi Angelji in vsákimu bo plázhal po njegovih délih.“

Sdaj je Bárlaham tudi póvédal, de je Jesuf, kakor je obljubil, svôjim uzhénzam svétiga duha poslal, duha resníze, toláshnika, ki je s ozhétam in sinam eniga bítja.

„Plameni“ — je rékel Bárlaham — „ki so se v hifhi, v ktéri so uzhénzi sbrani bili, prikásali in nad glavo vsaziga njih se vidili, so jim svunájno pokasali, kaj nevidljíva mózh svétiga duhá v njihovim nótrajnim déla. Njih um je bil od bôshje módrósti rasvítljen, njih serze oá ljubésni do Bogá in do ljudí unéto. Sdaj she le so

vse uméli, kar jih je Jezus uzhíl; mózh vse svésto spolnováti, so v sêbi zhutili. Polni serzhnosti so bili in nebéshke toláshbe. Šli so, kakor jim je Jezus sapovédal, po zélim svétu in kakor bôshji porozhníki so Aposteljní ljudém evangeli, vesélo osnanílo od Jesusa odreshenika osnanováli. Tako se je sgodílo, de se je to osnanílo tudi v nafhi deshéli osnanoválo in de se sdaj tudi osnanuje.“

Josafat je zhasitljiviga starzhka tako pasljivo, tako pobóshno poslušhal, de ni ozhí od njéga obèrnil. Kér je sgódbó od Jesusa sdaj prvi pót slíhal, mu je she bolj k serzu shlà. Zhes vse ga je pa ljubésen Jesufova do ljudi ganíla. „Tudi sa-me“, — je rekel s sôlsnimi ozhmí — „je on, she preden fim bil rôjen, svôje shivlenje dal! She pred naf je ljubil; kdó bi mu ljubésni ne vrázhal?“

„Kar fim ti sdaj, ljubi kraljizh“ — je djál Bárlaham le ob krátkim povédal, bosh v prihódnih dnévih obshírneje slíhal.“

„Sdaj bova pífane porozhíla, ktère so od Jesusa Kristusa do naf príshle, vkupaj brala in prisadeval si bóm, ti jih rasloshíti. Mnogotére velíke resníze, ktéríh doslej she opomniti nifim mógel, bôsh s zhasama svédel. Posébnó pa bosh slíhal, kako je Jezus Kristus vse, ki va-nj verujejo, v eno óbzhino, v enô zerkev sedínil ino nji védno osnanovánje svôjiga uka in podelenje svétíh skrívnost sapovédal, de bi vsi ljudjé prihódnih zhasov, ki vá-nj verujejo, ravno tístiga svelízhanja deléshni bili, kakor tísti, ki so ga s svôjimi ozhmí vidili in vá-nj vérovali.“

„S bôshjo pomózhjo bosh sposnâl, de vse, kar je Jezus Kristus uzhíl, narédil in terpel, od bôshje modrósti in ljubésni kupí; svédil bosh,

de je v svétim evangélju mózh vse, ki vá-nj verujejo, svelízhati.“

Bárlaham je vstal; mólil, k nébu poglédal ter Josafatu na tléh klezhézhimu djál: „Bóg vfigamógozhni, ki je serze tvôje odpèrel, de te je njegôva beséda omezhíla, on, ki sam raft in ték dati samóre, naj te oblagoflovi in naj bo smiraj s teboj, de sème bôshje beséde têbi in tvôjimu ljudstvu stókrat stotèri fád obrodí.“

Deféto poglávje.

Svésti rób ali fashnik.

Med tém, ko je kraljizh Josafat v pogôvorih od nebéshkih rezhí s Bárlahamam frézhne dnéve shivel in se ni navelízhati mógel, ga poslušhati, je shel malikvávski duhoven, ki je imel v kraljizhévim gradu slushbo, k kralju in djál mu je: „Kristján se je s lashjó, de s sdrásimi kamni in biferi kupzhúje k kraljízhu ukrádel in njegovi saúp pridóbil, de bi ga kristjána stóril. Zéle ure, kaj she, zéle dní se ménita. Kraljizhu so malo she drugi njegovi uzheníki már, le potúhneniga kristjánskiga uzheníka svésto poslušha. Pási tadaj, de tvoj ljubi sín, ta plemeníti kraljizh, ne bóde kristján, — zhe le shé ni!“

Kralj se je nad to povéstjo hudo rasfèrdil. „Kako prederfno — je upil — kako samovóljno! Ali nifim vsih osnanovávzov te vére is kraljéstva istérati ukásal? Ali nifim vezh téh uzheníkov, ki so se po deshéli potíkali, ozhítno ob glávo djati dal, de bi s tém kervávima sglédam

druge strafhili? Pa vùnder se predèrsne eden téh ljudi, ki nashé Bogôve sanizhujejo, zlo k môjmu finu priti in si prisadéva ga od mène, njegoviga ozhéta, in od vére njegovih in môjih dedov odvèrniti! To mi imá predèrsnesh s svôjim shivlenjem plazhati. Prezaj se ima truma môjih vojakov na nôge spraviti, grad oblézhi, nefrámniga hudôbnesha sgrabiti in v verígah ga tu fim pripeljáti. Tukaj, na glávnim prostóru mojiga glavniga mésta, se imá na kol privésati in ozhítno feshgáti. Svéditi imájo ti ptujzi, kaj se pravi, se mènesi soperstavljati. Vse ljudstvo imá viditi, zhe ga Bóg kristjanov réfhiti móre.“

Zadi, nar stareji svetovávez kraljev, ki je rávno sraven njega stal, je mígnil malikvávskimu duhòvnu odstópiti in rékel je kralju: „Moj gospód in kralj neprehíti se. Snan ti je prosti pa prav módrí pregôvor: Kdor bòlj premisli, ta bòlj svétje!“ „Ne ravnáj v jési; to se nespodóbi zhlovéku, she manj pa králju. Vezhkratov fim ti, kadar se ti je jésa unèla, shé svétoval, svój fklèp, v prihódni dan odloshiti. Sméraj si bil tako míli, mój svèt obzhiflati, drugázhe si rézh, kadar ti je jésa odjénjala, prevdáril in hvaléshen si mi bil savolj mojiga dôbriga svéta. Poflufhaj me, pohlévno te prófim, tudi sdaj. Miru, sadovoljnosti tvôjiga finu veljá to, ktéríga — skoraj se prederfnem rézhi — tako serzhno, iskrèno ljubim, kakor Tí, moj gospód in králj! She prevezh ti je snano! kako otòshen je she dalj zhasa tvój dragi fin Josafat bil. Tvoji modrijáni so se saftónj prisadévali ga rasveselíti. Pa ptuji mósh, ktéri — bódi si kdór hózhe — dôbro tvojimu finu shelí je to opravílo prevsél, in ni se, kakor fim svédel, goljufál. Kraljizh, tvój ljubi fin,

je sdaj bolj vesel in sadovóljen, kakor je doslej bil, prav is serza je rádošten. Kako bi ga tó shalilo, ko bi njegoviga dobrótnika namest de bi mu hvaléshen bil — umoríti dal! Gotôvo ne to, kar mi je ptujez povedati utègnil in kar gotovo nizh hudôbniga ni — temózh to, kar ti storiti hózhesh, bi ti v vse véke serze svojiga finu potujilo. Odlóshi, pohlévno te profim! svoje povélje do jutra.“

„Naj si bóde je rékel kralj — do solnzhniga is-hóda zhem zhakati. Pa preprízhal se bósh, de od svôjiga sklêpa ne jenjam. Zhertenje téga kristjánskiga ljudtva se je shé prevezh v mojimu serzu ukorénilo. Kar sim od njih uka flishal, se mí pre neumno in pre bédašto sdí. Pa dôsti je! Zhakal bóm; jutro dalje.“ „Obljubil si mi!“ je rékel Zádi, in shel je. Is serza dobro je kralju vóshil, in svoja dolshnóft je, je mislil, kakor je mogózhe ga ovérati, de hudo né ravna, pa prav módro je pri tém pozhél. Shushnigá je imel, ki je bil najsvestejshi, naj bóljí dusha pod sólnzam. She pred trémi léti ga je dobrótljivi Zádi osvobódil. Shushni je ta dár s folsámi v ozhéh prejél, pa rávno tako je she milosti prófil, de bi she dálje flushiti smél. Tudi v svôji svobódi mu je she sadovóljin tako svésto flushil, ko poprej súshen, in vse, tudi nar tesheji in níške déla je prav veseló oprávljal. Njegovi gospód, ki je kristjánam — ako rávno she takrat sam ni kristjan bil — dobro shélil, je dôbro védil, de je ta sushni skriven kristján. Pa nikóli mu ni téga ozhítal in nizh ni bil naspróten. Téga róba je sdaj Zádi k sèbi v svôjo píarnizo poklízal in rékel mu je: „Jóna, pojdi na krajízhev grád. Híshnik mí je s privoljenjem krajízhevím oblju-

bil, mi néke ribize posláti, ktére imá v jeséru na vèrtu. V lepôto mi bódo v vôdométu na môjim vèrtu. Tukaj imásh nektére sláte; dasť jih híšhniku plazhílo njegôviga trudenja. — Sdaj ti imám pa she nékaj drusiga narozhiti, kar pa nobenimu nimásh ne zhèrhniti, rasun kraljízhu. Nihzhe nefmé véditi, de imásh v grádu she drugo opravílo, kakor od híšhnika obljubljene ríbe prevséti in se kraljízhu sa-nje v môjim iménu sahvaliti. Poslušhaj tadaj vashno narozhílo, ktéro tebi saupam in dôbro pasi, kaj bósh kraljízhu povédati imèl.“

Zádi je Jónu beséde téga narozhíla dvakrat, trikrat povédal in rékel mu je jih ponoviti, de bi se preprízhal, zhe jih je Jóna prav v glávo vtísnil in rékel mu je: „Hiti sdaj in dôbro oprávi“ De bi ríbe lósheje prinéfel, je vsél Jóna bánko, leséno posódo sódzhku podobno na hèrbet in se je bres samúde na pót napravil, in bres de bi bil na poldansko vrozhino v téj deshèli porájtal, kjér ta zhal ljudjé polje in zéste popusté in sénze ishejo; je neprenéhoma próti kraljízhevím gradu hitel.

Svezhér je do grádu prishel, po híšhniku práshal, ríbe térjal in mu slate ponudshi djál, de se v iménu svôjiga gospóda kraljízhu sahvaliti shelí. Híšhnik ga je na vèrt peljal, kjér je ravno kraljizh bil.

Kraljizh in Bárlaham sta pod eno palmo sedéla in Bárlaham je ravno lépo sгодbo od samórza, dvornika kraljíze kandazéške bral, ktériga je Filip kèrstil. Šushni je nekóliko od kraljízha obstal, se po jutróvski shègi globôko priklónil in roké zhes pèrf prekríshal. Kraljizh posnajízhi ga, je vstal, k njemu shel in Jóna mu je, se sa ríbe sahvalívfhi, rékel: „Zádi moj gospod, ti da vé-

dití: Ptuji mósh pri tèbí, tvój prižatelj in uzheník je v nevárnosti, vjèt in umorjèn biti. Škèrbi, de hitro beshí.“

„Kraljizh se je vstráshil in sushnimu imeniten dár ponudil, ktéri ga ni hotel vsèti. Vefèlje, ti postrézhi — je rékel Jóna — mi je dovòlj veliko plazhílo.“

Kraljizh sam ga je v drushínfko isbizo pèljal in vkasal ga pokrèpzhati in mu dôbro postrézhi.

Enajsto poglávje.

Josafat kèrshen.

Blagi kraljévi fin se je s blédim oblizhjem k Bárlahamu vèrnil in vef prestráshen mu je rékel: „O ljubi uzheník, ktériga bolj zhiflam in ljubim, kakor vse ljudi na svètu! Kralj te zhe vjèti in umoriti.“

Bárlaham je mirno in bres vsíga strahú odgovóril: „Bòshja vólja naj se iside! V njegovih rokah fim; bres njegove vólje se nemóre ne láf f môje gláve sgubiti. Zhe je pa bòshja vólja, de sdaj umrem se radújem, svojo terdno véro v Njèga in njegoviga fina Jesufa Kristusa s svojo smertjo pokasati.“

„To je velikofèrzhno in lépo, je rékel kraljizh; pa jes in she veliko drusih ljudi te she dalje potrebujemo. She dalj nam morash luzh in tolashba biti. Tísti blagi mósh, ki mi je tvòjo nevárnost skasal, svetuje urno bég. Bógaj ta svèt; najbólji je. Nedaj mojimu ozhétu prilóshnosti hudodéltva in mène, ki sem she le jél véro

sposnavati, neisrezhene bolezhíne. Béshi! Jes pa zhem, o moj drugi bolji ozhe! s teboj beshati in se nikóli vezh od tebe lozhiti. Š teboj zhem v révni kózhizi prebivati; beséde tvojih ust so mi zhes vso lepôto in bogastvo kraljévih dvórov. Naj bom tvój fin, ja le tvój flushábnik. S teboj zhem shivéti in umréti.“

„Téga ne, ljubesnívi kraljizh“ — je rékel Bárlaham — „to neshmé biti! Bóg ti je vézhi pokliz vdlózhil! Krono imásh ti enkrat nositi. Šrézho neisfhtétih ljudi zhe Bog tebi isrozhiti. Ti jim nimásh samo neisfhtétih zhasnih dobrót skasati; tudi pomagati jim mórašh práviga Bogá sposnati, njegovimú svétimu uku snash ti próstor délati, de se prósto in bres sadérge osnanúje. Tvój isgled bo tvojim prihódnim podlóshnim ozhítno kásal, de je kristufov uk bôshji, in kako krafen sad obrodí. Pod tvôjo kraljévo palizo bódo tiho mirni shivéti v Bogaljúbnosti in zhistôsti.“

„Bóg daj!“ je rékel Josafat. Po tvôjim svétu, ljubi ozhe, se zhem ravhati in ostati! Pa she nékaj te imam profiti. Šhe imava zhas, de mi storísh. Vojáki môjiga ozhéta pred poldnem jutro ne mórejo do fim príti; nózh je tàdaj náji. Poslufhaj tàdaj môjo profhnjo! Kristuf, Gospód, je sapovédal osnanovávam Evangélija ne samo uzhiti, temòzh tudi kerstiti. On sam je rékel: „Ako kdó ni prerôjen is vode in is svétiga Duha, ne móre iti v Bôshje kraljéstvo.“ Peter je govóril na Binkufhtni prásnik spokorjenim med sbranim ljudstvom: „Dájte se kerstiti k odpushánju gréhov in svétiga duha bóte prejéli.“ Samórez, od ktériga si mi ravno sdaj lépo sgodbo bral, je Filípu rékel: „Glej tu je vòda, kaj mi je she v poti, de bi ne bil kèrshen?“

Filip je rékel: „Zhe is zéliga serza verujesh, se smé sgoditi.“ Samórez je odgovóril: „Jes verujem, de je Jésuf Kristuf fin Bôshji.“ Tako tudi jés pravim. Zélo moje serze hrepení, de bi mi gréhi odpufheni bili, de se preródim k vezhnimu shivlenju, de ud kershanfke vére postanem. Glej tam je vóda, tu véno serze. Kersti me tädáj!

„Naj bó!“ — je rékel Bárlaham; vstal je in s kraljízhem je k víru fhel. Luna je ravno sásvitíla in zhástitljivo podóbo svétiga starzhka obfijála, mlado postavo nabóshniga kraljízha in ko shiv frébro zhisti vir. Ozhí in roke je bogabojézhi starzhék proti nébu posdignil ter mólil: „O vfigamógozhni Bóg, pred ktérim stojiva. Ti nash Ozhe v nebésih, ki si nebó in sémíjo in vse kar je v njih, in naf ljudi vstvaril, ki si vfigavedózhi, svét, pravízhen, milostiv in vsmilen in nekónzhno dóber; Jesuf Kristuf! Ti fin Boshji ki si is ljubésni do naf ljudi s sédesha svójiga Ozhéta na ta svét prifhel, se pozhlovézhil, in svóje shivlenje dal, de bi naf od gréha, révfhine in smérti odréfhel in vézhno shivlenje dal: Duh Bôshji, svéti Duh, ki naf posvezhujesh, nasho dusho od gréha opêresh in prestvárisih; svéti trôje-edíni Bóg, poveízahaj zhudeshe tvójiga vsmilenja nad tém otrókam; dodéli, ljubi ozhe nebeshki, de ta mladénezh skosi to svéto, od tvójiga ljubiga fina Jesufa Kristufa postávljeno opravílo od svétiga Duha posvezhèn, nôva stvar, od gréhov zhist, novo shivlenje, polno vére, upanja in ljubésni shivéti sazhnè in de ga tvóje dopadajenje varuje; de ga ti enkrat v svojo svillôbo vsámesh!“

In poln serzhne pobóshnosti je Josafat djal: „Amen.“

Sdaj ga je Bárlaham vprašhal: „Josafat, ali véruješh ti v Bogá, Ozhéta vfigamógózhniga, stvárnika nebéf ino sêmlje? Ali véruješh ti v Jesufa Kristufa, edinorojeniga finú Ozhéta, v nafhiga Odreshenika? Ali véruješh ti v svétiga Duha, kí naf posvezhuje in naf gréshnike v Bôshje otrôke preštári in kí tebe s óbzhino svétnikov zérkve sdrushíti shelí?“

Na vsako teh tréh vprašánj je Josafat s rádošnim serzam odgovóril: „Vérujem.“

Bárlaham ga je trikrat vprašhal: „Josafat, ali zhešh biti keršhen?“ in Josafat je odgovóril s vidljívim nótrajnim hrepenenjem „Zhem biti!“

Pomígnil mu je tadaj Bárlaham poklekniti. Slat mušhelj je bil pri víru, s ktérim je kraljizh vôdo sajémati imel navádo. Bárlaham je prijel mušhelj, ga je s zhišto, shivo vodó napôlnil, ktéro je na kraljizhevo glavo slíl in po Jesufovim povêlju svéte beséde govóril: „Kerštim te v ime-nu ozhéta in fina in svétiga Duha.

Rékel je Bárlaham po tém: „Kar se je sdaj svunaj sgodilo, poméni, kaj se je snotraj s teboj sgodilo. Is vôde fi sdaj in is svetiga Duha prerôjen. Gréhi so ti odpulsheni, mózh fi dobíl vse nefvéte nagnenja in shêlje premagati.“

„Délaj tudi ti s to posvezhijozho milostjo in svéto shivi.“

Bárlaham ga je vsdígnil, objévfhi ga in rékel je: „Gospód bodi s teboj. Špolnovaj njegove sapovedi in prišhel bósh v vézhno shivljenje.“

„Sdaj pa,“ je rékel Bárlaham, je zhal te sapustiti. S Bógam dragi kraljizh, in Bóg daj, de bi kádaj dóber kralj bil!“

Velíko slatá mu je ponudil Josafat sa popótnjo. Pa Bárlaham je djal: „Ne potrebujem

ga; faj je Gospód svôjim Apóstelnam rékel: „Ne nosíte ne slatá ne frebrá v svôjih pasih.“ On bo sá-me skerbel. Malo potrebujem in to málo mi bo povsódi najditi dal.“

„Pušti me faj“ — je rékel kraljizh — „te nekóliko sprémiti. Snane so mi v hribih naj skrivnejši póta, kámor ti konjiki môjiga ozhéta ne morejo slediti. „Naj te sprémim. Ne pojdi sam!“ „Bóg“ — je rékel Bárlaham — me bo sprémil. Ne pojdem sam; on je s menój.“

„Pa faj she nekóliko zhafa“ — je odgovóril kraljizh — „shelím tebe iméti tovársha, de bi se veselil in she kako besédo shivlenja is tvojih ust slíshal. Šaj malo she naj te sprémim.“

„Pa pójdíva tádaj fkup“ — je rékel Bárlaham. V kupaj šta fhla. Škale in drevéfa so déla-le támne, zherne sénze po njih póti. Luna je pa prav jasno svetila. Pa sdajzi so jo obláki sakrili, in zhes nekóliko je ravno tako svítlo safjala, ko préd. „Glej“ — je rékel Bárlaham — „tako bodo tudi tvójo dúsho vézhkrat obláki dvómb, skufhnjav in mnogotériga obshalénje támnilí. Pa ne bóji se! Obláki se bodo spet raskadili.“

Pot, po ktéri šta fhla, se je sdaj na désno sdaj na lévo memo strafhnih prepádov vila. „Tako vóska pót je v nebéfa“ — je djál Bárlaham. „Ne stópaj ne na désno, ne na lévo is nje.“

Ko so se drugo jutro obláki sharíli in luna shé oblédovála, je Bárlaham obstal ter rékel: „Zhaf je sdaj, de se vernefh, de te kraljévi vojáki domá nalasijo.“

„Oh ljubi ozhe“, — je rékel kraljizh — „me vunder le zhesfh sapuštiti, med ljudmí, kí neposnájo Bogá in njegoviga ljubiga finú sovrashijo?“

Tadaj nikóli vezh ne bóm smèl tvòjiga oblížhja glédati?“

„Ne bóji se!“ — je rékel Bárlaham. „Tudi ti ne bosh sam; Bóg bo povfódi pri tebi.“

Josafatu so se solse vlíle. Bárlaham je djál: „Ne jókaj! Špét se bóva vidila! Kristjani se nikóli v poslédnizh ne vidijo. V nebéfh upam, se bóva spét vidila. Ja v duhu se mi sdí, de se bóva she na sèmlji vidila.“

Bárlaham sam se je jél solsíti; objél je kraljizha in ihté je lé té beséde she rékel: „Svéft ostani v véri; ljubi Bogá zhes vse in ljudi kakor sam sebe! Pójdi v miru, in gospod bódi s te-bój!“

Dvanájsto poglávje.

Deshélski jétnik.

Komaj je Josafat nasáj v dvor prishel, kar so tudi vòjne trume njegoviga ozhéta prishle. Šam kralj je bil med njimi. V kraljizhevo sòbo stopivshi je serdito rékel: „Kjé je goljuf, ki pravi de s drásimi kamnizhi kupzhuje? Mislim, de mu bóm kupzhijo sméshal. Kjé je? „Blági mosh je odshel?“ je odgovóril kraljizh.

„Odfhel?“ je djál kralj ves savset; zhèlo je sgerbenzhil in steremo gledé vpráshal: Kám? „Ne-vém — je rékel kraljizh; — téga mi ni povédal.“

Na vse kraje se rasdeliti, sa njim slediti in ga vjéti je sapovédal kralj svòjim vojakam: „Kté-ri mi ga pripéljejo — je djál — bódo obílno plazhílo v slatu prejéli.“

M. J.
3
6.2.66.
19.7.
M. M. v. v. y.

Potém je rékel kraljizhu: „Slis hal fim, de je kristján tisti mósh?“

„Taka je — je odgovóril kraljizh; — pa tudi jes fim shé kristján.“

„Tudi ti!“ je savpil kralj prestráshen in od jése unét. — To je strashno! To mi je nar bòlj sóperno, karkóli bi mi bil povédati mogel. Shé imé kristján, mi je sóperno. Sapovédal fim, vse téga iména is mójiga kraljéstva istérati ali pomoriti. Kako si mogel ti sam, ti nepokórni hudób-nesh, kristján postáti?“

„O mój ôzhe“ — je rékel kraljizh — ne boje, de téga povelja nifim jes slis hal. Imé kristján mi je bilo tu v môji samóti in v odlozhenju od vfiga svetá, doflè vse nesnáno. Is usti tistiga módrigga zhashtljiviga moshá fim ga v pervizh slis hal. O ljubi ôzhe, ako bi vi védili, kákshen pôkoj fim jes v Kristufu nashel, gotovo bi vi sami hotli fhe v téj uri kristjan biti!“

„Jes? — je saupil kralj raskázhen, s nogó sazeptáje.“ O ti bedák, to se ne bo nikólj sgodilo!“

Ne zherhni ni pústil vezh kraljizha. „Obsódim te — je djál — v tém gradu, kakor deshélfki jétnik shivéti, de si bólje premíslis h.“

„S nevóljo mu je králj hèrbèt obèrnil in fhel. Josafat pa je hudo tárnal sa svòjiga uzheníka. Na vèrh gradú je fhel in vidil je, kako urno so vojáki svòjiga ozhéta shé daljezh jo derli. S straham je vglédal, de se je truma péshzov, ki je po hribih lasiti vajena bila, po stèsi v goré savíla. Neisrezhenó tárnanje je obfhlo dôbriga kraljizha. „O ti usmiljeni Bóg! — je djál — réfhi svòjiga svéstiga flushábnika! Daj de Bárlaham svòjim saflédovavzam v róke ne príde!“

V svôjo sôbo je shel kraljizh in na kolénih je serzhno sa Bárlahama môlil. Potoláshen je vstal; molitev ga je vpokojila. Pa spét je jél tarnati. Na vèrt se je podál in vse stesize je obshel. Na méstu, kjér je s Bárlahamam najlépshi ure preshivel, je pokléknil in sa-nj môlil: „Ljubi Ozhe v nebéfih — je djal — kakor je tvój ljubi fin v svôji smèrtni shálofti k tèbi sdihoval, tako jes sdaj k tèbi sdihújem: „Vsemi ta kélih od mène!“ — Kraljizh ni opoldne nizh jédel; zél dan je môlil. Próti vezhéru je s nagloma v gradu hrup vstal. Vezh jih je vpílo: „Imájo ga! Péljejo ga!“ Vfi kraljizhevi postréshníki, kólikor jih je v gradu bilo, vfi délavzi is vèrta so derli k vélikim vrátam na móst na stéklíh. Kraljizh se je vstrafhil in tréfil. „Tadaj naj se iside — je rékel — nebéshki ozhe tvôja, pa ne môja vólja!“

S téshkim serzam je shel k vratim, kjér so néki kónjiki stali, ki so s svôjim bersimi kónji pred vójno trumo prifhli. „Jetník — so djali — bo sdáj sdáj s na hèrbtu svésanimi rokámi prifhel.“ Kraljizh je rékel: „Ne bom ga sapustil, nabóshniga sivzhka; k kralju ga bóm sprémil. Ne dam se od njéga lozhiti in zhe me s njim seshgêjo! S njim zhem umréti!“

Néki ofizír, ki je skósi vráta prijesdaril, je rékel: „Hudóbnesh láshe, de ni níkóli na tém gradu bil; sagotóvi, de kraljizha she níkóli ni vidil, in ne beséde s njim govóril ni. Sdaj se bodo té njegove lashí pokasále. Sató fim ga ukasal narprej fim pripeljáti. Nékej ljudí is gradú móra potlej smenój iti in pred králjem próti njemu prizhati.“

„Ja, je saupil malikvavfski duhoven s rokámi ploskáje — jes in vfi tù okróg stojézhi, zhmo

pokasáti, de je lashnívez. Predèrsni lashnívez se móra podáti in ognjeno smert v plazhílo prejeti.“

Na to govorjenje se je kraljizhevo oblížhje sjafnilo. „Hvala Bogú! — je djál — niste praviga dobili. Sakaj mósh, ktériga ste ifkali, bi ne bil legál.“

Nékiga stariga moshá, prav poshtèn se je vidil, so pripeljáli. „O joj, — je savpil malik-vávfski duhoven kiflo — ta ni; niste praviga safázhili.“ Vfi prizhujózhi so sagotovili: „Réf je, ta ni. Téga moshá ni bilo nikóli na grádu, vel nesnàn nam je.“

Ofizir vjétiga odvé sati in spuštiti sapovédavfhi se je prav lizhno pri njem isgovárjal, de so smotívfsi se, ga tako rasshalili. Vojáki pa so memráli, de so ob obílno plázho prifhli. Kraljizh je pa Bogá hvalivfhi poln upanja bil, de se bo Bárlaham s Bôshjo pomozhjo kralju umàknil. Kralj je med tém v svoji kraljévnizi teshko prizhakoval, de bi se vojáki, ktére je rasposlal, vernili. Vfi so se prasni vernili. Po filovih je vfm naméftnikam, vfm víshim in majnsfhim deshélfskim flushábnikom povfodi, v nar daljih krajih svôjiga kraljéstva sapovédal, tiftiga kristjána, ki je s deshêle sbéshal poifkati in kralju poslati. Pa ki njegovi jési ni nobeden védil iména moshá, ktériga je tako zhertil; dal je pa njegovo postavo in obléko prav na tanko popisati. „Ako ga dobím — je rékel — uniga se kupza isdávfhiga goljúfa v mojo pést, ga bóm gotovo s obilnimi obljubami in strashnim shuganjem she pripravil, de bo svôje neumne mífli kraljizhu kakor smóte overgel in priségel, de niso réf. Šamo to samóre smóteniga mladénzha, kakor dôbro previdim, od njegovih neumnost osdráviti.“

Pa vse preiskavanje je bilo sapstójn in ne sledí ni bilo od preganjeniga v zélim kraljestvu.

Josafat je bil sdaj terdno preprízhan, de je Bóg, k ktérimu je tako serzhno sdihoval, Bárlahama v svôjo brámbo vsél in ga pred vsm kraljévim iskanjem varoval.

„S radošnim serzam se je kraljizh Bogu sa-hvalil in prav dovóljin je v svôji jézhi shivel, vesél in srezhen v Bogu. Vsak dan je v Evan-gélju in listih svétiga Janesa, ktére mu je Bár-laham dal, brál. Vsaki dan je néke ure molitvi odlózhil. Pri tem pa ni samudil, se v vsm, kar so mu njegovi uzheníki od vladárstva, vòj-nishtva in drusih vládu potrébnih védnost povédati védli, prav dôbro podúzhiti. Bárlaham ga je opomínjal, de si imá s vso svojo pridnostjo v njih prisadévati, tako de si ne bó nar majn le-nôbe ozhítati imel. S svojim ojstrim umam je kraljizh prav veliko oprávil. Niso ga mògli nje-govi uzheníki kralju prehvaliti.“

„S veseljem je tó kralj slifhal, sam ga je isprafhoval in zhudil se je nad njegovo pomno-sheno uzhenóštjo. Tudi od njegoviga védenja je le dôbre rezhí slifhal. Nizh vezh od divje mla-dôstne vrélize ni bilo vpassiti na njem, ki se je tako hitro v jéso preobernila; krotak in tih je bil, pa vunder mozhán in pogumen. Njegovo vedénje je bilo spodóбно in shlahtno. Nizh mu ni imel kralj ozhítati, kakor de je kristján. Špét je tadaj poskusil, ga spreoberniti. Vezh mósh, ki so sa nar modrejshi kraljéstva veljáli, je k njemu poslal, od kristjanstva ga odvernit, pa nizh niso smògli. In naj modrejshi smed njih, zha-stitljiv, priletén svezhek, ravno tisti mósh, ki je prerokval, de bode Josafat vézhi kralj; kakor

njegovi ôzhe, se je sam dal kerstiti in prosto in bres ovínka je to kralju povédal.“ Kô je kralj to saflifhal, je rékel: „No tada, kér je shé tako, ne mórem vezh drugazhe narediti. Proti notrajnimu duhu zhlovéka vfa svunajna mozh omága.“

H kraljizhu je fhel in djal mu je: Od tvôje edino-prave vére, kakor jo imenújesh, fi mi vezhkrat djal: „Na njénim sádju se sposná.“ Pokufil bóm in nekóliko svôjiga kraljéstva têbi lastniga dal. Bódi kralj in po svôji vólji vladaj. Vidilo se bóde, kako se bo isfhlo. Pa dôbro glej de ti ta skufhnja ne omáhne. Ako se nefrézhno obnesesh ne móresh mój naslédnik biti in zhes vse môje veliko kraljéstvo kraljevati; zlo she manji dél svôjiga kraljéstva ktériga ti sdaj isrozhím, bi ti odvséti mógel.“

Kralj Abenar se je sdaj s kraljizhem v tisto deshêlo odpravil, zhes ktéro ga je kralja postaviti mislil in s veliko zhaftjo sta se v mesto peljala, ktéro je sa stólno mesto odlozheno bilo. Po jutrovski fhêgi se je to prav krásno sgodilo. Bel flon s bogorástimi s vtkanim slatam olepshanimi plahtami pokrit, je nesel dva sláta sédesha, ki sta se od slatih kamnizhev lesketála. Nebo islatá in bagora je bilo nad njima raspéto. Na sedeshah sta kralj in njegov sin sedéla. Mnóshiza bógato oblézhenih dvorníkov in flushábnikov na kónjih in dolge vérste vojákov, kónjikov in péshzov je fhlo nékaj pred, nékaj sa njíma. Nepreglédljiv vláak têshko otovorenih vélbljudov je sledil. Neisfhtéta mnoshiza ljudstva se je sbrala. Na velikim, próstim prostóru na prízhu pred méstám so krásen fhôtor postavili. Tukaj je stá-ri kralj sbranimu ljudstvu svôjiga finu njegoviga sdajniga kralja pokasal; venzhati ga dal in sapo-

vedal, se mu pokloniti. Sgodilo se je, in neisrežheno ukanje se je po sraku raslégalo. Vfi so vpili: „Bog shiví Abenarja in Josafata.“

Trinajsto poglávje.

Josafat kralj.

Kralj Josafat, je koj v sazhetku svôjiga vládanja kraljev raspís osnániti dal, v ktérim je svôjim podlôshnim svôjo dobrovóljnošt sagotovil. Saperfégel se je, de nizh drusiga nehozhe in ne shéli, kakor vse dôbro svôjimu ljudstvu, pa de se tudi nadja de bo ljudstvo v njêga saúpalo in mu pokórno bóde. Poséбно na tánko je bilo v raspísu rezheno, de se kristjáni, ki so she tu in tam v svôjim kraljéstvu, nizh vezh pregánjati nimajo in de jim je pripusheno, svôjo véro svobóдно in ozhítno sposnováti in po svôji shêgi Bogú flushiti. Húdo je shugál, de se jim níma nar májnsihi shal storíti.

K veliki radošti kralja se je sdáj pokasálo, de je she veliko famílij in bogátih in révni, ki so v serzu kristjáni bili v deshéli shivélo. Le stráh pred smértjo in pomankánje ozhítne flushbe Bôshje jih je sadershoválo, de niso svôje vére ozhítno sposnováli. Njih vesélje, njih hvaléshnošt próti Bogú je bila neisrézhena. Veliko kristjánov is blishnih in dáljnih mést je prishlo k kralju Josafatu in s solsámi so mu v svôjim in svôjih sokristjánov iménu iskreno hvaléshnošt skasováli. Njihovo najvézhi shelênje, njihovo édino voshílo

je bilo, de bi sdáj tudi kerfhánske duhovne, tempêljne in altárje iméli.

Kralj Josafat je narpervo mislil v svôjim glávnim méstu tik kraljévníze kerfhánski tempelj issidati. Neki sidárski mójster, ki je sam tudi kristján bil, ob zhasu preganjanja na Gêrzhko pobégnil in tam kerfhansk tempelj sidáti pomágal, se je pri kralju napovédal in obljubil, lép vréden tempelj issidáti. Kralj, ki je sidárstvo dôbro umél, si je dal lépo isvédeni obrís pokasáti, se je s njim savolj téga pogovóril in mu je sidánje isrôzhil. Vsi kristjáni so si prisadévali pomagáti. Bogatínzi so velíke shtévila denárjev ponudili; mnogotére shéne so vesélo svôje slató, lepotijo in svôje drage kamnizhe sa svéte posóde dále; narbólj révni so se hòtli faj zhasi deléshne storiti pri sidanju delávzi biti; nektéri stárzhek si je prisadjal, kámen k sidanju privalíti, otrôzi so delávzam pokrepzhánje nosili.

S vesêljem je Josafat vidil sidóve is sêmlje se vsdigváti, pa vezhkrat si je mislil: „Od kod bom sa altár, ki se bo v ta tempelj postavil, vrédniga duhovna dobil; velíko duhóvnov je bilo v ti deshêli pomorjênih; drugi so is deshêle pobéshali. Oh Bárlaham, ko bi ti she shivel, ti bi imel shkof in ta zerkev tvoja glávna zérkev biti. Pa ti si she dávno v nebésih in si sa svôje déla in terplênje na sêmlji shé vénez svelízhanja prejel! — Vse sovrashno iskanje mojiga ozhéta, te dobiti, je bilo saštojn; ravno tako je vse moje prijasno poprashovanje po têbi saštojn. Léta so shé pretékle, kar nisim ne beséde od têbe slishal. Oh ko bi le kje v kaki skriti zelizi shivel, bi bil shé gotovo slishal, de so se v ti deshêli kristjánam bolj zhasi sasóрили, in gotovo bi bil ti

fimo prifhel. Jes in môje ljudstvo bi tvojiga svetovanja jáko potrebovali!“

Med tém, ko so tempelj sidali, je bil tudi Josafat neutruden svôjimu ljudstvo dobrôte skasovati. Le sa to se je frezhniga mislil, de je kralj, kër je frézho svôjih podlôshnih tako mnóshiti mógel. Njegova ljubésen do kristjánov in nekristjánov je bila solnzu enaka, ki v fim svéti in vse ogréje; njegova dobrótljivost je bila deshju enaka, ki se zhes zelo deshêlo islije in s blagri napoji.

Neprenéhama se je trudil, vse déla kerfhanfke vsmilenósti delati, ktére Jesuf Kristuf od naf térja in ktére on na sódni dan táko poplazhati obljudúje, kakor bi jih bili njemu storili. In veselilo je dôbriga kralja, de ima oblast, sdaj ob velikim to deláti. Nasítíl je lazhne. Postopazhem je priskèrbel délo, de so si poshtêno kruha flushíti in se preshiviti mógli. Shejne je napajal. Ker v tistih vrozhih krájih nektéro mésto vodnjákov níma, je skèrbel, de so stanovávzi sdrávo vodo sa piti imeli. Bôse je oblázhil. Škèrbil je de se je pavólje, ki v vrozhih desheljah nar bolj obródi in sa domázhe oblazhílo odléshe, dovolj nadelovalo in de se je od umétnih mojstrov podelovalo, de bi se vsáki dóber kup in spodóbno oblazhiti mógel. Tudi sa vsaktére ptújze in popótnike je skèrbil; zéste in mostóve, póta in stèse je dál poprávljati in dôbro varvati, skèrbel je sa várnost popótnikov pred tolováji in tudi sa to, de je trudni popótnik dôbro prenozhíshe imel in de ga gostívnikí niso s prevelíkimi rájtnigam obérali. Jetnikam je terd stán polajshal in vkasal, de se tisti, ki so se s he isprashovali, niso predolgo der-shali. Posebnu so mu bolniki po deshêli na fer-

zu lesháli; skèrbil je, de ni vbógim ne bogá-
tim bolníkam umetnih sdravnikov majnkalo, in
firomakam je dôbro oskèrbene boléshnize fosidal.“

Kakor je bil Josafat milostiv in dobrotliv
svôjimu ljudstvu, tako ojster je bil v spolnovánju
pravizhnósti. S sérzhnim vesèljem je plazhoval
vse dôbro; pa filno ojstro je kasováł hudo. „Pri-
sanafhanje hudôbneshem — je djál — bi bilo
opokljivošt proti dôbrim. Kmalo bi ne bil noben
zhlôvek gotov svôjiga shivljènja, svôjiga poshtè-
nja, svôjiga premoshènja.“ S dopadajenjem je
vidil, de stáre postáve svôje deshèle ravno tistè
pregréhe, ktére bôshje sapóvdi prepovedujejo —
morítev, nezhistóšt, tatvíno, prelomenje prisège,
in takó dálje — ojstro kasnujejo. Pa med tém
si ni le samo pregréhe kasnovati prisadeval, te-
muzh tudi prehiteti in sadershevati jih si je pri-
sadeval. Ojstre postáve je spisál próti potráti,
pijánosti, igránju, nespódobni nôshí, nefrámní-
mi igrámi, postópanju. Nektéra pregréha se je
táko satèrła, pa vunder se jih je she veliko pri-
merilo. Shalóftno je to flishal in djál je: Ref je,
de ojstre kasni pred pregréhami strashijo, pa le
tam, kjér se hudôbnesh bóji safazhen biti.

Pa ljudje, ki le s straha pred kasnijo hudo-
bíje opulhajo, she niso dôbri. Kaj je storiti, de bi
se ljudém notrajna gnusòba pred hudôbnim, iskren-
na ljubésen do dôbriga podshgala? Preprizhan
fim — je djál — de obeshánjé in mezh tega ne
mórejo storiti. Le véra v Bogá, vsigavidijózhiga
plazhevávza dôbriga in kasnovávza kudóbije, le
stráh pred njim, le ljubésen do njéga samóre to.
Na to se ima tadaj v dershavi pred vsim gledati,
de se postáve péreve sakonske táble spolnújejo;
sapovdi druge sakonske table se bodo po tem

lahko spolnovele. „Vashnost sapóvdi: Ne shéli! mu je bila posébnó pri sérzu.“ Táko sapóvd — je rékel — je mógel pa sam Bóg dati. Kralji na sêmlji ne vidijo v sérze, poshêlenja nemórejo kasnati; temuzh le djanje, on vidi tudi hudo mifil in jo pokára. Vse je tadaj na tem leshêzhe, de ljudjé Bogá in njegovo svéto vóljo sposnajo, poduzhenje v pravi véri je tadaj najpotrebniši.“

Josafat je tadaj iskreno shêlil, svôjimu ljudstvu kerfhánfke uzheníke dati. Vezhkrat je dal osnániti, de se imajo kerfhánfski uzheníki, ki morde she kjé v deshéli shivijo, pri njemu oglafiti. Pa ne eniga ni bilo. Upanje Bárlahama she kedaj viditi je she vgáfnilo. Oh — je djál — njegove kostí shé gotóvo davno daljezh od domovine, v ptuji sêmlji pozhívajo. Njegovi duh pa je pri têbi, ljubi Bóg, in pred tvôjim sedêshem sa me in sa mojo ljudstvu môli. Vflishti njegovo proshnjo, Ti dobrótljivi ôzhe v nebéfih, usmili se môjiga ljudstva in poshlji nam drusiga Bárlahama!“

Şhtirnajsto poglávje.

Romar.

Od zhasa do zhasa je kralj Josafat po svôji deshéli popótoval, s lastnimi ôzhmi se preprizhat, kako se njegove sapóvedi spolnujejo; tòshbe svôjih podlôshnih s lastmi ushêsmi poslushat, jim pomagat, in vse kar bi svôjimu ljudstvu dôbro in korístno biti vtegnilo, osnóvati. Na najsádnje mejé svôje dershave je prishel. Şrezhal ga je na

zesti vlak ljudi, ki so ob zhasu kerfhánfkiga preganjánja isbéshali in sdaj se spet v svojo drago domovíno verníli. Vezh familij je bilo. Mátere s najmajnsihimi otrozhizhi so na ósleh sedéle; ozhetje s bôlj odrashenimi so sraven njih shli. Ko so lepi vos in mnóshizo vífôko otovorjénih véljbljudov vglédali, so ponishno se vmáknivshi na zesti obstali. Ko so pa slishali de se jim kralj, sam kristjan, priblishúje, so se neisrezhenó vesélili in ga s glásnim vriskanjem in s sôlsámi radošti sprejeli. Obstati je vkasal in s vosá stopivshi, jih je prav prijasno posdrávil, jim svojo radošt pokasal, ker toliko kristjanskih familij vidi, se je s ozheti in máterami, ki so blisháj okrog njêga prishli, prav prijasno pogovarjal; tudi s vsakim otrôkam, ki se je k prijasnimu gospódu filil, je káke beséde govóril, vsaziga obilno obdarivshi. „Sa val in valhe starshé — je djál — bom skérbel in gotovo se vam bo v svoji domazhíji dôbro godilo.“

S starashino drushinfskih ozhétov, prav umnim, she primôzhnim móshem se je kralj bôlj na tanko pogovarjal. Šprashoval ga je, kje je s svojimi ljudmi ta zhal shivel, kako se jim je v ptuji deshêli godilo, zhe she vezh drushín nasaj pride in zhe se med njimi tudi kaki kerfhanski duhóven ne najde?

Mósh je odgovóril, de je she velíko kristjanov na poti nasaj v domovíno. „Pa nobeniga duhovna ni med njimi — je djál —. Ko smo s potama skos eno majhno val shli, vezh milj od todi, unštran mejé v hribih, smo slifshali, de je kerfhanski romar, ki tudi kakor mi v svojo domazhíjo nasaj gré, tam na nagloma sbôlil. Prebivávzi valí tudi kristjani pa prav révni, so ga

usmileni v néko bajtizo pripravili. Povédal jim je, de je kristjan in she bòlj so se tadaj prisadevali, mu dôbro postrézhi in prav s poshtovanjem so s njim ravnali. Ko so mi to povedali, se je shêlja v môjim serzu unéla, ga viditi in ga sa sé in sa druge blagoslôva profiti. Napovedati fim se mu dal. Ako ravno slo bolan me je vunder koj k sebi pustil. Prav zhaftljivi starzhek s fivimi lalmi in brado je. Savolj velike flaboſti je le malo govóriti mógel. Sraven njegove pošlje fim pokléknil in téshko se sklonivſhi je s veliko pobóshnostjo mène in vse s menoſj potujozhe oblagoslovil. Radi bi ga bili vſi vidili, pa kér je bil slo bolan, niſim pustil, ako ravno bi sam gotovo ne bil branil. Dvómim, zhe bo she kadaj v svojo domazhíjo priſhel.“

Kralja je v zelo serze usmiljenje s tem starim, bolnim duhovnam podnélo, od shelénja mu pomagati je gorél. „K njému iti — ſi je miſlil; ako ravno mu ne mórem pomagati, mi bo morde vunder mogozhe, bolesen mu polajſhati, ga pokrêpzhati in nekóliko potolashiti. Morebit mu bo pa Bóg sopet sdravje dal, de bo mène in mojimu ljudſtvu uzheníka evangelia, flushabníka in apoſtelna Jeſusoviga pošlal.“

Kralj je sklénil, koj k njému iti. Vefêlje ga viditi, je she truda vredno! — je djâl —; ſaj she v zelim svojim shivlênju niſim kristjanskiga duhovna vidil. Kmeta je prôſil, eniga vêljbljuda ſajesdariti in potniga kasavza ga je ſabo vsel, de bi val in najbliſhno pot v njo gotovo dobil. „Oh je djâl vezhkrat na poti, Bóg daj, de bi ga she shiviga naſhil! Bog ga mène in môjimu ljudſtvu ohrani!“

„Drug dan she posno svezher je prifhel kralj Josafat s svojim derhalam v vas. Šamo od dveh flushabnikov spremljen je shel v revno hishizo dobroferzhnih kmetov, ki so táko vsmileni bolniga duhovna ohranili. Vso drushino je nashel v edini, tesni sôbizi v kupaj; pa k svôjimu strahu ni vezh od kmeta popisániga romarja med njimi saglédal.“ Šaj ni vmèrl? je vprashal. „Naka, je odgovóril hishni ozhe, poshten kmet, hvala Bógú she shiví! Huda mèrsliza mu je kmalo minula. Naboshni mósh je sopet osdravil; pa preflab je she, de bi dalje potoval, she bòlj se móra posdraviti in néke dni pri nas ostati. Pa tu v hishi mu je pretesno. Tudi v drugih prebivavnizah majnka prostóra. Pa kakih sto stopín od vafí je ena lépa, prostórna skalna pézh. Tam nektére ure po dnevi in zelo nozh preshiví, de samshi môli in premishluje.“

Kralj se je dal tje peljati in med vrata pezhí stopivshi je saglédal zhaštítljiviga sivzhka v ozhernikastim romarskim oblazhílu, ki je v pézhi klezhézhi s povsdignenimi rokami in v nebo vpertimi ozhmi serzhno môlil. Lesharba s óljam nalita je rasvitljevala s tamno rudezhkasto svitlôbo pobóshno oblizhje, pleshasto zhêlo, béle lasé, belo brado in sklénene roke mólezhiga starzhka. S nabóshnim ganenjem ga je kralj glédal, bres de bi ga bil starzhek zhutil.

Sdaj je kralj ves sazhuden savpil: „Bárlaham!“ Bárlaham je bil réf, poglédal ga je in sposnal kralja. Vstal je, in s rashtegnenimi rokami saklizal: „O moj fin Josafat!“ in je hôtel k njemu hiteti; pa ko je ene stopine storil je obstal in roké spustil, spomnil se je, de je Josafat med tém kralj postal, in pred nogé mu je hôtel pa-

sti, mu spofhtovanje pokasat. Pa kralj ga je she sa obé roké prijel, s folsami vesêlja oblizhje pomôzhil in té besédize je samógel govóriti: „Mój uzheník! mój ozhe!“ Bárlaham je tudi od vesêlja jokal. Oba sta folsé tozhila, in sta se dolgo molzhé objeta dershala.

„Bog bodi sdaj sahvalen, de sva se sopet dobila!“ je djál zhes dolgo Bárlaham, in kér ga je vesêlje, sopet se viditi mózhno prevselo, se je na s mahom porafsheno kamnitno klop vsedil in kralj sraven njega. Bárlaham je pripovedoval, kje je v pretezhenih létih shivel. Ker ni nikjer vezh v deshêli pred preganjanjem kralja varniga mésta imel, se je v ptuje deshêle podal, nevérim narodam evangeli osnanovat in samiga sebe v kerfshanskikh deshêlah fhe bòlj poduzhiti dal. „Tudi fim se — je rékel — mafshnika posvetiti dal, ker fim se nadjal, tebe dragi kralj, fhe kadaj viditi in tebi in tvojimu ljudstvu s podelenjem svetih skrivnost postrezhi.“

„Prav dôbro je to, je djál kralj; to me prav veséli, sa kar se Bogú ne mórem dovòlj sahvaliti. Vredniga duhovna svôjimu tempeljnu poiskati, je bila môja velika skèrb; nobeniga vrednejshiga pa bi ne bil mógel najti kakor tebe.“

Bárlaham je dalje povedal, de je s veliko radoftjo salfishal kakfhne srezhne sprembe so se v njegovi domazhíji prigodile, in de se je sato koj na pot tje odpravil. „Prevezh fim — je rékel — v vesêlji svôjiga serza, na póti hitel! Zhes svôje mozhí fim si prisadeval in takó merslizo nalesil. Ravno fim is serza môlil, de mi Bog pred smertjo tvôje oblizhje, dragi kralj, fhe enkrat glédati dal, in dobrotljivi Bog mi je fhe med molitvijo to vesêlje storil. Vezhno naj bode sa to sahvalen!“

Bárlaham se je tudi kralju Josafatu lépo sahvalil sa veliko dobroto, de se je sam tako urno napravil starimu duhovnu na proti it, in mu tu v te samôtni pèzhi tako neprevideno ve-fêlje napraviti.

„Sahvaliti se ti imam,“ — je rékel kralj Josafat — „de me nifi posabil in de fi se is ljubesni do mene na tako dolgo pot podal!“

„Sahvaliva se oba Bogu,“ — je rékel Bárlaham — „de naj je sopet oba v kupaj pripeljal. Njemu bodi vézhno hvala in hvaleshnošt!“

Med tem so kraljévi flushabniki bliso vafí lép velik shôtor raspeli, pod ktérim je na svôjih potáh skosi kraje, kjér ni bilo njêmu spodobnih prebivavniz, prenozhoval. Sa podpasdiho je peljal kralj she flabiga starzhka tjekaj. Dva flushabnika s gorézhimi baklami jima posvetit, sta shla pred njima. V notrajno shotóra je bilo krasno s pifanimi raspetinjami olépsfhano in s mnogimi lampizami rasvitleno. Na sredi je stala pokrita misa s jedmí. Sadaj v shotóru je bila vòjna postelja kraljéva. Svojimu starimu prijatlu jo je dal, in she drugo fi je sraven nje poslati ukasal. Pa do polnozhi sta kralj in Josafat v frezhne pogovore sgubljena na nogah ostala. Potlej she le sta shla eniga serza, polna gorézhe hvaleshnošti proti Bogú, pozhivat.

Petnájsto poglávje.

Kershanski tempelj.

Koj ko se je sor napozhil, je vkasal kralj svojim ljudem se k delu pripraviti. Prebivavzi

vaši so se ob sôri prav sazhudili, ko so krasni shôtor in mnóshizo lépo napravljenih flushabnikov in bogato olépfhanih véljbljudov pred svôjo vasjo vidili. She bòlj so se pa savseli, ko so svedili, de je imenitni ptuji Gospod, kralj in de je tako daljezh prishel, stariga bolniga mósha, kteriga so is vsmilenja hranili, obiskat. Vse je prijasno posdravil kralj hvalivshi njihovo kristjansko gostoljubnost in po kraljévim jih je obdaril. Potém se je vsédel s Bárlahamam v vos in se odpéljal.

Kadar se je kralj do vrati svojiga kraljéviga gradu pripeljal, ni shel koj va-nj. Novo issidano zérkev je tel poprej poboshnimu duhovnu pokasati. Sidanje je dodelano stalo, svunajniga je bilo lepo poglédati. Is lepiga béliga kamnja je bila sidana, kuplja je bila s zherno-vishnjevimih shibrami pokrita, in verh nje se je svét krish svétit. Bárlaham se je od vesêlja jókal, ker je v svôji domovini prvi kershanski tempelj vidil in s kraljam je shel skosi visôke lépe vrata va-nj. Visoki obòk je bil s dvema verstama ravnih pilev podpèrt. Tudi na velikimu altarju, edinim v zérkvi, je stal slat krish in na vsaki strani je molézhi angelj is beliga marmorja klezhal. Tabernakelj s tremi svézhniki na vsaki strani je bil she prasen. Na enim kipilu bliso fréde zérkve je bila léza ali prishniza, nji nasprot je bil lépo is marmorja isdelan, kerstni kamen v podobi velike posíde s lépo isdelanim pokrovom. Prishniza, kerstni kamén in star so spomnili na: Uzhitte in kershujte! in na presvéto skrivnost altarja.

Bárlaham je pred altarjam pokleknivshi mólil: „O Bog ti nash ozhe v nebesih, ti ozhe nashiga gospoda Jesusa Kristusa, daj de vsi, ki v ta tempelj stopijo, refnizo sposnajo, de bi se v tem

svetířhu veliko gréřhnikov řpreobernilo; in de bi vři, kteri na tem altarju kruh řhivlenja řavřhijejo, vézhno řhivlenje dořegli.“

Kralj, ki je řraven njega klézhal, je is řerza řvojo molitev s njegovo řklenil.

Kralj Josafat je po tém řa podpasdiho Bár-lahama v grad peljal. Dan, kadar bi ře perva řlushba boshja obhajati imela, je bil blisni velikanôžni prasník odložen. Dva duhovna, ki řta v zhařu preganjanja pobégnila řta ravno ob tem zhařu nasaj priřhla, in řta ře Bárlahamu pomagavza ponudila. řprařhovavřhi ju, ju je vredna řa řlushbo gořpódovo nařhel. Pred prasnikam tiřti dan je Bárlaham ob tihim nôvo zérkev oblagořlóvil, dokler bi mórebiti nekadaj kaki řhkof jo v vezhim obhajanjem pořvetíti vtégnil.“

Prasnizni dan je priřhel, in vřim kerřhanskim prebivavzam ře je řdélo, kakor de bi řolnza ne bili nikolj tako jařniga in prijařniga, in neba nikolj tako viřhnjeviga in zhiřtiga vidili. Mnoshiza kerřhanskiego ljudřta is vřih, tudi daljnih krajev kraljeřta je dërla prasnizno oblézhená řkosi noviga tempeljna vrata; ljudje vřih řtanov řo ře terli v tempeljni.

řvéti řtarzhek je řhel sdaj na priřhnizo in s proti nebu povřdignenimi ozhmí in rokami je řerzhno ganen in glařno mótil: „Veliki vřigamogóžni Bóg! Sařválimo ře ti, de ře je po tvôji milořti ta tempelj dořidal, de řmémo sdaj kriřtjani řvôjo véro v Kriřtufa ozhítno pokasati, ře tudi řberati, in tebe nebeřhkiego ozheta in tvôjiga ljubiga řina Jesufa Kriřtufa nařhiga gořpóda in řvelizharja mirno in obzhínsko móliti.“

Potem je rékel sbranimu ljudřtu: „Dan, kadar řmo pervizh v tem prelepimu tempeljni

sbrani, je nam všim dan veselja, hvaléshnosti in molítve. Sakaj Jesuf nam hózhe tukaj ravno tisto svelizhanje podeliti, ktéro so tisti dosegli, ki so se mu na sêmlji shivezhimu pribishevali.“

„Kakor je Jesuf po sêmlji hodé sdaj na kaki gôri, sdaj na jeseru, sdaj v tempeljnu ljudi beféde vézhniga shivlenja vzhil, tako se nam bo sdaj tukaj v tem tempeljnu njegova beséda osnovovalo.“

„Kakor je Jesuf tistikrat tiste, ki so va-nj verovali, kerstil in svôjim uzhenzam kerfhovati vkasal, tako se bo odvihmal v tem tempeljnu kerfhevalo.“

„Kakor je Jesuf sgrévanim gréshnikam gréhe odpufhal, in svôjim Aposteljnám oblast dal, gréhe odpufhati; tako imajo tudi v tem tempeljnu gréshniki, ki svôje gréhe sgrévajo in duhovnam spovédo, odpufhanje gréhov sadobiti.“

„Kakor je on, našh bôshji odreshenik, na krishu nebeshkimu ozhétu svôje shivlenje daroval, in svôjo kri k odpufhanju gréhov prelil, tako se hózhe on, vezhno shivezhi, ki nikoli ne umèrje in ki je nevidno na altarju prizhujozh, she smiraj darovati k odpufhanju gréhov.“

„Kakor pri sadni vezhérji, kjér je svéte skrivnosti svôjiga shivlenja in smèrti napravil, naš hózhe tudi sdaj she tistih milóšt deleshne storiti, ktérik so bili takrat njegovi uzhenzi deléshni.“

„On, rasvitlen sin bôshji nozhe, akoravno je zhes vse nebéfa visok, vunder daljezh od naš biti. She se nam hozhe na sêmlji priblishovati, in po skrivnim v našho dusho priti. Kruh shivlenja nam hozhe biti. Kakor kruh telo redí, tako hozhe on našho dusho rediti, ji mózh in terdnost k dôbrimu dati. S nami se hozhe v

ljubesni sediniti kakor je s ozhétam v nebesih sedinen.“

„Vse kar se v tem tempeljnu po svunajnim godí, se ima v naši dušhi goditi. Nashe vnotrajno, našh duh ima tempelj bôshji biti. Tu imámo Boga v duhu in v resnizi mólití. Vsi, ki smo bili s vodó in s svétim duham prerojeni, imamo od snotraj zhiiti in v bôshjo podobo ponovljeni biti. Bôshjo besédo, ktéro tu osnannotati flishimo, imamo v serze vséti in skerbéti, de nam bo sad obrodíla. Od snotrej imamo, ko smo od svunaj od gréhov odvesani, polni vére, grévnige in dôbrih sklépov biti, de réf prosti in svobodni od jarma gréha, nizh vezh mu flushili ne bodemo. Kader gremo k gospódovi misi, imamo s njim v duhu vezherjati po njegovih besédah: „Pri vratih stojim in tèrkam; kdor mi odpre, k temu bom shel in s njim vezherjal, in on smenøj.“

„Vsi tukaj sbrani imajo edini biti s Jesufam Kristufam, edini s nebeshkim ozhétam, edini med seboj — polni ljubesni do Bogá, polni ljúbésni med seboj, kakor bratje in sestré, kakor otrôzi eniga ozhéta v nebésh. Kader se na naš osre, ima naš svôje ljube otrôke viditi, nad ktérimi dopadajenje ima.“

„Vse kar v tem tempeljnu vidimo, je narajeno, pobóshne misli v nami vshgati. Kakor na altarju krish, snamnje našhiga odreshénja stójí, tako se ima hvaléshni, milostni spomin odreshénika, ki je is ljubesni do naš na krishu vmèrl, smiraj v naših serzih ohraniti. Kakor se na altarju svézhe prishgejo, tako ima véra našhe dušhe rasvetlovati in našhe serzé ima v

ljubesni goréti. Kakor plamen tih gorezhih svézih v kvishko shviga, imajo tudi vse nafhe mífli in obzhutki proti nebu kùpeti. Kakor pred altarjem vedno po nôzhi in po dnevu luzh v lampi gorí, vezhna luzh imenovana, tako se nima véra in ljubésen nikoli v nafhih serzih v-gasniti. Nafhe serzé imá samo tudi altar biti, tudi imamo vse svoje mífli in nagíbe Bogú darovati. Kaj she, kakor Jesufa Kristusa v tem tempeljnu na altarju prizhujozhiga mólimo, tako ga imamo pri svetim obhajílu, kakor v nafhi dushi prizhujozhiga s ljubesnijo objéti in se sladkiga upanja veséliti, ga nekadaj v nebéfh od oblizhja do oblizhja glédati. Tako bo nafha dusha tempelj Bôshji, in sdaj she nebéfhko kraljéstvo nebo postala.“

Po tem ko je nabóshni starzhek te in druge take beséde kerfhanskimu ljudstvu govóril, je po duhovsko oblézher. k altarju pristopil, najsvetejshi dar opravil, ki se je takrat v is-hôdni zerkvi she s ravno tistimi svunajnimi shégami obhajal, kakor v sahodni in kakor she se sdaj v zeli katolshki zérkvi obhaja.

Kralj je pred altar pokléknil, in svôjo krono na shablje poloshil. Vse ljudstvo je bilo v serzè ganeno in prav rasvesèleno, de njegov kralj in gospod she vezhiga gospóda, kralja sèmlje in nebéf nad seboj sposna, ktérimu so vfi ljudje podloshni. Vfi so do kralja Josafata po mogozhnosti she vezh saupanje zhutili kakor poprej.

Néki pevzi, ktére si je Bárlaham isvòljil, so s veliko pobóshnostjo svéte pésmi peli. Ko se je petje: „Švét, Švét, Švét, je Gospod, nafh Bog, nebo in sèmlja sta polna njegove slave,“

sazhélo, je bilo ljudstvo she bolj ganeno in nobeno oko ni bilo suho.

Kadar je mahnik pri altarju najpred sam podobe kruha in vina savshivshi s Jesufam Kristufam sé sedinil, je kralju, in sa tem vřim pripravljenim isméd ljudstva kruh shivlenja podal. Švéta tihota je bila v tempeljnu; vři so bili serzhno poboshni, vři v molitev, hvaleshnořt in ljubesen samakneni.

Duhovni starzhek se je po opravi svétiga djanja s oblizhjem, ki se je od poboshnořti in nebéshkih obzhutkov svetílo, blagoslovezh k ljudstvo obèrnil in djal je: „Vřigamogozhni Bóg ózhe, řin in sveti Duh naj val blagosloví, naj bóde in ostane smirej pri vář. Pojdite v miru.“

Od teh mal se je ludstvo vsako nedeljo in prasnik pri ozhítني flushbi bôshji snajdlo, in prav poboshno je bôshjo besédo poslušhalo. Véra v Kristufa je pa tudi obilno sadje Kristjanam té deshêle obrodíla. Polni ljubeshni so bili med seboj, in vse so med seboj delíli, kar so imeli. Tudi she nevérnike so ljubili, in vse mogozhe dôbro so jim skasovali. Nobêne spazhnořti nevérnikov ni bilo med kristjani viditi. Nobêne klétve ni bilo slířhati, nobêniga sanizhévanja in oporékvanja. Povfódi je kraljévala zhiřtořt in poshtenořt, in zhiřte framoshljive řhêge. Vři so ři vsakdanji kruh s delam svojih rók saflushíli, in radi so ga she med řromake delíli, ki so bili stari ali bolêhni in se niso nizh vezh môgli s delam svôjih rók preshiveti. Bôlj řrezhné so se mislili, zhe so dajali kakor prejemali. Tatvine in golufije so se varvali. Tudi nevérniki so najrajřhi od njih kupovali, kér niso bili v nevarnořti, od njih prekaneni biti.

Vsò nesmérnost v jédi in pitji, obilnost in potrato v lepôti oblazhíl so sovrashili. Vsak je imel vesêlje nad njimi, kakor nad Bogú posvezhenim, svetim ljudstvam. Pa tudi tako frezhenò ljudstvo so bili, kakorshniga vezh pod solnzam najditi ni bilo.

Njih isgled je veliko nevérnikov premógel, de so se preobernili. Jesusa beséde so se po teh kristjanih spolnovale: „Pustíti svôjo luzh svétiti pred ljudmí, de vashe dôbre dela vidiyo in nebeshkiga ozheta hvalijo.“

Kershanska véra se je sdaj sméraj bolj med indianiskim ljudstvam rasshirjala. Kakor so v dnevih aposteljnov zele mnoshize ljudi svôjo véro v Jesusa Kristusa sposnovale, se spokorile, svôje gréhe obshalovale in se kershiti dale, tako je bilo tudi sdaj v najfrezhnejih zhafih té der shave. Réf so hòtli malikvavzi kristjane sopét preganjati, in sopet bi bili radi mezh in ôgenj sgrabili. Pa kralj Josafat je prepovédal prav oistro in na tanjko vsò filo v vsim kar véro in vest vtizhe. Veliko duhovnov se je tadaj sopet vernílo, ki so nekday ob zhasu nevarnost svôjiga shivljenja is deshêle v hribe pobégnili in tam v pezhovji shiveli. Kralj je dal v vsih mestih in terjih kristjanske tempeljne in zérkve sidati, v ktére je poboshno ljudstvo rado hodílo, in povsôdi je véra v Kristusa frezhen sad obrodíla.

Šhéftnajsto poglávje.

Kralj Abenar.

Kralj Josafat se je prav veselil, de je sdaj kerfhanfko, dôbro in sadovóljno ljudstvo vladal. Prav rad je bil sdaj kralj. Le ena teshka fkèrb mu je na serzu leshala. Slo ga je shalilo, de njegov ozhe she smiraj k sposnanju refnize ni prifhel. „Oh je vezhkrat sdihoval, faj je vunder shalofno, de fizer tako shlahten mosh kristjan ni, de se nikoli ne prisadene kristjanstva bòlj sposnovati! Le po poveftih tazih ljudi ga posna, ki ga zhèrtijo. — O tako frezhniga se zhutim, de fim kristjan! To frezho bi jim tudi rad privofhil! Oh de bi fi mój kraljevi ozhe, ki v posvetnih rezheh tako dôbro svètovati snajo, vunder tudi v nafhih vezhnih rezheh fi dôbro svètovati dáli! Zhe so ravno rasumen mósh, zhe imajo ravno veliko sprevidnost, vunder she praviga pomena, zila in konza zhloveshkiga shivlenja nifo prav sposnali. Pri vfm svôjim prisadevanju she vunder nifo môgli svôjiga ljudstva ofrézhiti. Ja she sami so ob prav mír serza!“ Josafatov ozhe, stari kralj, je med tem na vladanje svôjiga finú dôbro pasil. Vedno fi je na tanjko povedati dal, kaj se v Josafatovim kraljestvu godí. Tudi sam je Josafata vsako léto najmanj enkrat obifkal in na njegovim dvóru in na poti fim ter tje po deshéli s lastnimi ozhmí vidil, kako se fin obnafha in kako se mu vladanje véde.

Josafat je vezhkrat na letó k svôjimu ozhetu shel, in se je vsak pot vezh dni pri njem sadershal. Prav dôbrovóljno je stari kralj s mladim ravnal, imenítno pozhaftenje mu je fkasoval,

in de bi ga rasveselil, je velike prasnike, obilne pojedine, velike love in inake oveseljevanja napravljaj. Zhes vladarske rezhi se je s njim pogovarjal, zhes vřaktere koristne nasnove k pridu ljudstva, zhes poboljšhanje poljanstva, zhes povsdigbo obertnosti in tergovine, zhes zeste in vòdotòke; le eniga pogovóra od vére se je smiraj ogibal. Zhe se je od tega meniti sazhel, je ozhe kmalo nehal in od inakih rezhi govóril.

Dostokrat je Josafat na poti domu mislil: „Vse kar mi moj kraljevi ozhe rekó in priporozhajo, je prav dôbro in spolnoval bom tudi; pa le del je od zeliga. Oh moj ljubi ozhe, vam tudi velajo beséde: „Sa toliko rezhi skerbish; le ene je tréba! Zhe le samo posvetne rezhi opravljamo, vikshi pa is nemar pufhamo, se od zilja oddaljimo. Kdor se le s posvetnostjo pezha, si flabejshi del isvoli, ki miní, in od kteriga mu na sadnje nizh ne ostane; komur vezhnost na serzu leshi, nar bolji del isvóli, ktéri mu ne bo odvset.“ —

Bog mi pomosi, de bi oba dela v eno zelo sedinil, delavni sa to shivlenje bil, in boljiga shivlenja na unim svétu se vredniga storil. Ja kdor Bogá in nash namen sa bólji shivlenje prav posna, tudi vse vé, kar to shivlenje sadene, bolje potrebovati in urediti. Refnizhno je: Boga shelnost je k vřim koristna, in ima obljubo tega in prihodniga shivlenja. Kolikorkrat je Josafat domu prishel je tóshil v svòji shali svòjimu starimu, zhařtitljivimu prijatlu Bárlahamu. „Oh — je rékel — kako me v serze bolí de moj, fizer tako po ozhetovim mi dôbrosheljni, tako míli, blagoserzhni ozhe, vunder sa kerřhanske refnize tako malo marajo, kakor kamen!“

„Miren bodi! — je rékel Bárlaham — Bog fi sna tudi is kamnja otrôke Abrahama isbuditi; suhe skale sna v vire vodé prestvariti. Moliva s edineno mozhjó sa tvojiga ozheta. Kakor je sdaj she tamno v njegovi dushi, tako se mu bode po bôshji milosti sór svelizhanja napózhil.“

V duhu stariga kralja se je med tem veliko spremenilo. Vesélje svetà je vso prelést sa-nj sgu-bilo; vse obilne rasveseljevanja njegoviga dvôra so se mu, kolikor je stareji prihajal, nezhimarne in prasne sasdevale. Prilisbe njegovih dvornikov, so mu bile soperne, ker so bile soper njegovo vest in ozhitavne. Soper svôjo vóljo je vezhkrat s straham na smèrt mislil. Škufhal fi je, fizer take misli is glave sbiti. Pa sopet so se mu povernile. „Kaj pomaga — je rékel — ne na-nje misliti? Šmèrti se vunder le ne móre ogniti; vunder se mi smiraj bôlj priblishúje. In kaj bo po tém prifhlo?“

Zeles ure je vezhkrat v svôji sôbi sedel s glavvo na rôki slonezh. Beséde, ktére mu je enkrat fin od prihodne sodbe povédal, so mu teshko na serze padle. „Zhe bi tudi le mogozhe bilo, je mislil, de bi nashe djanja nekadaj tako na tanjko pregledane in pretehtane bile, in de bi nashe dela v tem kratkim shivlenja zhasu sa zelo vezhnoft shalofstne naslédke imeti mógle: bi nas imelo she to sbrihtati. Pa ni samo mogó-zhe ne! Glas v meni mi pravi: „Ref je takó!“ K smèrti in vezhnofti se mórem pripraviti.“

Štari kralj je bil doslè popolnoma sdrav. Pa odshmal je pre dôbro zhutil, de se je postaral, in s starostjo so se tudi bolésni napovedale. Mó-gel je, de fi ravno mu je teshko djalo, svôjiga telefniga sdravnika poklizati. Sdravnik mu je sdra-

vila sapifal. Kralj je térjal, de ga ima sdravník, preden bode sdravíla vsel, preprizhati, de bo sók ali prah, kteriga so mu dali, po obljudi pomagat. „Rasjafni mi — sdaj — je djat — kako se to godí.“

„O moj kralj! — je rékel sdravník — tega sam ne vém. Velíko v sdravníshstvu je nepregledljiva skrivnost; in kar tudi naj bòlj uzheni sdravníki od tega govoré, so le mífli, in mi ni dovòlj. Rasjafnejne pa, nad kterim si je she marsikdo sahtonj glavo belil, bolniku ni k sdravju potrebno. Sakaj zhe kako sdravílo, prav savshito smiraj in povsódi gotovo po shêljah tékne, je gotovo dòbro. Nespametno bi bilo dvomiti. Veruj mi, vsemi sdravílo in prizhakuj naflédka.“

Kralj je vérjel sdravníku, in sdravila vshivshi, je osdravil. Tako móre tudi s véro biti, si je míflil kralj. Zhe si naravnih rezhí, ki so pred nami, rasloshiti nemóremo, se nesmemo zhuditi, de se nadnaravne rezhí, kterih nevidimo, rasjafniti ne dájo. Vsi móji vgovóri zhes to, kar mi je moj sin od kerfhanfkiego véro sakóna povédal, se na to isídejo, de ima skrivnosti, kterih spreglédati nemórem. Kér pa ta véra ljudí ozhítno dòbre in frezhne storí, móra bres sopergovóra dòbra biti. Po svétovanju svôjiga finá Josafata se zhem po isgovóru uvodníka kerfhanfke vére ravnati: „Kdor po mójim uku shiví bo sposnal, de je od Bogá!“

Šedemnajsto poglávje.

Kralj Abenar in Bárlaham.

Ko je kralj Josafat sopet svojiga ozhéta obiskal, je bil ta bôlj dobroshêljnin in mil, kakor kadaj.

„Pojdi moj sin, — je rékel — skupaj ho-zheva iti na tisti grad, kjér si ti svoje otrózhje in mlade léta preshivel. Tam se lahko v miru pogovarjava; tudi bodo tisti verti marfikter fladak spomin is slatih dni tvôje mladósti v tebi sbudili.

Oba sta se tje peljala. Ko se je sin na strani svojiga ozhéta po sênzhnatih stesah verta in med zvetezhimi germizhi sprehajal, se je na nektérim méstu s mehkim serzam vesélih majhnih prigo-deb svoje mladósti spómnil. Ko sta do vira pod palmami prishla, je rékel ozhe: „Tukaj v senzi pri tém studenim víru je naj lépsih; tukaj se po-zhiva. — Velíko imam s teboj govoriti moj sin! Povédati móram, de je tvoje ljudstvo bólje in frezhneje, ko môje. Ljudem, ki so pod môjo oblastjo, ne mórem pri vsi môji vólji nikoli vstre-zhi. Smiraj imajo kaj grajati, godernjati in to-shiti.

She undan me je teshko djalo, punt savolj dôbre in kakor se mi sdi prav modre ukase po-gasiti. Tvôje ljudstvo se ima pod tvojo oblastjo vedno frezhno, in smiraj je mirno ter sadovólj-no. Rado te ima, mène se pa le bojí. Ne s nar ojštrejšhimi kasnimi, s ognjem in mezhem, bi ne mógel ne naj vezhik pregréh, tolovajstva in moritve in drusih enazih grosovitnost istrebi-ti; pa med tvôjimi kristjani se od tazih pregréh ne flisih. Ti dôbri ljudje jih sami bres file, is notrájne gnjufóbe opufhajo. Ja, ne sovrashijo

famo hudobije, temozh ljubijo in delajo, kar je dôbriga. Dobri podlôshni so, svésti soprugi, mili starshi, ki svoje otrôke dôbro redijo. Otrôzi se hvaleshno in pokorno proti svôjim starshem vedêjo. Šlushabniki so poshteni in voljni proti svojim gospodárjem; gospodarji so jim dobri in mili, in jih imajo kakor otroke pri hifhi. Rôbstvo, grosna navada ljudi kakor shivino prodajati, je med kristjani vse minulo. Vsi robovi so svobodni in so sdaj svojim gospodarjem she bôlj hvaleshni in postreshni. Vsi kristjani v tvôji dershavi, so pridno, sadovóljno, krotko, mirno ljudstvo. Tresni, smerni, pametni, prósti in bres hinavshine so! Lépi sad kerfhanske vére sposnam v tem. Tisti biser tadaj, ktériga ti tisti kupèz ni prodal, ampak saštojn dal, in ktéri je — obstojim! — naj lépsih biser tvôje krone postál, mi daj bolj ogledati. Povej mi odkritosèrzhno vse, kar ti je tisti kupèz povédal, in kaj te je premoglo, kristjan postati!“

Te beséde so Josafata neisrezheno isveselile. „Tako je“ — je rékel — „tisti pametni nabóshni mósh se mi je ref kakor sporozhnik is bôljiga sveta, kakor angelj bôshji prikasal!“

Josafat je povédal naj poglavitneje od vsiga, kar je od uniga zhaštitljiviga slushabnika kerfhanske vére slifhal, od tiste hipe, ki ga je v sôbo stopíti vidil, do ure, ko ga je kèrstil. „Tukaj ravno v tem viru“ — „je rékel Josafat s folsami v ozhéh, me je kristjana, sposnovavza, otrôka edinopraviga Boga, zhlen kerfhanske zérkve in déda nebés posvézhil.“

Prav pasljivo je poslušhal stari kralj svojiga finu in ni se utrudil ga poslušhati. „Réf je“ — je rékel — „kerfhanska véra naf zhes spazhenost

ljudi, zhes kratkost zhloveshkiga shivljenja, zhes ta kratek zhaf nafhe poskufhnje na sêmlji in zhes prihódno smèrt, in zhes to kar imamo po smèrti prizhakovati, prav jasno poduzhí.“

Bres tega sposnanja bi zhlovek uganjka ostal. Tudi to mi dopade pri véri kristjanov, de uk, poduzhenje ljudstva s darivno flushbo sklépa, kar se po moji vednosti pri nobeni drugi véri ne vidi. Zhaf si zhem storiti, se bòlj s njo se-snaniti. Pa povej mi vunder, kdo je tisti zhlovek, ktériga ti je Bog poslal? Od kódi je pri-shel, kam je shel? Je li she shiv? Zhe je she shiv, gotovo vésh, kje sdaj prebiva. Šam bi rad snjim govoril!“

Josafat je naj pervo zhahtiljivo postavo mo-shá, in njegovo mirno, prosto vedênje, v kterim bi si kdo ponofitost knésa, in zhahtiljivost shko-fa uglédati mislil, popisal, in rékel je: „Vash pervi dershavni flushabnik je bil nekadaj ljubi ozhe! Vi ste ga, kakor nobeniga pred njim, s posebnim saupanjem pozhahtili. Kér je pa krist-jan postal, je v nemilost padel. Déte kakih tréh lét fim bil tistikrat jes. Od tistih mal je pa vunder she poln ljubesni do vas, poln priver-shenja. Njegovo imé je Bárlaham.“

„Kako? kaj?“ — se je kralj savsel, „tisti bla-gi mósh, ktériga fim tako nespremishleno in zhertljivo od svojiga dvóra pahnil, in ta Bárla-ham je tista oséba? On se je têbe tako ljubes-nívo lótil, je kakor istéranéz svoje shivljenje v nevarnost djal, de bi têbe poduzhil, te is tvoje tistikratne otóshnosti reshil, tvoje kalno bolno serzé s sposnanjem vére, ki mu je zhes vse sa-klade, rasveselil in osdravil! — In njêga, njêga, ravno tistiga dobriga mosha fim jes — o kako

oflepljen fim bil! — ne samo pred davnimi léti spokal, temozh posneje tudi she prefilno preganjati dal! Obglaviti, seshgati fim ga hotel! In je vunder she, kakor pravish, poln ljubesni in blagovólnih misli do mène? — To je veliko in lepó! To samo she veliko zeno kerfhánske vére pokasuje!

„Sklénil fim kristjan biti. Kjé je nabóshni starzhek? On ki je têbe kèrstil, ima tudi mène kèrstiti. Povej mi vunder, ali she shiví?“

„She shiví“ — je odgovóril Josafat — „pervi duhoven je pri zérkvi, ktéro fim sidal in vikfhi kristjanske obzhine v môjim glávnim méstu. Poklizati ga zhem dati, de tudi vas, ravno v tem viru, v ktérim fim jes kèrshen bil, kèrsti.“

„Naka ne tako,“ — je rékel stari kralj — „ne tako, kakor si ti takrat, ko fim she kristjane preganjal, v samôtni tihôti nozhí kèrshen bil, se zhem kèrstiti dati, temozh pri belim dnevu in prizho ljudstva. Ozhítno hózhem svojo véro v Kristufa pokasati. Pa naj popred móram s Bárlahamam govóriti. Sa veliko rezhí ga imam sa samero profíti. Velíko imam she s njim govóriti. S teboj grem tje.“

Stari kralj je hitel nasaj v svoj dvor, je dal povelja, ktére opravila v njegovi neprizhujozhnosti ofkêrbeti in bres odlóga se je s Josafatom na pot odpravil. Šolnze je she sahajalo, ko sta na Josafatov dvor prifhla. Josafat je hotel dvornika k Bárlahamu poslati in ga povabiti, de bi v kraljévi grad prifhel. Pa stari kralj je sopet rékel: „Naka, naka, mi dva gréva k njému! Od shelenja mi serze gorí blasiga moshá viditi in odpufhanje pridobiti.“

Oba kralja sta shla v hišo, ktero je Josafat tik tempeljna modrimu, nabóshnimu moshú sidi dati dal. V majhni, neolépsfhani sôbi, ktero si je Bárlaham v veliki lepi stanóavnizi ravno tako, ko nekdej svôjo zelizo napraviti dal, sta ga našla. Zhaftitljivi duhoven je ravno svéto písmo bral, ki je pred njim odperto leshalo, in ves samaknjen je bil va-nj. Ko se je oserel, je stari kralj s rastegnjenimi rokami saklizal: O moj stari, svésti prijatel! in solse so mu v ozheh stale. Bárlaham je vstal in kralja sposnavshi je djál savsét: „O moj gospod in kralj! Oba sta se objela, in solse tozhíla. Zhes dolgo je rékel stari kralj: „Davno se she nísva vidla, ljubi Bárlaham. Oba sva se she v tém zhasu postarala! Pa té dôlge, nefrézhne lozhítve fim jes kriv. O sa toliko te imam samere profiti! Prav terdo fim s teboj ravnal, odpusti mi! Pa faj si hudo s dôbrim povernil. Ti si bil naj vezhi dobrótnik, prijatel in uzheník môjiga fina. Tebi je vezh dolshen kakor meni. Pa tudi moj dobrótnik si, kér fim skosi tega svôjiga fina, kterimu si ti kakor angelj, kakor sporozhnik Bôshji evangeli osnanoval, k sposnanju refnize prishel. Bódi tadaj tudi moj dober angelj, apostelj gospóda!“

Bárlaham je vsdignil svôje s solsami salite ozhi proti nebu in rékel je s sklénjenimi rokami: „O ti veliki vfigamogózhni Bog, kako se ti môrem sahvaliti, kér si mojo molitev, ktero fim nozh in dan k tébi poshiljal, vflifhal in to frezho mi doshiveti dal! Sdaj rad umèrjem!“ —

„Ja ljubi moj kralj,“ — je dalje govóril — „de v Jesufa Kristusa vérujesh, ni samo tebi velika frézhá, ampak zelimu tvôjimu kraljestvu, neisfhtétim ljudem!“

Stariga kralja so teshave potovanja, vesélje Bárlahama sopet viditi in bolezhina, de je tako dôbrimu móshu krivizo stóril, slo prijele. In kér je she koj k Bárlahamu hitel, bres de bi se bil poprej pokrepzhal, ga je prôfil Josafat, sa sdravje svôjiga stariga ozhéta po otrózhje fkerbezh, se s njim v grad vèrniti, se s jedjo pokrepzhati in se k pozhivanju vlezhi. Rékel je tadaj kralj Abenar: „Lohko nozh, dragi Bárlaham! Prïdi jutri prav sa rano k nama; veliko se imamo pomeniti.“

Ofemnajsto poglávje.

Resniza kershanske vére.

Ko se je drugi dan sór napózhil, je shel Bárlaham v kraljevi grad. Rékli so mu, de sta oba kralja na vèrtu v dvoráni. Nafhel jih je, pred visokimi, shiroko odpèrtimi vratmi dvoráne na terafi, t. j. na lepo in kakor stopnize ali shtable is sèmlje se vsdigajozhim prostóru, ki je bila s obilnimi zvétnimi grédami vsake bérve, in s zvetézhimi, dushezhimi germizhi olépfhana. Tukaj, kjér se je naj lepshi zhes vèrt in v daljne kraje vidilo, so hotli jutrajno hladnost, ki v tistih krajih tako dôbro okrepzha, vshívati in lepôto solnza, ki je ravno isfhlo glédati.

Oba kralja sta Bárlahama prav prijasno posdravla in stari kralj je rékel: „Prïdi, ljubi prijatel Bárlaham, vsedi se med naju na to klóp is marmorja, in obernimo té sláte ure jutra na

prijasne pogovore od nashe vezhnosti. Josafat, moj dragi sin, mi je fizer she poglavitni sapopadek bôshjiga rasodenja, ktéro je od têbe slishal, ob kratkim povédal; sdaj bi rád od têbe vse obshirneje slishal. Povej mi tadaj, kar ti bo Bôshji duh vdal.

Bárlaham je poprej v molitvi proti nebu poglédal in potém s svétim rasvitletjem govoril od vstvaritve sveta in pervih dveh zhlovékov; od srezhniga shivljenja pervih ljudi v raju in od njihoviga shalostniga pregreshenja; od strashniga potopa, v ktérim je prvi zhlovéshki ród do ene drushine poginil; od patrijarhov, ozhákov israelskiga naroda, od njihovih prostih shêg in od njihove pobóshne hoje pred Bogam, od sapóved in postáv ktére je Bog po Mojsefu Israelskimu narodu dal; od Elija, povrazhnika sposnanja edinopraviga Boga in od prerokov, od obljúb odrešenika, ktére je Bog pervim ljudem in drushinam patrijarhov stóril in po Mojsefu in prerokih zelimu israelskimu naródu osnaniti dal; od prihoda finu Bôshjiga na sêmljo v svitlosti, kakorshna edinorojenimu ozhetu gré, polnimu milosti in resnize; od rasposlanja aposteljnov, ktére je popred Duh Bôshji rasvetlil, posvétil, in s Bôshjo mozhjo opasal; poslédnizh od vstave svéte, obzhinske zérkve, ktéro je Jesuf na nepremakljivo skalo postávil.“

„Is tega sprevidish sdaj ljubi kralj“ — je Bárlaham dalje rékel, — „de je zhistá resniza, kar Pavel, eden s med Aposteljnov govori: „Velikokrat in po mnogih pótih je nekadaj Bog govóril ozhákam po prerókah in sadnizh tiste dni nam je govóril po Šinu, ktériga je postavil deleshnika vsih rezhí, po ktérim je vstvaril tudi

svét; ktéri, ko je svitlôba zhaští in podôba bitja njegoviga, in vse s besédo svoje mozhí nosi, je ozhilhenje od grehov opravil in sedi na desnizi velizhastva na visokósti.“

Kralj Abenar je svétiga starzhka s velíkim veseljem poslušal. Kralj Josafat je svòjiga ozhéta med tém, ko je Bárlaham govóril, vezhkrat poglédal in s veseljem saglédal, kako mu ta refniza k serzu gré. Štari kralj je rékel: „Vse kar fi mi ti, ljubi Bárlaham rékel, rasvitli mojo dušho s novo svitlôbo in mi ogréje serzé. Pa vunder te imam she néke rezhí poprašhati.“

Bárlaham je poslušal in mu je toliko s sprevidnostjo, kakor s ljubesnijo odgovóril, sakaj smiraj je bil pripravljen vsakimu ki ga je sa svòjo véro vprašhal, odgovóriti.

„Zhe — je rékel — nebo in sêmljo tudi le poglédamo, morámo sposnati de jih je prav mogózhen, moder, in dobrótljiv Bog vstvaril.“

„Velizhastvo Bòshje nebó pripovéduje, delo njegovih rók sprizhuje obnébje nad nami. Dan na dneve na glaf osnanúje in nozh ga daje nôzhi na snanje. Ni ga jesíka, ni je beséde, po ktérih bi se glaf njih rasumevati ne dal. — Bòshje nevidljivo bitje, njegova vézhna mózh in Bóshjost se od stvarjenja sveta po njegovih délih sposnava, tako de tisti, ktéri ga ne sposnajo in ga ne zhaštijo in mólijo Boga, se isgovarjati ne mórejo.“

Kdo bi mógel, — je Bárlaham nadaljeval — dvomiti, de je tako moder in dobrótljiv Bog, ktériga modrost in dobrotnost is vsih njegovih dél sije, ljudi v sazhetku dôbre in v njihovi narávi popolne vstvaril, de so pa ljudje skosi svòjo pregrého od te popolnosti sašli in se pohudobili? Ljudje ref niso vezh taki, kakoršhni bi po volji

stvarnika biti imeli. Tega naš preprizha vse, kar se v mnogih posvétnih prigodbah prigoduje, in kar je hudôbno, sanizhljivo in zlo zhèrtljivo. To svémo zhe svôje serzé popraščamo. Bôshja sapóved nam je fizer she v serze sapifana; pa nekaj najdemo v naš kar se soperstavi in od kar se po svôji môzhi ne móremo refhiti. Šovrashna môzh naš véshe; odrefhenika poterbújemo. To je tvoj dragi fin Josafat she v svôji mladôsti prav na tanjko zhutil. To vsak sam na sebi své in móra s Pavlam rêzhi: „Po sapóvedi Bôshji imam nad notrajnim zhlovékam dopadajenje; pa v svôjih udih zhutim drugo sapóved, ktéra se sapóvedi môjiga duha nasproti stavi in me pod oblastjo gréha svesaniga dershi.“ Vsaki zhlôvek gotovo, kakor Pavel sdihuje: „Jes nefrezhni zhlôvek! Kdo me bo od tega umerjozhiga telefa refhil?“ De bi tudi vsak kakor Pavel skufil milost Bôshjo po Jesufu Kristufu.“

„Kar nam svéta sgodóvshina pové, nam sgodovshina narodov in tudi she pogléd sêmlje potèrdi. Ne móre se tajiti, de se je zhloveshki rod is Asije zhes sêmljo rasmaknil; med vfimi naródi, posébnó med Indjani, najdemo she raslozhne ne zelo sbrifane flédi naj starjiga rasodenje Bôshjiga. Zhe podobo sêmlje poglédamo, ne móremo dvomiti, de je nekadaj pogibelna povódenj, obzhínski potóp, bila. Koliko hribov so ozhítno velike, strashne vodé nanefle? Na naj vshih goráh se najdejo okamnjene ribe in môrski musheljni. Zherke so, tako rekozh v kamen vtisnjene, pisanje, v ktérim ravno to beremo, kar nam svéto písmo pravi.“

„Judovsko ljudstvo nam je govorézha, okrog hodézha prizha, de so se tiste prigodbe, ktére

nam svéto písmo od njih pravi, resnizhno godíle. Po vřim svétu je raskropljeno, med vřimi narodi, med ktérimi prebivajo, se posebno, vlastno ljudřtvo škashejo; terdno se svôjih starih řhêg dershíjo, svôje svéte bukve sgodóvřhine, postavó, ktéro jim je Bog po Mojsesu dal, prerokovanja prerokov od Svelizharja, Mefija, hranijo prav škerbno, kakor svetířhe.“

„Kristjansko ljudřtvo, ki se je še daljezh zhes semljo rasřhirilo, ima svôje rasřhirjenje dvanařstim moshem sahvaliti, ki so bili vbógi ribzhi, ali fizer neuzheni ljudje. Ti nabóshni, posřtenti móshje, ki pri osnanovanju Evangelija nizh dobízhka nifo imeli, ki so s tem le nezhařt in preganjanje na se kopáli, so sprizhali, de so déla Jesufove s ozhmí vidili, de so njegove beséde is njegovih uřt řlišhali in svôje govórenje so s prelivanjem kerví in s naj řrařhnejimi smértnimi mukami poterdíli. Vřa mózh Rimzov, téga zhes vse mózhniga naróda, ki je imel vednosti in řrařhne vójne mozhi v svôji oblasti se jim je v bran postavila. Pa sařtonj! Povřódi so padali malikvavřki tempeljni na kùp; kristjanřtvo je smagalo. Nektéri tajíjo zhudeshe, škosi ktére se je kristjanřtvo rasřhirjalo; ali pa ni to rasřhirovanje bres zhudeshev naj vezhi zhudo?“

„Naj lépřhi in naj ljubřhi prizho od dobróte kerřhanske vére vidimo na njenim řadji. Prizha je to, ktéro tudi dan danasřni s svôjimi ozhmí glédati móremo. Velíko deshela řim obhódil pa povřódi nasřhel: V vřakim méřtu, v vřaki vaři, kjér prebivavři nifo bili samo s uřtmi temozh tudi s djanjem kristjani, so dôbre řhêge, svéřtořt in véra, zhířtořt in řramoshljivořt, slóga in ljubéšen vřmiljenóřt in dobrodeljnořt, pokoj in sa-

dovoljnost. Tam pa, kjér ljudje sbe niso od te nebéfhki ljuzhi rasvítljeni: gospodarljivost, famogólnost, grôsa, nezhistost, lash in goljsija, samomórstvo in vse hudobíje in pregréhe so se skvífhkile.“

„Tako vidimo, zhe se le osrêmo in po svétu okrog ali v svôje serze poglédati hozhemo, de je Jesufova véra naj lépfhi naj bolji dar neba.“ —

Ja, ljubi kralj, beséde Aposteljna so resnizhne beséde: „Prikasala se je milost Bogá, Svelizharja nashiga v fim ljudem, ktéra naf uzhi, de se odpovemo hudobii in posvétim shéljam ter tresno prijetno in bogabojezhe shivimo na tem svétu, zhakajozhi svelizhánfkiga upanja in zhastitljiviga prihóda veliziga Bogá in Svelizharja nashiga Jesufa Kristufa, ktéri je dal sêbe sa naf, de bi naf rehil od vse krivize in sebi ozhítíl prijetno ljudstvo, vneto sa dôbre déla.“ —

Bárlaham je tako vnet in tako dolgo govóril, in Abenar in Josafat sta ga tako veselo in serzhno dovoljno poslušhala, de je she solnze polovizo svôje póti preshlo in she visôko na nébu stalo, bres de bi bil kdo vsih treh to porajtal. Sdaj pa jih je poldansko solnze pripekalo, ki v tistih krajih tako filno pézhe, de skoraj ni sa prestati. V hladno vertno dvoráno se je tadaj kralj Abenar podal, kjér je bila jed sa-nj, sa Josafata in Bárlahama pripravljena. Malo je s njima pri kofilu prigrisnil, in je shel nasaj v svojo sôbo.

She le po solnzhnim sahodu je shel kralj Abenar sopet s Bárlahamam v veliki krafni vért sa grad vezhérni hlad vshivat. Luna je svitlo skósi visoke drevesa svitila, svesde po shirokim obnébju rasfjane so se prav jasno lesketále, rôsa je perje in zvetje okrepzhala.

Bárlaham je djal: „Kolikokrat se tako pod nozhnim obnébjem sprehajam, se spomnim befedí poboshniga kralja Davida: „Gospod! Nafh Bog! kako zhaftito je tvôje ime po vesoljnih svétu, ki prikasujesh svôje velizhástvo na nébu! Zhe poglédam nebo, délo tvôjih perstov, luno, svésde, ktére si rasstavil: kaj je koli zhlôvek, de se ga spomnish in de ti ga je mar?“

„Ref je,“ — je Bárlaham nadaljeval — „Bog se naf spomni, naf mu je mar; ravno to nam da, kar nimamo. Kerfhanska véra je vsa zhlovéfhki naravi, sadajnimu stanu ljudí primérjena. Bog nam da po Jesusu Kristusu vse kar potrebujemo. Pri vsi svôji okornosti, pri vsih svôjih skerbéh, terplénju, vestnim ozhítanju, bórenju s skufhnjavami, v fili in smèrti najdemo samo v Jesusu Kristusu svôje svelizhanje.“ Tudi je ta veliki blagodár, ktériga nam Jesufova véra prinese, posebna prizha njegove resnize.“

Kralj je rékel: „Od resnize kerfhanske vére si me, ljubi Bárlaham s Bôshjo pomozhjo popolnoma preprizhal; povej mi pa she vezh od velikiga svelizhanja, ktériga nam je Bog v Jesusu Kristusu pripravil. Moja dusha shelí vezh od téga slifhati!“

Bárlaham je tadaj pravil, kako malo modrósti, praviga sposnanja ljudjé pred vsm imajo, kako smo bres nebéfhke luzhi bôshjih rezhí prav nevedni; kako pizhla je nafha krépkost in koliko nam she majnka, de nisimo pravizhni, to je dôbri in popolni; kako smò v gréhe, kako v verige sapletèni in oblasti smerti podversheni. „Pa pokojniga in veseliga serza bodimo!“ je djal: „Jesuf Kristuf nam je od Bogá v modróst, v pravizhnost in v odreshenje dan.“

„Naf ljudi“ — je rékel Bárlaham dalje — „nadlegvajo na sêmlji marfiktére posvétne fkerbí, ki naf sadershújejo nafhe mífli na nebêfhke rezhí naravnati. Bogatinzi, oblaftniki téga sveta, ki nimajo sa jéd in obléko fkerbeti, so vezhkrat s teshjimi fkerbmi oblosheni, imajo vashne opravke in filne dela, sa ktére vezhkrat huje fkerbejo kakor revesh sa jéd in pijazho. Pa Kristuf uzhi: „Né fkerbíte! Šaj vé vafh ozhe nebêfhki, de vfíga téga potrebujete. Ifhíte tadáj nar poprej Bôshjiga kraljéftva in njegove pravize, in vse drugo vam bo priversheno.“

„Nadloge ljudi so neisfhtéte in veliko jih je prav terdih in teshkih. Pa ravno fkosi nadloge imajo ljudje dôbri biti, in ktéri so dôbri, se imajo fhe pobóljshati. Kakor se slato v ôgnji ozhísti in ofnashi, tako se krepkoft v teshavah fkashe. Nadloge naf, zhe jih poterpeshljivo nofimo, k svelizhanju peljejo. Kristuf pravi: „Blagor jokajozhim in shalofnim, ker bodo potolasheni.“ In Apostelj pravi: „Terpljenje téga zha fa ni vredno velizhaftva, ki naf tamkaj zhaka.“

„She bolj, kakor vfi terpeshi pa naf bolí in pèzhe mífel na sfórjene gréhe. Pa faj je, kakor Pavel sagotóví, gotova, refnizhna, draga in vredna beféda, de je Jefuf Kristuf na svet prifhel, grefhnike svelizhat. Kakor je sgubljeni fin od sfvôjiga ozhéta v ljubésni bil sprejet, v taki ljubésni in fhe zelo v neismerno vezhi nebêfhki ozhe refnizhno sgrevaniga grefhnikaf sprejme. V nebêfih bo veselje nad grefhnikam, ktéri se fpokorí.“

„Veliko fkuftinij in môzhno bojevanje s gréham nam pertí. Pa Kristuf naf uzhi fkuftinjavé

premagovati.“ „Zhujte in molíte, de ne pade-
te v skufhnjavo!“

„Mozhi nam da, s véro vse sadershke k dôbrimu premagovati. Verujozhimu ni nizh nemogozhe“ je rékel. „Veseligá serza bodite, svét fim premagal. Kdor va-nj veruje, móre svét premagati.“

„Posledno kar náf prizhakuje je smèrt, pred ktéro se ljudje tako bojejo. Pa smèrt je le pot v bólje shivljenje, tako rekozh le sladko spanje, sa ktérim vesela sbuditev sledí. Kakor se trudni delavez brême dneva nofivshi spanja ne bojí, temozh so ga veselí, tako se nima kdor v Kristusa veruje smerti bati: Kdor v mène veruje, smèrti ne bo vidil, on bo is smèrti v shivljenje prishel.“

„Kerfhanska véra nam, kjer meseno oko le prah in trohljivost sagléda, pogléd poln svelizhanja na bolji svét v nebó vrazha. Vse kar imá ta svét lépiga in krasniga, ni ne senza uniga velizhastva. „Okó she ni vidilo, uho she ni slishalo in prishlo she ni v zhloveshko serzé, kar je Bog onim obljudil, ki ga ljubijo.“

Kralj je rékel: „Ljubi Bárlaham! Vse kar fi mi povédal, pokrepzha moje serze, kakor sladki mrazhni srak pèrši ohladi, kakor obilna rôsa sdaj vele zvetlize oshivlja. Slašt me to tolashi, kar fi mi od odpufhanja gréhov povédal.“

Kralj se je she dolgo s Bárlahamam zhes to pogovarjal, kar mu je na serzu leshalo in mu ga je teshílo in Bárlaham mu je she veliko beséd povédal, ki so mu nebéshko tolashbo dajale. Potém sta shla oba nasaj v dvoráno. Josafat, ki je hotel svôjiga ozheta samiga s Bárlahamam

govoriti puštiti jih je tu prizakoval. Veselil se je, s obéma frezhen vezhér vshivati.“

Pa s nagloma je prijesdaril sil s poveštjo, de so sovrašni Persijani s veliko vojskó na deshêlo vdarili. Milili so, de je kralj Abenar prestar, svôje vojske she v bôj voditi in so torej obstojezhe pogodbe prelomili. Štari kralj je sapovédal, koj konje napraviti in veljbljude obtovóriti. Šilno so tadaj kraljeva derhal in njegovi flushabniki fim ter tje derjali; sto rok je imelo opraviti, vse tako hitro, ko je bilo mogozhe sa odhód pripraviti. Josafat se je ponudil s ozhétam na vójsko iti. Stari kralj, ki se je desiravno she star vunder she môzhniga in terdniga zhutil, je djal: „Sam pojdem. Ako bi ljubi sin, v tej vojski tvôje pomózhi potrebovati vtegnil, ti bom she porozhil. Perpravljene imej med tem svôje vójske sa odhód.“ Urno je grishlej prigrisnil in smehljaje se, je Bárlahamu rekel: „Prav imash, de imamo mi kralji marfiktére rezhí obfkerbovati, ktérih ofkerblenje je ravno tako potrébno, kakor jéd in pijazha! Vstal je ter rékel: „Ljubi Josafat: Bog vaj obvaruj in molita sa-me. Oba je objel in she pred polnozho se je odpravil.

Devetnájsto poglávje.

Obhajanje svéte radoſti.

Kralj Abenar je s svojo hrabro vójsko Persijane kmalo zhes mejé svôjiga kraljéstva spokal. Lahko bi ga bilo djalo, sdaj tudi po njih der-

shavi pasti, in si toliko, kolikor bi bil hôtel, je odtèrgati in osvôjiti. Pa bôlje se mu je sdélo, svôjimu ljudstvu in vkrotenimu sovrashniku mír dati. „Oljka mirú je bolji, kakor s kervijo ofhkropljeni venez premagovavza.“

„Ves radosten je nasaj na svoj dvór hitel, de bi prvi prebivavzam svôjiga glavniga mesta mír osnanil in potém tudi všim svôjim drugim podloshnim mír na snanje dal; she vezhi pa je bilo njegovo veselje pri ti priloshnosti, ker je svôjimu ljudstvu od slajshiga miru govoriti mógel, ktériga so v tisti svéti nôzhi Angelji všim ljudem osnanoi, ki so dôbre vólje bili.“

V kraljévih raspísih savóljo téga isdanih, je med drugimi djal: „Po milosti in všmiljenju edinopraviga Boga, všigamogozhniga Gospóda nebéf in sêmlje je prishel k sposnanju Jesusa Kristusa, Šinu Bôshjiga in je kristijan postal; samo v kristjanstvu se pravi mír dobí in vofhi ga všim svôjim ljudstvam; vsi kristjani imajo odsihmal svôjo véro svobodno opravljati, in nihzhè jim nima vezh shaliga storiti, temozh jih po duhu s kraljem v shlahti zhaštiti in ljubiti; kristjani naj rashalenja od malikvavzov usrokovavniga posabijo in naj jim is zeliga serza odpuštijo. Ker Bog, obzhínski ozhe ljudi, svoje solnze zhes vse, zhes kristjane in nekrstjane, vérne in nevérne sijati pufti in njihove pólja s deshjem od nebéf pomozhi; imajo vsi ljudje na sêmlji v míru in slógi shiveti; nar manj pa imajo rasviltjeni po tamóti she shivezhim sovrashni biti, in jih preganjati; nasproti jih imajo is serza ljubiti, jim vse mogozhe dôbro skasovati in jim s zhistim, hvale vrednim shivljenjem Evangeli ljubo in drago storiti; tako mórejo nar bôlj Boga in Jesusa Kristusa

med njimi povelizhati. Dôbri naflédek kraljévi-
ga raspisa je vse prizhakovanje kralja preségel.
Velíko vífozih dershavnih flushabnikov in hrab-
rih vójnih junakov se je pri kralju napovédalo in
svôjo véro v Kristusa sposnalo. Is zeliga kraljéstva
so povesti hodile, de so neishtéte familije, ki so
bile poprej v tihim kristjani, sdaj glasno in ozhít-
no Kristijanstvo nase vsele. Vezh mést je poslanze
poslalo, kralju svôjo hvalo in svôje vesêlje pokasati.

„Velíko kristjanov ob zhasu preganjanja is de-
shêle sbeshavshih se je nasaj vernílo. Kaj! k ve-
likimu vesêlju kralja je prishel tud shkof, star,
zhasitljiv mosh, nekdejni podloshen kralja, is
svôjiga beshaljsa nasaj, v ktérim je mnogo lét
shivel, drugim narodam Evangeli osnanovajozh.
Kralj se je tadaj pripravljaj k sidanju velikiga
lépiga tempeljna; zérkev, ktéro je njegov fin dal
sidati, bi imela tako rekozh le kip nove biti.
Sakaj vse kar je kralj Abenar pozhel, je bilo ve-
likovito in moglo se je tudi v kratkim isdelati.“

„Naj vmetnejshi sidarji so bili poklizani in
neishtéti delavzi najeti; bres truda so delali in
najemniki so bili obilno plazhani. Sakaj kralj
je svoje prihranjene sakláde odpèrl; tudi je dal
velike malíke is slatá in frebrá, ki so bili doslè
v njegovih gradeh postavljeni, ktérjih se mu je
sdaj gnjufilo, preliti in denarje is njih kovati.“

„Novi kershanski tempelj je dal na velikim
prostóru svojiga glavniga mésta sidati, kjér je bilo
nekadaj toliko kristjanov umorjenih in kjér bi se
bil imel Bárlaham seshgati. Med tém ko je kralj
veliko shkèrb imel, tempelj is marmorja kma-
lo dokanzhati, se je shkof neprenehama trudil
Gospódu she lepszhi tempelj issidati. Neutrudeno

je poduzheval, s godaj in pôsno, imenítne in niskiga stanu, ki so kristjani hotli biti.

„Rêf so bili nektéri v mef, ki so samogóltne namene imeli in se kralju le prilisovati in prikupiti hòtli. Škof jih je pa kmalo sposnal, in vedil jih je na dalje odlozhití. Nektéri duhovni, ktére je škof is daljnih krajev seboj pripeljal, so mu svešto pomagali. Tudi so mu néki rojáki vezhi del shé prilétni moshje in she davno kristjani pomagali, ktére je od njih vere, modrósti, naboshnosti in keršhanskiga shivljenja preprizhan duhovne posvétíl. Ljudstvo se je v sponanju keršhanske refníze prav narafhalo in sheló se kerstiti dati.“

Med tém je bilo sidanje tempeljna dokonzhano. Kralj je dan njegoviga posvézhenja odložhil. „In pervo svéto djanje — je rékel — ki se bo v novoposvezhenim tempeljnu obhajalo, naj bo moj kèrst.“ Mnogi knési in vífóki flushabniki kraljéstva so sheléli s njim kèrstheni biti. Kralj je povabil svojiga fina Josafata in devetdefét-niga starzhka Bárlahama k tému svétimu djanju.

„Radostno sta oba prishla; Bárlaham pa je djál: Šlushba, ktéro imam pri tém djanju bo blèso moja poslédnja.“

„K blishnimu prasníku so se možhnó pripravljali. Šténe tempeljna so bile s krasnim raspétnjami is bagora in vtkaniga slata olépfhane; béli marmorjevi stebri s zvetnim venzi oviti. S veliko lepóto in s velikim derhalam sta se oba kralja v tempelj podala. Škof, od vézhih duhóvnov obdan ju je pri vratih posdravil, je peljal kralja k altarju, je imel nagovor, mu je rékel véro molíti in v velizhastni hóji je shel s frebernim kishem in pri vsajemnim petju duhovnov k kèrst-

nimu kamnu. Vsi so mislili, škof sam bo to svéto opravilo opravil; pa starimu devetdesetolét-nimu Bárlahamu ga je pustil, kér je kralj Abenar kralju Josafatu obljubil, Bárlahamu se kerstiti dati. Vsi prizhujozhi, slast tisti, ki so se ga she is mladosti spomnili, ali ktérim so starshi povédali, so se prav veselili, de je dobrimu starimu moshu, ki je bil nekadaj tako po nedolshnim od dvôra segnán, ta velika zhaft namenjena.“

„Sdaj je djál kralj svojimu finu: Po tebi fim Jesufa Kristufa sposnál; po têbi me je Bog tako daljezh pripeljal, de sdaj v tém tempeljnu in tu pri tém kerštnim kamnu stojim. Ti imash tadaj moj kërštni kum biti.“

„Te beséde so serze dobra kraljéviga finu tako prijete, de so mu solse v ozhi prishle. Tudi vsem prizhujozhim se je to prav lépo sdalo, de so finu këršniga ozhetoviga kuma vidili. Po kraljévim kerštu so bili ali od shkofa, ali pa od duhovnov knési in kraljévi flushabniki keršheni, ktéri so se pripravili in she davno keršt sheleli.“

Ko so bili she keršheni, je škof, kakor nekadaj Peter in Janes she keršhenim Šamarijanam, roke na nje poloshil, de bi bili od svétiga duha poterjeni; kakor se tudi she pri birmi skosi naloshenje shkofovih rók sgodi. Potém je škof k altarju pristópil svéte skrivnosti teléfa in kervi Gospódove obhajet. Med svétim opravilam je shel kralj, njegovi fin, kraljevi flushabniki, in ravno sdaj in she davno pred keršheni k svétimu obhajilu. Vse mnogo in tésno natlazheno ljudstvo, kar ga je v prostornim tempeljnu bilo, je pri zelim opravilu prav tiho in polno svétiga sposh-tovanja bilo. Ganenje je bilo neisrezheno; neisshaté solse svelizhanja so bile prelíte. Mnogo

zhaftitljivih starzhkov, ki so se is nar daljih krajev fim pripeljati dali, de bi pri tem rédkim prasnovanju bili, so djali: „Taziga vesêlja she nismo doshiveli.“

Štari kralj je dal ta dan knésam in pervim flushabnikom dershave veliko pojédino, pri kateri je ves sadovoljen in serzhno radosten med Josafatom in Bárlahamam na pervim mestu sedel. Pa tudi sa to je skerbel, de bi se vsaka uboga famijija njegoviga glavniga mesta v svoji hishi obilne malize veselila.

„Rasun téga se je med tém, ko je pri pojédini bil, doli v kraljevih vèrtih na dolgi vèrsti mís velika mnóshiza firomashkih otrók in na drugih mísah veliko shtevilo vbogih bolehnih ljudi nasitilo.“

„Med mnogimi dobrotami, s katerimi je kralj ta prasnik poslovol in ga svojimu ljudstvu neposabljiviga storil, ste bile slast dve, savolj katerih vsi prijatli zhloveshtva svoje radošti dovòlj pokasati in dobrodélniga kralja dovòlj sloviti niso môgli. Kralj je ravno ob zhasu sidanja tempeljna she dve pohishji svunaj mesta sidati vkasal, v katerih je bilo mnogo sòb in dvorán in ki so bile od zvetnih vèrtov obdane. Nobenimu she ni povédal, zhimu jih je odlozhil in vsak si je saštojn glavo lómil, zhimu bi issidane bile. Po obédi je shel kralj s vsimi svojimi imenitnimi gosti dolj v vèrti, svoje vbóge goste obiskat. Vsi veliki in majhini so polno sposhtovanja vftali in s poglédi so ga posdravljali, is katerih je radošt in hvaleshnost sijala. Vsi so bili sa kraljeve troshke novo in prav lépo oblézheni. Tukaj je rasodel, de je eno teh dveh lépih velikih hish pred vratmi sa firomashnizo, drugo pa sa uboshnizo ali bo-

léshnizo odlozhit. Otrôzi in stari ljudje so bili po tém s zhaftjo od kralja in njegovih flushabnikov tjekaj peljani, kjér je she kralj oglédnike in flushabnike k njihovi postreshbi najel, in vsi ga kar se misliti móre, si omislil.“

„Ne da se isrêzhi, kako so se otrôzi in starzhki veselili, ko so se po lepih hishah in vertih sprehajali in jih posedli. Josafat je solse veselja tozhil in svojiga ozheta je objel. Knesi dershave so sklenili, po drusih mestih ravno tako storiti. Bárlaham pa je med otrôke in stare moshe in shene stopivshi Boga hvalil, vse na tánko opominjal, sa svojiga kraljeviga dobrotnika moliti ter kralju okrog stojezhim knesam je djal: Zerkve in hishe dobrodelstva sidati je bila dofle v kerfhanfski zerkvi navada tistim kristjanam, kterim je Bog pomagal in tudi dalje bo she, kakor v duhu gotovo previdim. Ravno v tém se v kerfhanfski zerkvi prav lepo ljubesen do Boga in do ljudi pokashe.“

Dvájfeto poglávje.

Naj lépshti krona.

Drugo jutro se je kralj Abenar s svojim sinam v sedno dvoráno podal, kjer so bili vsi njegovi svetovavzi po njegovim povelji sbrani. V tem velikim sbóru jim je svojiga fina Josafata svojiga sovladnika zeliga kraljéstva pokasal, in sapovedal ta njegovi sklep skosi kraljéstne raspise s svojim podpisam in pezhatam po zelim kraljéstvu rasglafiti.

Josafatu pa je rékel: Moj dragi fin! dofle fim ti le majhin del svojiga kraljestva vladati dal, in vse moje upanje si presegel. Sdaj zhem vladanje zeliga svojiga kraljestva s teboj deliti. Ti imash s menoj na enim sédeshu sedeti. Ali bolji: Evangeli ima na sedeshu leshati in najne krone sraven njega. Sapopadek teh svetih bukev ima nasha dershavna postava biti. De bi se nama le po Boshji volji védlo, svetu pokasati, kar mi je nekdam módri Bárlaham rékel: Resnizhno kerfhanski kralji in resnizhno kerfhansko ljudstvo, je nar srezhnejshi ljudstvo pod solnzam.“

Ko je stari kralj s svojim finam tri léta nevtrudno sa srezho kraljestva delal, in she veliko dobriga osnoval, je vse vladanje dershave mladimu kralju isrozhil. „Ti si sadaj pri vfi môzhi shivljenja“ — je djal — „in dosti mozhan sam kraljevati, mene pa je mozh filno minula. Teshave starosti zhutim in tesha lét, ktére fim preshivel, me skoraj premaguje. Bodi tadaj sam kralj! Bog ti daj zhišt um in dobrosheljno serze. Posnemaj naj vikshiga kralja nebél in sêmlje; bodi ozhe svojimu ljudstvu. — Ako bi pa she tu ali tam mojiga svéta potrebovati vtegnil, bodem smiram pripravljen, ti po vfi vednosti in vesti svétovati. V enim dvóru bom prebival s teboj, pa v mirneje in daljne sôbe se bom presêlil, de bom tam le Bogu in sam sebi shivel. Ker fim toliko zhasa v opravke bil vpreshen, moj duh po takim pokoji hrepení, de moje truplo tu na sêmlji svoje poslédno prebivaljshe dobí.“

Tiste sôbe v dvóru, is ktérik se je v kraljeve verte vidilo, so bile po povelju kralja Abenarja prav prosto napravljene in nizh lepotije ni smelo v nje. Bolj so bile prebivaljshe puhavnika

podobne, kakor stanovanju velikiga samovladnika. Nizh vezh ga ni bilo k ozhítnimu obédu in na njegovo miso ni bilo redkih ali dragih jedí prinesheno. Svoj zhal je sdaj v svoji sôbi, sdaj med selenjem in v senzi na vertu s branjem svetiga pisma, s molitvijo in spremishljevanjem preshivel.

Kar je bil kralj Abenar kèrshen, je obzhutil frezho, kakor she pred nikoli ne. Ref se je prav prerobeniga zhutil. Tudi njegovo ojsiro temno oblizhje, je tako ljubo, krotko in rasjasnjeno postalo, de so se vsi, ki so ga vidili, veselili in sami bolj krotki in veseli postali. Pa med tem je imel stari kralj she vunder marfiktéro shalostno teshkoferszhno uro. V nepokojnih nozheh ali pa tudi po dnevu, kader se je med hladnim selenjem po vertu sprehajal, so mu vse sgodbe njegoviga shivljenja v glavo prishle. Grenko si je ozhitoval, sakaj v svoji oblasti ni toliko dobriga storil, kolikor bi bil mogel storiti; de bi bil saklade svoje dershave bolj na podporo ubósih med svojim ljudstvam, kakor na nepotrebno krajoto in minljive oveseljevanja oberniti mogel; de bi se bil pri bolji volji in manji shéji flave in manjim napuhu nektére kerváve vojske lahko ognil. Nar bolj ga je bolelo, de je nadloshne kristjane, ker se ni potrudil, kristjanstvo bolj sposnavati, tako opoklo preganjal in de je toliko poboshnih, svetih osnanovavzov Evangelija umoriti dal.

V taki shalostni uri je ukasal Bárlahama poklizati. Zhaslitljivi triindevetdesetni starzhek je prishel. Kralj ga je prav prijasno posdravil in djal: „O Bárlaham, moj nar starji, moj naj svetjshi prijatel, kterimu sva jes in moj sin toliko neisrezheno veliko dobrót dolshna, k tebi pribeshim, tebi se v roke podam! Bliso sim lozhítve

is téga svetá, na pragu vézhnosti stojim. Jes ki fim na sedesh povsdignjen, ljudem pravizo govori navajen bil, móram kmalo pred vikshi sedesh naj vikshiga stopiti k sôdbi. Šizer fim bil navajen kakor kraljem gre, s velikim derhalam potovati; sdaj se móram sam bres vfiga drush-tva na dalji pot podati. Prav grôsa me je téga in strah me pretresa. Tebi hozhem tadaj, pre-den pot v vezhnost nastopim, vso sgodovshino svojiga shivljenja, vse kar si imam od svojiga kersta fim ozhitati, vse kar me tishí in teshí, odkritoserzhno in gladko povedati. Mislim de Kristuf Gospod aposteljnám ni sapstojn djál: Prej-mite svetiga duha! Ktérím bote gréhe odpuštili, so jim odpušheni, in ktérím jih bote sadershali, so jim sadersháni. Hozhem ti tadaj svoje gréhe, kolikor morem, povedati. Štori potem ti, kar ti Boshji duh vda.“

S folsami in ker si ni dal braniti na kolénih se je kralj poslédnizh spovedal. Bárlahama je ta ponishnost, ta grevniga, ta odkritoserzhna spoved do folsa ganila. Milostno ga je tolashil: „Tvoji gréhi so veliki,“ je djál, „pa njegova vsmiljenost je zhes vse njegove déla. Špokorivshim se je rékel: „Ako so vashi gréhi kakor fhkerlát, bodo beli kakor snég; in ako so rudezhi kakor bágor, bodo kakor volna beli.“

„Kako vse, kako popolnoma gréhe Bog isgrevanim gréshnikam odpušha, kashejo mnogi isglédi. Kralj David, ki je globoko padel, nozh in dan svojo pregrého objokajozh Boga vsmiljenja prôfil, ni samo vsmiljenja sadóbil, temozh tudi odresheník od gréhov, fin Boshji, se je isnjegoviga rodu, kakor zhlôvek rodil in je bil fin Davida imenovan!“

„Peter, prvi Aposteljnov, je svojiga gospóda, ktériga je finu Boshjiga sposnal, trikrat sajil; britko je jokal zhes to, je tudi trikrat potem ljubesen do Njega pokasal in Jesuf mu je tudi, ga vikshiga paširja svoje zérkve sposnavshi, svoje ovze in jagnjeta na pašho dal. Pavl je, kakor ti, kristjane strashno preganjal, jih v jézhe mêtal in v njih smèrt dovoljeval, pa naj vezhiga gréshnika se je sa voljo tega imel, se je spreobernil in po Boshji milosti je bil ves nasproten temu, ki je bil poprej; isvoljeno orodje je postal osnanovanja njegoviga kraljem in ljudstvam. Šveti Apostelj Janes pravi: „Kri Jesufa Kristufa nas opère od vsiga gréha. Zhe rezhemo de nimamo gréha, se goljfamo in resnize ni v nas, zhe pa svoje gréhe sposnamo, je svešt in pravizhen, ter nam nashe gréhe odpušha, in nas ozhísti od vse nepravíze.“

„Švojih gréhov si se mi sadaj spovédal; veruj, de ti tvoje gréhe odpušti.“

„Is zeliga serza verujem v Jesufa Kristufa“ — je rekel Abenar; — „drugodi ne vém svelizhanja ifkati, ko v Njem!“

Bárlaham ga je po od Jesufa prijete oblasti od gréhov odvesal, ga vsdignil, objel in rékel: „Mi vsi ljudje smo velíki gréshniki, drugazhi ne moremo biti svelizhani, kakor po saflushenju Jesufa Kristufa.“

To je kralja prav potolashilo; tako frezhniga se je zhutil, kakor po kerstu. Mir Boshji je napolnil njegovo serze. S Bárlahamam je shel na vert. Šolnze na nebu in vsaka lilija, vsaka zveltiza na vertu mu je ljubesen in prijasnost Boshjo osnаноvalo; she ljubshi in she vezhi jo je pa v Jesufa Kristufa sposnal. Jasnost njegovi-

ga duha je tudi telefu dôbro djala; dosti boljše je pozhutil.

Zhes nekoliko je prishel Josafat na vert. Veselil se je svojiga ozhéta tako dobrovóljniga viditi in srezho mu je vofhil. Kralj Abenar je rékel: „Réf je, de se bolj pozhutim; pa vunder bom le malo dni she shivel. Pa nizh vezh se ne bojim umreti. Ker fim preprizhan, de so mi grehi odpušheni, nima smèrt nizh vezh strahu sa-me. Ojster prijatel mi je, pa vunder le prijatel, osnanovavez Boshji, ki me bo milo in prijasno poklzial in prepeljal v boljše shivljenje.“

„Tako je tudi meni,“ — je rékel Josafat. — Šizer she pomnim, kako fim ostermel, ko fim pervizh od smèrti, od grôba, od trohljivosti slifhal. Pa sadaj mirno in vesélo na svojo lozhitev mislim. Pot je po tamni dolini, ktéra pa v veliko lepshi kraje pelje, kakor je ta krasni vert. Rezhem kakor David: „Bog je moj pastír! Hodim naj tudi po dragah smèrtniga mraka. Bal se hudiga ne bom. On je pri meni! Paliza njegova in njegova gorjazha mi vsameta strah!“

She tretji dan je kralj na vézher hudo sbôlel. Nephrenhama je imel filno velike bolezhíne. „Zhutim“ — je rékel Bárlahamu — „de se mi ura, ktéra naj mogozhnejshiga kralja in naj bolj ubosiga podloshniga v deshéli prizhakuje, blisha. Poslédnizh hozhem v tem shivljenju sveto vezhérjo prejeti in se svétih skrivnost teléfa in kervi Gospódove deléshniga storiti. Moj fin in vsi moji flushabniki naj bodo prizhujozhi, sakaj preden se is svetá lozhim, zhem she svoje ljudstvo svoje vére v Kristusa preprizhati.“

V veliko dvorano se je dal prenesti, de bi tam svéto obhajílo prejel. Dvorána je bila, ker

je she nozh bila, s mnogimi svézhami rasvítljena. Vfi flushabniki kraljevi, visóki in niski, so prishli v shalofni tihoti in so dvoráno napolnili. S blédim pa jasnim oblizhjem je kralj na svoji postelji leshal. Josafat in Bárlaham sta stala vsak na eni strani. Sdaj je prishel shkof in od svojiga duhovna spremljen je stopil v dvoráno in jih je lépo posdravil: „Mir bodi s to hifho in s vsemi v nji prebivajozhimi.“

Mólil je s kraljem, ki je ves od vére, upanja in ljubésni bil vnet. Potem je shkof slato posodizo odpèrl, ki je bila urni podobna in v tanzhizo savita.

Vfi prizhujozhi so pokléknili. Ves poboshen je kralj na svéto hostjo glédal, poln saupanja je v boshje jagnje, ki grehe od svétá jèmlje. Ves pohleven se je pri besédah: „O Gospod! nifim vreden!“ na pèrvi tèrkal. Shkof mu je svéto hostjo podal s besédami: „Jesuf Kristuf nash Gospod, ki je sa naf svoje télo dal, naj obvaruje tvojo dusho k vézhnemu shivljenju.“

Po tem ko je kralj she dolgo v tihi poboshnosti mólil, ga je shkof beséd svétiga Jakoba opomnil: „Je kdo val bolan, poshlje naj po masfnikov zérkve in s oljem ga masaje naj molijo nad njim v gospódovim imenu!“

In shkof je mólil nad kraljem, pomasaje ga k poslédnimu bojevanju, de bi teshave bolésni stanovitno terpel in vse grôse smèrti junashko premagati mógel.

Shkof, ktérimu se je kralj možhno smílil, je she en pot k njegovi postelji stopil in miloftno ga tolashivshi mu je poséбно beséde svétiga Jakoba na serze poloshil: „Blagor moshu, ki v sprashivanju ne omaga; sakaj po svoji stanovitnosti

bo prejel krono shivljenja, ktéro je Bog onim obljubil, ki ga ljubijo.“ Potem ga je kralj she poblagoflovil in odstopil je s svojimi duhovni.

Kralj Abenar je imel she veliko terpeti smer-ti se perblishajozh. Josafat in Bárlaham sta bila vedno pri njegovi smèrtni postelji prizhujozha. Le kako uro je eden drusimu miru privofhil. Po enim teshavnim dnevu je prishlo kralju proti polnozhi prav slabo. Bárlaham sagledavfhi to, je dal Josafata poklizati. Ko je prishel, se je kralj she en pot sklônil, mu je obé roké pomolil ter rékel: „Dragi fin! Ne mórem se dosti svojimu Bogu sahvaliti, de mi je tebe finu dal! Tudi tebi se sahvalim sa vfo tvojo prosto ljube-sen! Po tebi fim Jesufa Kristufa sposnal. Na-djam se, de mi bode, kader ga bom sdaj vglé-dal, prijasno oblizhje pokásal. Tudi njegovi svetniki, ktére fim dal tu na sêmlji umoriti, mi bodo kakor on, odpuftili, in me miloftno med-se vseli. Tebi pa naj Bog, ki je sam le do-vòlj bogat, vse, kar fi mi fkasal, obilno plazha.“

Kadar je kralj Abenar te beséde sgovoril, je na svojo posteljo nasaj omahnil in te beséde she samo je mógel s slabim glafam isgovoriti: „Gospód! v tvoje roké srozhim svojo dusfo!“ Umèrl je. Josafatu, ljubesni polnimu finu, se je potok vrozhih sols vlíl, in drago truplo objem-fhi je kufheval oblédeno oblizhje svojiga ozhéta. Pri vfi svoji shalofsti je imel vunder svelizhano serze; sdelo se mu je, de je nebesfka luzh nje-govo dusfo obfijala. „To je obzhutek vezhniga shivljenja, — je rékel Bárlaham; tvoj ozhe so frezhno umerli.“ Josafat ni dal truplo ozhéta v kraljevi bagor oblézheniga v trugo djati, temozh kakor je umirajozhi kralj ukasal, v rafovnik sa-

vítiga. Pa vunder so sa pogrébam slato krono na bagorásti blasini nesli. S veliko shalostjo je shel kralj Josafat k sagrébu in môlil je na gróbu: „O Bog, Ti kralj velizhanstva; ki si sam mogozhen in neumerjozh in neumerjozhnoft dodeliti móresh; ki svelizhanje vseh ljudi shelish! Ti si molitev mojih sôls vslishal in svojiga flushabnika, mojiga ozhéta, po svojim Šinu Jesusu Kristusu svelizhal! Daj de se tega svelizhanja sdaj v nebesih vezhno veselí. Šaj hozhefh ti vřim, ki v grobih pozhivajo in nad grobmi jokajo, vezhno shivljenje podeliti in jih v svoje svelizhanstvo vseti. Tebi bodi hvala, slava in zhaft v vse véke! Amen.“

Po sagrébu kraljeviga trupla se je Josafat v sapuřhene sôbe svojiga ozhéta vèrnil. Kako prasne in puřte so se mu sdaj sdéle! S bolezhino je glédal kraje, kjer je she pred kratkim svojiga ozheta glédal. Rékel je Bárlahamu, ki ga je spremijal: „Ti moj uzhenik in prijatelj, ti moj drugi ozhe! prebivaj sdaj s menoj tukaj in nesapuřhaj vezh te hishe! Ořtani pri meni; saj nimam nikogar vezh na semlji rasun têbe! Preshivi svoje stare dní tukaj v pokoju!“

„Prav imash ljubi řin! je rékel Bárlaham. Vřoko starořt řim dořhivel! Preřlab řim, svojo kerřhanřko obzhino dalje ořkerbovati. Tudi se zhař blisha, de to trudno truplo, to teshko butaro, umerjozho odéjo neumerjozhiga duha prezh poloshim in s Kristuřam shivim. O de bi mógel s Pavlam rezhi: „Dobro vojskovanje řim vojskoval, ték dokonzhal, véro ořranil. Sdaj mi je prihranjena krona pravize, ktéro mi bo dal Gospod pravizhni řodník tiřti dan; pa ne le mêní, ampak tudi tiřtim, ktéri ljubijo njegov prihod.“

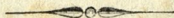
O tista nebéfhka krona je ref naj lepshi krona, je rékel Josafat; bres vse primere je lepshi od vsih posvétnih kron. Kakor moj ozhe, bodem mógel tudi jes snamnje moje kraljevske zhafti puštiti! Vsih svojih posemljiskih sakladov in bogastev ne bodem nizh seboj vsel. Prisadevati si tadaj hozhem tisto krono dosezhi in si sakladov sa nebéfa naberati!

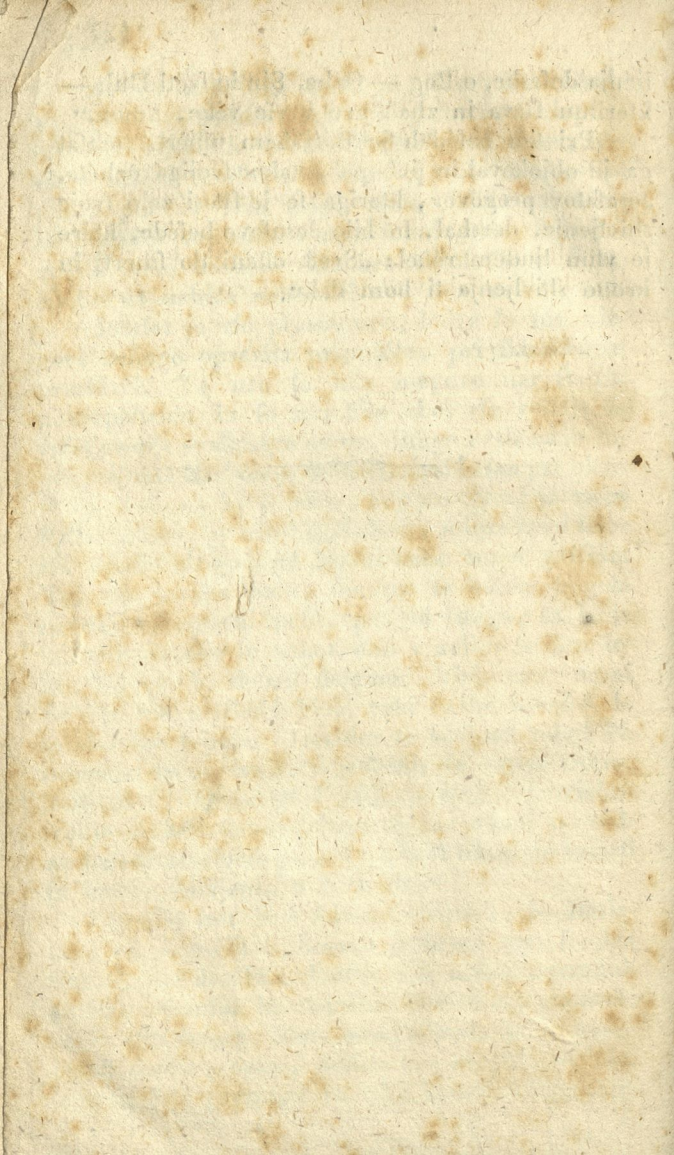
Josafat je vse prasne ure, ktére so mu njegove mnoge opravila pripustile, pri Bárlahamu preshivel. Te ure so bile njegovo nar slajshi pokrepzhanje in so mu bile zhes vse vesélje in veseljevanje kraljeviga dvóra. Eniga vezhéra je sopet prishel. Bárlaham je do smerti bolan pri oknu sedel. Šolnze, ki je ravno sa goro shlo, je va-nj fijalo. „Glej, je rékel Bárlaham, solnze med temne oblake sahaja; pa lepshi bode sopet prishlo. Tako je s zhlovékam, zhe smo le koliko podobni, tej dobrodelni luzhi, podobi tistiga, ki jo je vstvaril; in zhe le kakor ono v zelim svojim teku, ljudem le dobro delamo. Moja ura, dragi fin, je sdaj prishla! Moje roke so she mersle, le teshko she lopem. Lozhim se sdaj od tebe! Pa mirniga serza bodi, v nebéfih se sopet vidiva. Nadjam se, de tje gôri pridem, kjer se pravizhni svetijo zhissteji kakor solnze. Sdrav ostani in vedno besedí Jesusovih pomni: „Svest ostani do smerti in krono shivljenja ti bom dal.“

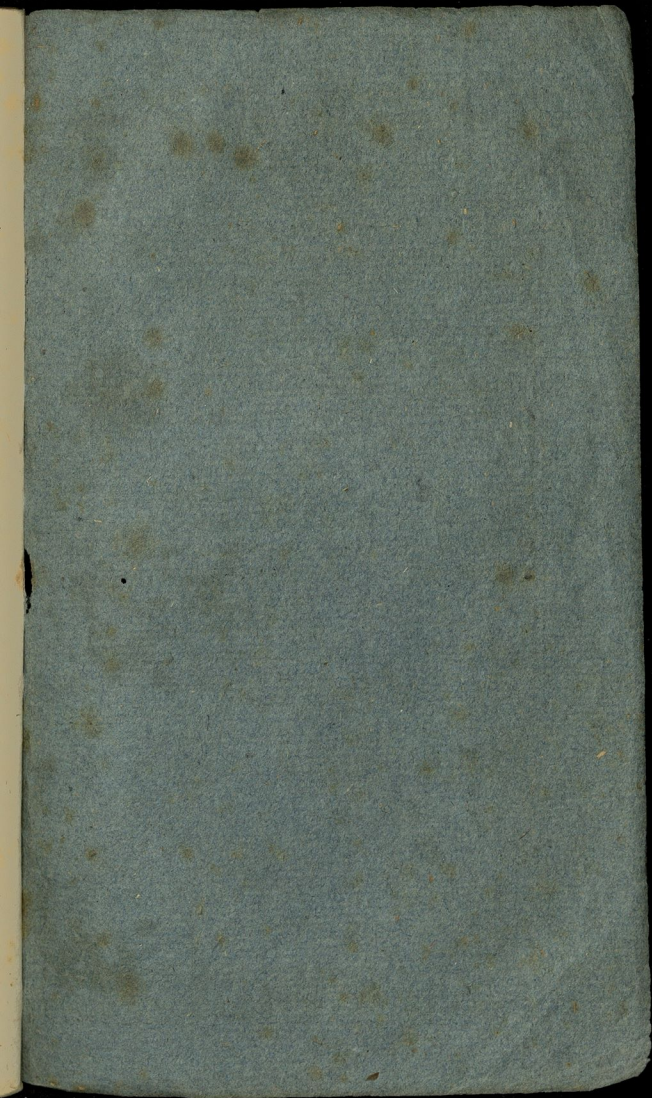
Josafat mu je s folsami obljudil; in Bárlaham pa je môlil k Bogu: „Ohrani tega svojiga flushabnika Josafata, ktérimu si mene nevredniga dal uzhenika in vodnika. Dodeli mu modrost, de se vsih saderg, ktere mu prilisovanje in sapeljivost stavita, ogne, dodeli mu mozhí, de sam sebe in svet premaga in tako krono uniga shiv-

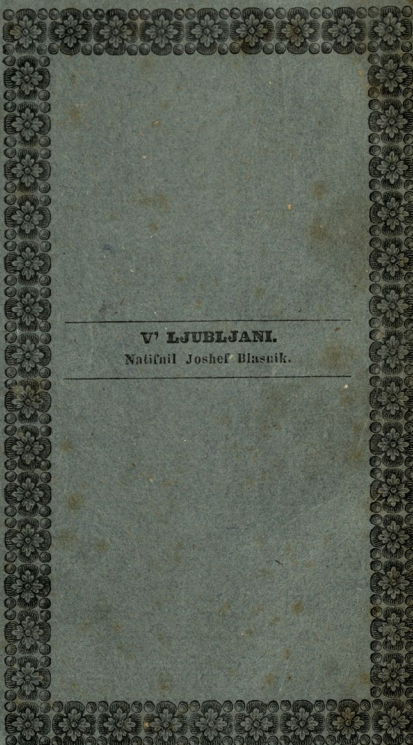
ljenja dofeshe, o Bog — Ozhe, Šín in sveti Duh —
kterimu flava in zhašt gre v vse véke, Amen.“

Pri teh besédah je Bárlaham umèrl. Josafat
ga je objokoval in pokopal, kakor svojiga ozhéta.
Josafatov pregovor, kteriga se je skosi zelo svoje
shivljenje, dershál, so bile Jesufove beséde, ktére
je všim ljudem rékel: „Svest ostani do smerti in
krono shivljenja ti bom dal.“

A decorative border with a repeating floral motif, consisting of small flowers and circular patterns, framing the central text.

V' LJUBLJANI.
Natični Joshef Blasnik.